

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.17, juni 2021

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

R *Renskrift*, (SJ:)

A *Førstetrykket*, 1837 (SJ: 582A)

A2 *Andet deloplæg*, 1837 (SJ: 582A)

B *Anden udgave*, 1868 (SJ: 582B)

Andre udgaver

VU *Værker i Udvalg* 8 og 9

GSV *Grundtvigs Sang-Værk* 1

Teksten er etableret af Vanja Thaulow

Punktkommentarer er skrevet af Else Riisager, redigeret af Agathe M. Hahn, Jon Tafdrup og Vanja Thaulow

Indledning og tekstredigering under udarbejdelse

Tilsyn ved punktkommentarer cand.theol., adj. professor (i dansk salme- og kirkehistorie) Jørgen Kjærgaard

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2025

[A:1]|GSV:13

For-Spil

(af Nyaars-Morgen 1824.)

¹ Guds Fred! hvor I bygge
Paa Mark og paa Fjeld,
I Bøgenes Skygge,
Ved Elvenes Væld!
Guds Fred over Skoven,
Hvor Stammerne staae!
Guds Fred over Voven,
Hvor Snekkerne gaae,

Som ankre, som flage
Paa festlige Dage,
Som end tone Fædrener Flag!

2 Guds Fred, som den fandtes
Ved Fædrener Barm!
Guds Fred, som den vandtes
Ved Frelserens Arm!
Guds Fred, som den throner,
Hvor Kiærlighed boer!
Guds Fred, som den toner
I Hytter af Jord,
Som selv jeg den nyder,
|A:2 Tilønsker og byder
Jeg Brødre og Frænder i Nord!

3 **|GSV:14**Guds Fred og God-Morgen
Paa Mark og paa Fjeld!
Forvundet er Sorgen,
Mig piinde i Kveld,
I Mid-Nattens Mørke,
Da Hel-Hanen goel,
Da Mulmet i Størke
Sig værged mod Soel,
Da Natten med Dagen,
Michael med Dragen,
Mig tykdes at kæmpe om Nord.

4 Om drømt eller vaaget
Jeg haver i Nat,
Om lukket var Laaget,
Hvad heller opladt,
Om sovet som Fugle,
Om vaaget som Mænd,
Jeg har i min Kule,
Er dunkelt mig end,
Men i mig dog Gløden
Vist droges med Døden,
Som døende, ulmende Gnist.

5 Jeg følte, at slaget
Af Marken, paa Fjeld
Af Skygger bedraget
Jeg raved i Kveld;
|A:3 Bortblæst var min Størke,
Og myrdet min Ro,

Det tordned i Mørke:
Og havde du Tro
Til Bjerge at flytte,
Det kan ikke nytte,
Naar Hjerttet er steenhaardt og koldt.

6 |**GSV:15**Mig tykdes, at Staven
Var over mig brudt,
Til værre end Graven
Af Herren forskudt;
Mit Støv jeg foragted,
Min Sjæl var mig Alt,
Jeg Døden betragted
I aandig Gestalt,
Med Døden i Hjerte
Jeg følte ei Smerte,
Men blegned og giøs for mig selv.

7 Da lærde jeg Arme,
I Midvinter sval,
At Lys uden Varme
Er Helvedes Kval;
Ei græde jeg kunde
For Gud eller Ven,
Kun grue og grunde
Og grue igjen,
Jeg kæmpe mig vilde
Til Kiærligheds Kilde,
Omskabe jeg vilde mig selv.

8 |**A:4**Du Jord-Klump! du Synder!
Hvad tænker du paa!
Hvad Kiødet begynder
Maa Aanden forsmaa.
Du Gud vil undvære,
Til du er Ham lig,
Nei, giv Ham sin Ære,
Saa hjælper Han dig!
Fra Døden til Livet
Kun Een det var givet
Paa Vinger at hæve sig selv.

9 |**GSV:16**Saa tugted mig *Aanden*
Med trøstende Ord,
Og bar mig paa Haanden
Til Kirke i Chor;

Der selv Han mig døbde,
Til Anger og Bod,
Og Han, som os kiøbde
Fra Død med sit Blod,
Han skienked mig Livet,
Som Ham det er givet,
Med Kysset i Kiærligheds Kalk.

10 Gak ud, sagde Aanden,
Forkynd over Land,
At *Daaben*, trods Haanden,
Er Mere end Vand,
At *Nadverens* Naade,
I Viin og i Brød,
Paa underfuld Maade
|A:5 Kan frelse fra Død!
Ved Midvinters-Tide
Du selv fik at vide
Hvad glimrende Skygger formaae.

11 Mit Sværd dig har saaret,
Min Haand dig har lægt,
Til Kamp est du baaret,
Til Maal og til Vægt;
Stik Sværdet i Skeden,
Som feil du har brugt!
Tænk immer paa *Freden!*
Saa strider du smukt.
Mit Sværd jeg dig laaner,
Hvad for det neddaaner
Det vækker forklaret jeg op.

12 **|GSV:17** Du Sværdet skal bæere
I Sandhedens Gjord,
Du Verden skal lære,
At fast er mit *Ord*.
Ja, Verden skal finde
Paa dig og din Færd,
At ei gaaer iblinde,
Den, jeg giver Sværd,
At myrdes kan Ordet,
Men aldrig ved Mordet
Berøves sit evige Liv!

13 Slet intet du mægter,
Kom vel det ihu!

Saa ei du tilfægter
|A:6| Dig Afmagt og Gru!
Paa Gud skal du bie,
Om og Han er seen,
Det ellers maa svie
Til Marv og til Been;
Hans Timer og Dage
Gaae frem og tilbage,
Du Jord-Klump! tie stille for Gud!

14 Udraab kun, at Ordet,
Som skrevet det staaer,
Bogstavelig jordet,
I Aanden opgaaer,
Til Ham at afbilde,
Som, efter sin Død,
Beviiste med Snilde,
At Ordet blev Kjød,
Vil altid bevise,
At Ordet er Spise,
At Ordet er Liv og er Aand!

15 |GSV:18| Udraab kun, at Striden
Med Raad og med Daad,
Udraab kun, at Tiden,
Med Smil og med Graad,
Skal Kronen forgylde
Til Kongen saa from,
Som hid i dens Fylde
Med Fred-Lyset kom,
Som mildelig bier,
Til Orgelet tier,
Med Seglen og Dommens Basun!

16 |A:7| Udraab kun: hvert Øie
Skal see ham i Glands,
Hvert Knæ sig skal bøie
I Kraft-Navnet Hans,
Hver Menneske-Tunge,
Som toner paa Jord,
Skal vidne og sjunge:
Den Herre er stor,
Til Faderens Ære
Velsignet Han være,
Vor Broder, vor Frelser, vor Gud!

17 Lad Øiet kun stirre
Paa Tidernes Tegn,
Men ei sig forvirre
I Mythernes Egn!
Udraab hvad du skuer!
Fortæl hvad du veed!
Velsign mine Duer,
Hvor de synke ned!
Frygt aldrig for Fienden,
Men vogt dig for Vinden,
For Skinnet af hvad Jeg har sagt!

18 |GSV:19|Naar Lyset, du skimter,
Af Ordet opstaaer,
Da siig, hvor det glimter,
Hvad sikkert det spaaer!
Thi Himlen skal svinde
Og Jorden forgaae,
Men Ordet skal vinde
|A:8|Og Tegnet bestaae,
Som Ordene lyder,
Hvad Tegnet betyder
Maa Aanden som gav det forstaae!

19 Saa gjør nu dit Bedste!
Paa Ordet giv Agt!
Jeg kun vil stadfæste
Hvad selv jeg har sagt,
Men skulde og Helte
Jeg skabe af Been,
Og skulde jeg smelte
Mig Hjerter af Steen,
Ei svigte skal Ordet,
Men herlig, trods Mordet,
I Aanden forklaret opstaae!

20 Saa lød fra det Høie,
Hvor stille jeg sad,
Med Ordet for Øie,
En Røst over Blad;
Jeg lytted, jeg loved
Den Herre saa blid,
Jeg ypped, jeg voved
Den standende Strid,
Jeg høded, jeg hugged,
Jeg sang og jeg sukked,

Min Hu stod til Seier og Fred.

21 | **GSV:20** Jeg tog nu mit Stade

Hvor Gud mig det gav:
Paa Babylons Gade,
A:9 Ved Daniels Grav,
Hvor sidste Gang Ordet
I Psalmer gienlød,
Hvor *Luther* var jordet,
Hvor Troen var død,
Hvor Stenen alt kneiste,
Som Saga opreiste
Til Tegn ved hensmuldrede Been.

22 Der stod uforfærdet

Jeg ikke som Steen,
Men blottede Sværdet,
Og var ikke seen,
Med Straalen i Størke
At vise paa Skjold,
Han stred ei for Mørke,
Den Kæmpe saa bold,
Hans *Sværd* var en Straale,
Som godt kunde taale
At prøves i Helvedes Ild.

23 Som Sværdet, saa *Huset*,

Han bygged for Gud,
Ei sank det i Gruset,
Trods gloende Skud;
Thi Grunden var ægte,
Og Muren stod fast,
Om ogsaa hver Lægte
I Luerne brast,
Hvad Staalet kan skiære,
Kan Baalet fortære,
Men Haand og med Staalet fornye.

24 | **A:10** | **GSV:21** Som Huset, saa *Harpen*,

Han slog over Muld,
Fra Elben til Sarpen,
Med Strænge af Guld.
Kast Harpen paa Baalet:
Den Strænge-Leg gild,
Som trodsede Staalet,
Den taaler og Ild,

Sit Offer den bringer,
Og klarere klinger
Udglødet den luttrede Stræng.

25 Som Harpen, saa *Bogen*,
Der bærer hans Navn,
Og skimler i Krogen,
I Skyggernes Favn;
Hvad Haanden har malet
I Røg kan opgaae,
Hvad Tungen har talet
Skal luttret opstaae,
Paa glødende Vinger
Fra Baal sig det svinger
Som Stjerner til Himlen saa brat.

26 Som Bogen, saa *Barnet*,
Han avled paa Jord,
Udviklet af Garnet,
Oplært af Guds Ord
Sin Moder at ære,
Og til hendes Værn
At træde og bære
|A:11 Selv gloende Jern,
Mens stille hun binder
Sin Krands af Kiærminder
Med Taarer ved Faderens Grav.

27 **|GSV:22**Er Øiet og Maalet
Ei Grunde for Dyr,
Skal Barnet paa Baalet
Bevise sin Byrd,
For Barnet at braske
Det klæder kun slet,
Men see, om hans Aske
Ei giver ham Ret,
Saa af den sig hæver,
Mens Baalet end bæver,
Som Kæmpe hans Fader paa ny!

28 Som Barnet, saa *Bordet*,
Han dækked i Chor,
Til Ære for Ordet,
Som Barnet kun troer,
Til Gavn og til Glæde
For alle de Smaa,

Som gierne til Sæde
Paa Skamlerne gaae,
Og gierne staae Skrifte
For Ham, som vil stifte
Et kiærligt, et evigt Forlig.

29 *Ja Bordet*, som Daarer
Foragte nu saa,
At det ikkun Taarer
|A:12 At tolke formaae,
Deraf kan I brænde
Med Dugen hver Splint,
Men om til den Ende
I springe i Flint,
Ei Sølv og Guldet,
Udluttret fra Muldet
I Smelterens gloende Ovn!

30 **|GSV:23**Saalænge end findes
I Støvet et Savn,
Der kun kan forvindes
I Frelserens Favn,
Saalænge skal Bordet,
Med Sølv og med Guld,
Med Troen paa Ordet,
Staae høit over Muld,
Og Hjerter forene,
Som levende Stene,
Til Piller i Faderens Huus.

31 *Ja*, selv naar udtømmet
Er Kalken paa Jord,
Og atter indstrømmet
I Englenes Chor,
Skal selv i Guds Rige
Sig reise det Bord,
Thi aldrig kan svige
Et Sandhedens Ord,
Og sagde han ikke:
Det Ny vil jeg drikke
Med eder i Faderens Land!

32 **|A:13**Saa, ivrig med Tunge
Og dristig med Pen,
Jeg Sværdet lod sjunge
Om *Bibelens* Ven,

Jeg Ordet lod virke
Paa gammeldags Viis
I Skole og Kirke,
Til Fædrenes Priis,
Jeg Ordet lod dømme,
Og Aanden berømme,
Som Ordet gav levende Kraft.

33 |**GSV:24** Naar Røsten sig hæved,
Som Stormen udfoer,
Da fnøs eller bæved
Dens Fiender i Nord,
Da lyttede Alle,
Som troed Guds Ord,
Med *Brun* og med *Balle*,
De Gamle i Nord;
Med Seier ivente,
Paa Maalet de kiendte
I Barnet hans Fader igien.

34 Naar *Luther* hin lille,
Som i mig opstod,
Sad troende stille
Og Bogen oplod,
Da saae jeg en Kierte
Af Ordet opgaae,
Da legde i Hjerte
|A:14 Lys-Englene smaa,
Da sang de: fra Oven
Vi komme til Skoven,
Fra Himmelen høit kom vi her!

35 Paa bølgende Buer,
Paa Danne-Brogs Tegn,
Jeg kiendte de Duer
Fra Lys-Havets Egn,
Som Tidende bringer
Med levende Røst,
Med snehvide Vinger
Og hørøde Bryst,
Jeg maatte mig bøie
For Bud fra det Høie,
For Aanden ærbødig til Jord.

36 |**GSV:25** Alt hvad jeg da hørde,
Hvad dunkelt jeg saae,

Hvad inderlig rørde
Lys-Englene smaa,
Det gav jeg min Stemme,
Skøndt tit det var sært,
Jeg kunde fornemme,
Det Aanden var kiært,
Og Ham, som mig døbde
Til Ham, som os kiøbde,
Jeg skyldte min Røst og mit Liv.

37 Da lød over Vange,
Da lød over Nord,
I Suk og i Sange
|A:15 Et underligt Ord,
Fuldmørkt for de Fleste,
Men rørende dog,
Til Spot for det Meste,
Naar ei det nedslog,
Til Lyst, naar i Drømme
Jeg Skygger lod svømme
Som Svaner paa Tidernes Hav.

38 Nu kom der en Due
Med Dannebrogsg-Tegn,
I bølgende Bue,
Fra Lys-Havets Egn,
Ei legde forinden
Lys-Englene smaa,
Men strømmed paa Kinden,
Som Bølger mon gaae,
Det varslede Mørke,
Thi Lys uden Størke
Kun skaber en Tasmørke-Stund.

39 **|GSV:26**“Med Godset du rutter,
Og ødsler i Løn,
Godt nok med den *Luther*,
Ret smukt af hans Søn;
Men min er Omsorgen,
Mig selv er Jeg næst,
Jeg ogsaa i Morgen
Vil byde til Giæst,
Din Giæld Jeg dig skiænker,
Men bie, til Jeg bænker
Og skiænker dig huld i min Hald!

40 |A:16|Gak nu til de *Daner*
Og *Norbagger* smaa,
Hvor Giengiæld du ahner
For hvad Jeg nok saae
Du utro Husholder
Dem skiænked i Smug!
Gak til dem, du Tolder!
For snildelig Brug
Af Pennen og Fristen
De deres Jævn-Christen
Taknemmelig laane vel Huus.

41 For Resten, vær rolig!
Bliv vaagen! giv Agt!
Jeg holder det trolig
Alt hvad Jeg har sagt,
Hvad selv du i Drømme
Har seet eller hørt
Maa Aanden bedømme,
Som har det fremført,
Maa selv du forsvare
Og lade forklare
Ved Lyset med Tiden sig selv.”

42 |GSV:27|Saa mælede Duen,
Og vilde nu brat
Utrøstet paa Tuen
Mig Arme forladt.
Da greb i min Vaande
Om Vingen jeg fast,
Da kom jeg i Aande
|A:17|Og raabde med Hast:
Jeg gjorde mit Bedste,
Nu er jeg din Næste,
Med Livet jeg slipper dig ei.

43 Vist haver jeg Brøde,
Hvo haver ei den?
Men Frelseren døde,
Og Gud er min Ven:
I Sønnen er Livet,
Paa Sønnen jeg troer,
Og Gud mig har givet
Paa Livet sit Ord;
Han kan nu ei støde
Mig ned til de Døde,

Som mumle i Skyggernes Land.

44 Gaaer Herren i Rette

Med Støvet, da maa
Han vinde sin Trætte
Og Støvet forgaae;
Men Jorderigs Dommer
Har svoret og sagt:
For Retten ei kommer
Hvo med mig gjør Pagt;
Paa Ordet jeg lider,
Med Ordet jeg strider,
Med Livet jeg slipper dig ei.

45 |GSV:28Saa lærde min Fader

Mig Kampen med Gud,
|A:18Han Ingen forlader,
Som holder den ud;
Forlader ei Sine
I Skyggernes Land,
Vil Sjælen til Pine
Ei sætte i Band,
Som lod sig forhaane
Af dem, som ei skaane
Men haane Hans hellige Ord.

46 I Valmue-Taage,

I klingrende Frost,
At vente og vaage,
Forsvare sin Post,
Hvo det kan fuldbringe,
Kan ogsaa fra Jord
Til Himlen sig svinge,
Saa let som Guds Ord;
Men Herren det nægter,
At Nogen det mægter,
Undtagen han selv og hans Aand.

47 Han selv lod mig lære,

At Støv kun i Løn
Har Eet at begiære,
Med Suk og med Bøn,
Det søgde jeg efter:
At bygge og boe,
Hvor Sjælen har Kræfter
Og Sindet har Ro,

Hvor Gud alle Dage
|A:19| Er stærk i de Svage:
I Herrens det hellige Huus.

48 |GSV:29| Han veed det, som skuer
Hvad Hjertet attraaer,
At bedre mig huer
En Dag i Hans Gaard,
Om end i Nat-Røde,
Af Fienden optændt,
Min Hytte maa gløde,
Naar Værket er endt,
End tusinde Døgne,
Omtaagede, søgne,
Kun skønne paa Skyggernes Maal!

49 Han veed det, som kiender
Min inderste Lyst,
At hvad sig end vender
Og krymper i Bryst,
Paa Tærskelen tager
Jeg heller min Plads,
End høit jeg fremrager
I Verdens Palads,
Før lavest paa Skamle,
I Løn hos de Gamle,
End høit i de Selv-Kloges Lag!

50 Han ved sine Sale
Vist Rede og Ly,
Til Spurv og til Svale,
Vil skiænke paany,
|A:20| Han ei vil udjage
Den ringeste Fugl,
Som under Hans Tage
Kun søger et Skjul,
For der at udlægge,
For der at udklække
Et Kuld til hans Herligheds Priis!

51 |GSV:30| Han saae mine Tanker,
Ved Dag og ved Nat,
Hvor eensom jeg vanker,
Af Verden forladt,
Hvor Ingen mig kiender,
Som under mig godt,

En Fremmed blandt Frænder,
Selv Dreng til Spot,
Han veed, hvad der kvæger,
Trods Malurtens Bæger,
Mit Sind og mit Hjerte i Løn!

52 De fremmede Frænder,
Paa Mark og paa Fjeld,
Som ikke mig kiender,
Jeg spaaede Held;
Mig tykdes i Norden
Jeg Helgene saae
Opstige af Jorden
Og Bølgerne blaa,
For Vidne at bære,
Til Frelserens Ære,
Om Livet, Han Dødninger gav!

53 |A:21| Har Støvet og Mindet
Af Fædrenes Old
Mit Øie forblindet
For Runer paa Skjold,
Saa Skygger af Livet
For Varsler jeg tog,
Jeg dog vel med Sivet
Mig selv kun bedrog,
Jeg loved kun Lykke
Til dem, som vil bygge
Paa Zions den prøvede Steen!

54 |GSV:31| Vist haver jeg feilet
I Skøn og i Skud,
Dog altid i Speilet
Jeg ledte om Gud,
Og sikkert den Kierte
Opsteg af Hans Ord,
Som trøsted mit Hjerte
Med Haabet om Nord,
Den fløi mig i Haanden,
Hvor herlig i Aanden
Opstod de hentørrede Been!

55 Naar Lænderne bæved
Og Hænderne sank,
Mit Øie sig hæved
Til Stjernen saa blank,

Som stod over *Norden*
Og stærked min Tro;
Skal nu under Jorden
|A:22 Jeg søge min Ro,
Skal Haabet mig briste,
Skal Huset jeg miste,
O, gid jeg da laae under Muld!

56 “Velan! du har vundet,
(Saa Røsten nu lød)
Du Naade har fundet
I Liv og i Død.
Vil ei du udvige,
Velan da, saa bliv,
Naar god du tør sige
For Brødrenes Liv!
Men Han, som paa Gaader
Forstaaer sig, dig raader:
Gak ud og tie stille for Gud!

57 **|GSV:32**Til Himmelens Fader
Dit Haab du har sat,
Han ei dig forlader
I Nød eller Nat.
Den Fier, du har fattet,
Behold den til Pen!
Det vorder vel skattet,
Som skrives med den;
Guds Timer og Dage
Gaae frem og tilbage,
Vi samles, vi sees igien.

58 Ja, end før du skuer
Igien over Bog
|A:23 De bølgede Buer,
Du mærker dem dog:
Naar Fieren mon klinge,
Jeg gav dig til Pen,
Da rører min Vinge
Den savnede Ven,
Da sødt sig forbinder
Paarørende Minder
I Hjerte, i Aand og i Ord!”

59 Saa talede Duen
Og svang sig da brat

Fuldhøit over Tuen,
Og see, det var Nat,
Mid-Vinter i Norden,
Alt ligesom før,
Ja, Vinter paa Jorden
I Sønder og Nør,
Hin hjertelig kolde,
Som Thusserne volde,
Som varsler om Ragna-Roks Gny!

|A:24|GSV:33

Den Christne Kirke.

No. 1.

- 1 Jeg er saa underfuld en Magt,
Hvor ret jeg kom tillive,
At Pennen, selv med Aand i Pagt,
Ei klart det kan beskrive.
- 2 Usynlig er jeg frem for alt,
Og dog saa nem at kiende,
Som om i himmelhøi Gestalt
Jeg saaes til Verdens Ende.
- 3 Vel fremmed paa hver Plet af Jord
Man fundet har min Stemme,
Dog overalt hvor *Sandhed* boer,
Jeg har i Grunden hjemme.
- 4 Som den Eenbaarne, jeg af Muld
Kun Tidsel har og Nælde,
Og trindt om Land til Korsets Bul
Mit Hoved jeg maa hælde;
- 5 Men overalt, hvor gode Ord
Kan gode Steder finde,
Jeg skaber Mark i Syd og Nord,
Hvor Mælk og Honning rinde;
- 6 Og naar jeg misted hvad af Jord

Jeg *syndes* kun at have,
Da blev min Magt og Ære stor
Ved mine Venners Grave!

7 |A:25| Jeg Verden altid var forhadet,
Og bar kun Torne-Krone,
Men aldrig stod jeg dog forladt,
Og aldrig faldt min Throne.

8 |GSV:34| Med Sølv og Guld min Kæmpe-Trop
Jeg frister ei og fæster,
Men siger blot: Guds Fred! stat op
Og sid blandt Kongens Giæster!

9 Dermed i attehundred Aar
Befolked jeg mit Rige,
Skøndt altid i min Borge-Gaard
Et Kors var Ærens Stige.

10 Min Gaade er et *Guddoms-Ord*,
Som skaber hvad det nævner,
Som fylder Dale trindt paa Jord
Og Klipperne udjævner!

11 Med *Det* indvier jeg min *Daab*,
Velsigner jeg mit *Bæger*,
Saa hist udspringer Livets Haab
Og her det vederkvæger!

12 Med *Det* jeg skaber gode Kaar
For mine Kæmper lave,
Saa de kan lee ad Bane-Saar
Og springe over Grave!

13 Med *Det* jeg skaber Viin af Vand
Og Paradis af Ørke!
|A:26| Med *Det* jeg skaber Lys om Land,
Mens Verden raaber: Mørke!

14 Mit Rige kaldes *Christenhed*,
Og Herren kiender Sine,
Skøndt ingen Mand paa Jorden veed
hvormange ret er mine;

15 Kun det er klart, *De* er det *ei*,
Som selv sig det fralægge,

|GSV:35| Om end de sige: *Ja og Nei*
Og halte mellem Begge!

16 Da Lys i *Troens* dybe Sag
Sig klarer ikkun silde,
For *Over-Tro* til Domme-Dag
Jeg maa vel høre ilde;

17 Men dog saavist, som *Sandhed* kun
Med Ord kan Alt beseire,
Er *Sandhed* Ordet i min Mund
Og Gud i mine Leire!

18 Jeg trodsed Dumhed, trodsed Kløgt
Og Verdens Aand i Vælde,
Og Kiødets Lyst og Dødens Frygt,
Jeg trodser Aar og Ælde!

19 Jeg laae i Dvale mangan Gang,
Men blev ei Orme-Føde,
Og aldrig bølged nogen Vang,
Hvis ikke Sæden døde.

20 |A:27| Lad hvisle kun i Orme-Gaard,
At nu jeg er lagt øde,
Jeg kroner ligefuldt mit Aar
Med Frugtbarhed og Grøde.

21 Ja, op jeg staaer, som Ax i Vang,
Som Mai i Bøge-Skove,
Ja prægtig, under Fugle-Sang,
Som Gylden-Soel af Vove!

22 At *Lyset* er mit Klædebon,
At Korset er min Ære,
Og at mit *Ord* er *Liv* og *Aand*,
Det skal nu Verden lære!

23 |GSV:36| Det kiendes skal, naar som en Soel
Jeg straalere brat i Størke,
Adspredende fra Pol til Pol
Alt Hedenskabets Mørke;

24 Opvækkende de tørre Been
Til Liv af *Jakobs* Grave,
Fremlokkende af Stok og Steen

En deilig Blomster-Have;

25 Udstraalende min Herres Glands
Som aabenbar kun døde,
For at med Livets Rosen-Krands
Jord-Klimpen *Ham* kan møde!

26 Ja, naar *Han* kommer i det Blaa,
Da er mit Værk tilende:
|A:28 Hvad *Troende* i Speilet saae,
Skal *Salige* erkiende!

27 Om *Han* end tøver, troe *Ham* dog!
Han Ingen har bedraget,
Som, trods al Prat om Billed-Sprog
Paa Ordet *Ham* har taget!

28 Ja, komme skal *Han* som et Lyn,
For Alt at aabenbare,
Af Guddoms-Glands for Sagn da Syn
Skal faae min Helgen-Skare!

29 Ja, Christenhed! syng du kun frit:
For Vid jeg vælger Lykken,
Thi som Hans Ord er over mit,
Han selv er over Skyggen!

|GSV:37

No. 2.

1 Der ligger en Stad i det Tyrkiske Land,
Som Christne bør ei at forglemme,
Derfra gik vor Tro over bølgede Strand,
Og der har vort Døbe-Navn hjemme,
Den Stad ligger deilig og svinger sig op
Ad Bjerget, fra Floden til Borgen paa Top,
Afbilder hvad Christne skal gjøre.

2 Ja, saa er den bygget, den hellige Stad,
Som Gud kalder Byen paa Bjerget,
Som Floden gjør frugtbar og vandrigh og glad,
Som Aanden med Almagt har værget!
|A:29 Som Taarnet paa Tind ligger Huset paa Hald,

Der synes at hælde og true med Fald,
Men trodser dog Helvedes Porte!

- 3 Den hellige Stad, med sin Løve i Skjold,
Og Vægtene som ikke slumme,
Ei vindes med List og ei tages med Vold
Af Fienderne mange og grumme,
Den tæller nu godt attenhundrede Aar
Og lovsynger Ham, der i Dag som i Gaar
Kan Døden og Djævelen tvinge!
- 4 Vor Hjelm er vort *Haab* og vort Skjold er vor *Tro*,
Guds Ord baade Sværdet og Luren,
Vor *Bøn* i den Eenbaarnes Navn er vor Bro,
Taalmodighed kalde vi Muren,
Vor *Daab* er vor Flod, ja vor Nil-Strøm saa fiin,
Paa *Bordet* vi fattes ei Brød eller Viin,
Saa trodse vi Hungerens Plage!
- 5 Lad Vittighed spille og glimre paa Skjold!
Det slukker dog gloende Pile!
Lad Grumheden rase mod Lavgiærde-Vold!
|GSV:38 Den lader sig ei overile!
Lad Hjelman nedsænkes til Stor-Havets Bund!
Ja, lad den nedmanes til Helvedes Grund!
Den himler dog ikke desmindre!
- 6 O, hvem kan vel døve det lynende Sværd,
Der klinger, som Skyerne brage!
|A:30 Og hvem kan vel slaae den usynlige Hær
Der kæmper for Kirkens de Svage!
Ja, hvem er Hans Lige i Styrke og Mod,
Som throner i Himlen, til under Hans Fod
Af Fienderne lægges den Sidste!
- 7 Besmitte kan Tyrker den deilige Stad,
Hvor Christendom havde sin Vugge,
Men aldrig for Grumhed, for Haan eller Had
Dog "Byen paa Bjerget" skal bukke,
Vor *Tro* og vort *Haab*, med *Guds* levende *Ord*,
Trods Helvedes Porte skal throne paa Jord
Til Himmerigs Porte oplades!

1 Guds Kirke er vor Klippe-Borg,
Den staaer paa Zions Bjerge!
Kast kun, min Sjæl, paa Gud al Sorg!
Han er vor Kirke-Væрге!
Som fordum, saa og nu
Han kommer grant ihu,
Den trænger til Hans Vagt,
Omringet og belagt
Af Mørkets Helved-Skare!

2 Vor egen Kraft og Helte-Mod
De er ei værd at nævne,
|GSV:39 Men derfor os en Kæmpe god
|A:31 Han gav med Guddoms-Evne;
Med Verden ei forgaaer
Hans Priis, Hans Jubel-Aar,
Det i al Evighed
Skal tone: *Jesus* streed
Og Seier har Han vundet!

3 Ja, mylred Djævle end paa Jord
Og stormed Kirkens Volde,
Vi stole dog paa Herrens Ord,
Han Marken skal beholde!
Lad fnyse Verdens Aand!
Al Magt er i Guds Haand!
Lad rase Mørkets Drot
Med Løgn og Mord og Spot!
Et Guds Ord kan ham binde!

4 Han Ordet nok skal lade gaae,
Og Utak dertil have,
Det skal til Verdens Ende staae
Paa sine Fienders Grave!
Med List, med Vold og Mord
Vort Gods og Liv paa Jord
Os Verden røve kan,
I Christnes Fædreland
Vi Kronen dog beholde.

5 *Guds Ord*, det er vort Arve-Gods,
Det skal vor Afkoms være;
Gud giv os i vor Grav den Roes,
Vi holdt det høit i Ære!
|A:32 Det er vor Hjelp i Nød,

Vor Trøst i Liv og Død;
O, Gud! ihvor det gaaer,
|GSV:40 Lad dog, mens Verden staaer,
Det i vor Æt nedarves!

1

Fri Fordanskning af *Luthers* "Ein feste Burg ist unser Gott."

No. 4.

- 1 Som den gyldne Soel udbryder
Giennem den kulsorte Sky,
Og sin Straale-Glands udskyder,
Saa alt Mulm og Mørke flye,
Saa igiennem Løgn og Tant,
Da Guds Herre-Dag oprandt,
Ordet brød med Lys og Ære,
Herrens Navn velsignet være!
- 2 Lover Gud, I Christne fromme,
Gjæster ved Hans Naade-Bord!
Lad i Sang os ihukomme
Herrens Gierninger paa Jord!
Alter-Bordets klare Guld
Var som sjunket under Muld,
Men, trods Keiser, Band og Pave,
Herren lod sit Guld opgrave!
- 3 *Herrens Bog* var lagt paa Hylden,
Æventyr i Kirken lød,
For en Krone, for en Gylden
Himmerig tilfals De bød,
Sandheds Lys og Korsets Ord
Var som sunket ned i Jord,
|A:33 At de skulde ei fordømme
Pave-Løgn og Munke-Drømme.
- 4 Stærke dog er Herrens Domme,
Liv og Aand er Herrens Ord,
Lover Gud, I Christne fromme!
Lover Gud, I Engle-Chor!
|GSV:41 Lyset kom og Mørket svandt,
Paven tabde, *Ordet* vandt,
Læs af Løgn, som Bjerg at skue,

Vælted *Biblen*s Myre-Tue!

5 Herrens Raad ei Støv udgrunder,
Verden aldrig dem forstaaer,
I Guds Haand gjør Smaating Under,
Tigger-Munk gjør Jubel-Aar;
Morten Luther med Guds Ord
Tændte Lys igien paa Jord,
Saa hans Navn skal gaae med Solen,
Straale under Naade-Stolen!

6 Lover Gud, I Folk, og sjunger:
Guds Apostler trindt paa Jord
Nu igien med *vore Tunger*
Tale klart Guds rene Ord!
Hjerte-Sproget nu paany
Lyde skal i høien Sky,
Tunger gløde, Hjerter brænde,
Ved Guds Ord til Verdens Ende!

7 Tak, vor Fader i det Høie!
Tak i *Jesu Christi* Navn!
|A:34 Naade for dit Guddoms-Øie
Fandt vor ringe Føde-Stavn,
Ordet over Bølgen blaa
Bød i Aandens Kraft Du gaae,
Lod til Salighed det virke
Jærtegn i vor lave Kirke!

8 Aldrig, Gud, du det forandre!
Lad i fromme Fædres Fjed,
I dit Ansigts Lys os vandre,
Lyses hjem til dig i Fred!
|GSV:42 Dagen hælder, hos os bliv,
Du som er vort Lys og Liv!
Mæt du os med Sjæle-Føde!
Gjør en liflig Aften-Røde!

No. 5.²

1 Velmødt, I Christne fromme!
Lad høres nu vort Kvad!
Vor Lov-Sang lad opkomme
Til Gud fra allen Stad,

Fordi Hans Ord mon klinge
Saa vidt nu over Land,
Og alle Klokker ringe
For Christ, vor Frelsermand!

2 Gud haver af sin Naade
Opvakt en Christen Mand,
IA:35 Som lader Guds Ord raade,
Dermed beviser han,
At vi som kaldes Christne,
For vore Præsters Skyld,
Var kun som Blomster visne,
Har længe faret vild.

3 Det ringer for vort Øre,
At kløgt og Mande-Vid
Har Fienden vidst at føre
Imod Guds Ord altid,
Med falske Tegn og Drømme
Han os bedaared saa,
At Guds Ord gik ad Glemme,
Det kan vi nu forstaae.

4 **IGSV:43**Han har og ladet skrive
Mod Guds Ord Lærdom ny,
Dermed os at forgive,
Saa Ordets Lys vi skye,
Og slaae vor Lid til Andet
End Christi Kors og Død,
Og glemme Fædre-Landet,
Hvor Hvilen hun er sød.

5 Derpaa Man dem skal kiende,
Som ei vil ære Gud,
Hvortidt de sig omvende
Det gaaer paa Selv-Roes ud,
Dem selv de vil og raade
Og staae paa Retten fast,
IA:36 Saa Ordet om Guds Naade
Er dem fuldbeesk og hvast.

6 Thi lade vi dem fare,
Som troe paa egen Kraft,
For Mestre vel os vare
Som dem, vi nu har havt;
Trods Paven og hans Præster

Vi sjunge dristelig:
Kun Christus er vor Mester,
Han giver Himmerig!

7 Med Christus Seier vindes
Nu og i allen Stund,
I ham al Sandhed findes,
Al Naade og Miskund,
Ret Vei til Himmerige
Er Ingen uden han,
Tør Nogen det modsige,
Dem sætter Gud i Band!

8 |**GSV:44** Det er og *Skriftens* Lære,
Som efter Guds Behag,
Til Jesu Christi Ære,
Kom atter for en Dag;
Naar med vor Herres Øie
Vi grandske ud dens Grund,
Den lærer os fuldnoie
Guds Raad i allen Stund.

9 Vi havde os forsovet,
Og drømde kun om Tant,
|A:37 Men Herren være lovet!
Den rette Vei vi fandt.
Gid, uden Gift og Galde,
Vi nu kun Alle maae
Vor Frelser fast paakalde,
Og Saligheden naae!

2

Omarbeidelse af den gammeldanske Reformations-Psalme: Lover
Gud I Christne fromme.

No. 6.3

1 Den hellige Kirkes skønne Navn
Mangfoldige Folk vil bære,
Uagtet der ganger Syn for Savn,
Slet ikke de vil det være:
Papisten og selv den grumme Tyrk,
Samt Jøder og Græker med Lærdom mørk,
Guds Eiendoms-Folk sig kalde!

- 2 Den hellige Kirke kaldes ret
Almindelig, tag det vare!
Saa alleslags Folk og Tanke-Sæt
Befinde sig i den Skare:
Til Hyrden sig flokke Hjordens Faar
|GSV:45 Fra Hjørnerne alle, mens Verden staaer,
Trods, Nogen det kan forhindre!
- 3 Den hellige Kirke dog er een,
Den samme i allen Stunde,
I Zion er lagt en Hjørne-Steen,
Den kaster sig ingenlunde,
|A:38 Saa een er vor Herre, Tro og Daab,
Og eet er tillige vort store Haab,
I Himmerig det opfyldes.
- 4 Den hellige Kirkes første Tegn
Det levende Ord mon være,
Der falder paa Jord som Dugg og Regn,
Til *Frelserens* Priis og Ære;
Thi der er i Kraft Guds Høire-Haand,
Det Ord, hvori Jesus er Liv og Aand,
Det vender ei tomt tilbage!
- 5 Hvor Frelseren lever, giv kun Agt,
Du sikkerlig skal befinde,
Der er uforvansket *Daabens Pagt*
Og *Kalken* til *Jesu* Minde,
Men slutte vi tør fuldvist og trygt,
At hvor Man nedbryder hvad Gud har bygt,
Man dømmes sig selv tildøde.
- 6 Et gudeligt Liv i Jesu Tro
Kan Verden ei velbehage,
Saa Kirken hun faaer ei Fred og Ro
I alle sit Levnets Dage,
Og Korset er Kirkens Kiende-Tegn
Paa Jorderig under hver Himmel-Egn,
Som Herren det forudsagde.
- 7 Thi takke vi dig, O Jesu Christ!
Til din og Gud Faders Ære,
|GSV:46 Den hellige Kirke kan forvist
Bevises blandt os at være;
|A:39 Ved *Luther* Du tændte Lys paany,
O, lad, til Du kommer med Glands i Sky,

Det skinne hvor nu vi sjunge!

3

Omarbejdelse af *Hans Thomesens* Reformations-Psalme: Den christelige Kirkes skønne Navn.

No. 7.

- 1 | **VU9:137** Her er Guds Huus og Himlens Dør,
Og ellers ingensteder,
I Øst og Vest, i Syd og Nør,
Det er min Arilds-Hæder;
Thi Herren vidner: her er Jeg,
Guds Huses Dør, den rette Vei
Til Himlens Høie-Lofte!
- 2 Den Dør oplades i min Daab,
Og hvem derad indganger,
Dem møder Herlighedens Haab,
Og Paradisets Sanger,
Men Dørren er slet ingen Port,
Den efter Barne-Maal er gjort,
Saa smal, saa lav og lille!
- 3 Thi smiler englesødt, I Smaa!
Hvor Sandhed selv mon sige,
At kun paa Barne-Fod indgaae
Man kan i Himmerige!
I Store! vorder smaa paany,
Saa op til Herren over Sky
I voxer kan med Ære!
- 4 Ja, lær det dog, o Menighed!
Dig dybt for Ham at bøie,
IA:40|VU9:138 Som trykker kun det Tomme ned,
For rigtig at ophøie,
GSV:47 Sig kalder selv en Konge-Ørn,
Som bær paa Vinger sine Børn
Op til sit høie Sæde!
- 5 Ei skal I bævende, som før,
I Pagtens gamle Dage,
See til Guds Huus og Himlens Dør,
Mismodige forsage;

Thi de Gienfødte er Guds Æt,
Og Han, der gav dem Børne-Ret,
Er mægtig i de Svage!

6 Nu i Hans Huus ei truer Død,
Men evigt Liv tilbydes,
Nu skal Hans Alters Skue-Brød
Af hele Folket nydes,
Og knæle I ved Kongens Bord,
Med Barne-Tro paa Sandheds Ord,
Da vorde I Hans Lige!

7 Udstammer da ved Himlens Dør
Vor Herres Priis, I Spæde!
Udtryk, Guds Folk, som aldrig før,
Nu klart Hans Huses Glæde!
Thi aldrig før saa klart det blev,
At skrevet har et Himmel-Brev
Guds Finger i dit Hjerte!

8 Guds Rige lignes ved et Frø,
Det Mindste Man kan finde,
|A:41 Nedlagt i Muld ei til at døe,
Men Død at overvinde,
Opvoxende saa til et Træ,
Som alle Fugle skiænker Læ
Og Lyst til sødt at sjunge!

9 **|VU9:139|GSV:48**O Christenhed! kom det ihu!
Troe Herren til det Bedste!
Og beed, at Han sit Løfte nu
Ved Aanden vil stadfæste;
Saa det maa høres paa vort Chor,
At Himlens Fugle paa Guds Jord
For Vuggerne har sjunget!

No. 8.

1 I *Vittenberg*, i Sachsen-Land
Der er en Grav tilskue,
Der hviler sig en from Guds-Mand
Alt under Kirke-Bue;
Hvad her han hedd, det veed Enhver,
Som har sin Gud og Bibel kiær,

Men hvad han hedder nu hos Gud,
Skal Engle for os sjunge ud,
Naar vi med ham forsamles.

2 Han lukked op den Herrens Bog,
Som var saa fast forseiglet,
Han saae, paa Herrens Syner klog,
Guds Herlighed i Speilet,
Med Mund og Pen paa Moders-Maal
Han trodsed Band og Staal og Baal,
|A:42 Men hvad der trodsed Herrens Ord,
Det sank i Aske, sank i Jord,
For Herrens Torden-Kiler!

3 Trods List og Vold, trods Band og Baal,
Gik Ordet vidt om Lande,
Med Liv paa Folkets Tunge-Maal
Alt op til Nørre-Strande:
Det lød ved *Donaus* Kilde-Væld,
Det høit gienlød fra *Dovre-Fjeld*,
|GSV:49 Ved *Bloksbjerg* og ved *Hekla* klang
Det liflig sødt i Kirke-Sang,
Da var det Lyst at leve!

4 Der han gik hjem, den fromme Mand,
Til Fader i det Høie,
Da sørged Christne vidt om Land,
Saa vaadt var mangt et Øie,
Han fulgdes til sit Hvile-Sted
Af lærde Mænd og Læge med,
Ja, mangen Ridder, giæv og bold,
Med Taarer salved da sit Skjold,
Dog Herrens Ord dem trøsted!

5 Naar Herren saaer sin gode Sæd,
Sig Fienden ei forsømmer,
Han Klinte strøer paa samme Sted,
Mens Folket rolig drømmer:
Mens Folket sov, de lærde Mænd
Om Bogen streed med Mund og Pen,
Da gik det, som det maatte gaae,
|A:43 At Klinten voxde høit paa Straa,
Og Kornet krøb i Jorden.

6 Trehundred Aar hinanden jog,
Og daglig blev det værre,

Saa Fiendens Tal hvert Aar tiltog,
Og Vennerne blev færre!
Den *Bibel* Synden tugter haardt,
Den piner os, o, tag den bort!
Saa hviskede det i mangen Vraa,
Og deres Børn, som hviskede saa,
De raabde høit det Samme.

7 Der gik saa stadseligt et Tog,
Af Høie og af Lave,
De agtede vor Herres Bog
|GSV:50 Hos *Luther* at begrave,
De To, saa raabde vilde Flok,
Til Fædrene var gode nok,
Men vi har Kraft og Dyd og Kløgt,
Kom ei til os med Herrens Frygt!
Vi voxet er fra Riset!

8 Der gik fuldmange lærde Mænd
I Spidsen af den Skare,
De spotted kiækt med Mund og Pen
Guds Ord det dyrebare,
Det var fuldnykelig en Gang,
Forlorne Skjalde glade sang,
Og Klerkerne paa Skrømt kun lod,
Som om de stod den Flok imod,
De flygtede eller fulgte!

9 **|A:44***Lutherus!* paa det høie Nord
Prophetisk du har peget!
Der, sagde du, skal boe Guds Ord,
Naar det fra os er veget!
Ak, vil dit Folk Guds Ord forsmaae,
Da gid det sees, du kunde spaae!
Bli'r Ordet huusvildt trindt om Land,
Gid aldrig dog af Bøg og Gran
Det fattes her en Hytte!

No. 9.4)

1 Ved Babylons Floder
Vi sørgende sad,
Og græd for vor Moder,
Den hellige Stad,

Lod Harperne hænge,
|GSV:51Med springende Strænge,
I Pilenes Top.

2 Da maned' for Sange
Os Kæmper med Flid,
Som tog os tilfange,
Og førde os hid,
Med Gammen og Glæde,
De bad os at kvæde
Jerusalems Sang.

3 Ak, hvad skal vi sjunge?
Kan, *Zion*, din Sang
|A:45Faae Tone paa Tunge
I Babylons Vang!
Udlændigheds Dage
Til Suk og til Klage
Kun røre vort Sind.

4 O, kunde jeg glemme,
Jerusalem, dig,
Min Høire sig glemme,
Henvise paa mig!
Og mens jeg dig mindes,
O *Zion*, der findes
Kun Sorg i min Sang.

5 Ja, hvad skal jeg kvæde
Og komme ihu?
Min høieste Glæde,
O *Zion*, er du,
Vil Andet jeg sjunge,
Da voxer min Tunge
Til Ganen mig fast.

6 O, husk dog, vor Herre,
Forstyrrelsens Dag!
|GSV:52Da Ondt gjordes værre
Til Edoms Behag.
Udsletter, udjevner,
Saa lød det, og levner
Ei Steen over Støv!

7 Ja, Babylons Daatter,
Med bangeste Kaar!

|A:46 Den Tanke mig gotter,
Din Time dog slaaer,
Du undgaaer det ikke
Den Skaal at uddrikke,
Du skiænkde for os!

8 Med Helvedes Glæde,
Det husker du nok,
Du slog vore Spæde
Mod Steen og mod Stok;
Fra Israels Dommer
Giengiældelsen kommer,
Til Lykke med den!

4

Efter den 137te Davids-Psalme.

No. 10.⁵

1 |VU9:139 Hvor er dog din Naade!
Retfærdige Gud!
Med Vreden hold Maade!
Sluk Tanden ei ud!
Lad Ulven ei øde
Den Hjord, Du gav Føde,
De Lam, Du gav Mælk!

2 En livegen Stamme
Forhvervede Du,
Beständig den samme,
|GSV:53 O, kom det ihu!
Gienløs, som Du pleier,
|A:47 Du store Selv-Eier,
Din Odel nu brat!

3 Løft Haanden, du Stærke,
Og knyt den paany!
Du maa jo dog mærke,
Hvor Fienden blev kry,
Du hørde hans Pralen
I Høielofts-Salen,
Du saae hans Udaad.

4 Ja, see, hvor sit Stempel

Den Onde har sat
Paa Kiærligheds Tempel,
Af Kraften forladt;
Hvor Øxen forvoven
Har gjort, som i Skoven,
I Kirken Beskeed!

5 De hugged med Larmen
Dit Vaaben-Huus ned,
Og *Dørren* fra Karmen
Som Djævle de sleed,
Med Øxe og Hammer
De svovelblaa Flammer
Da legde omkap.

6 Saa opgik i Luer
Dit hellige Huus!
De dristige Buer
Sank alle i Gruus!
|A:48 Skal Verden nu glemme,
Hvor Navnet har hjemme,
De hvælvedes i?

7 **|VU9:140|GSV:54**Og De, som til Aske
Forvandlede din Pragt,
O, hør, hvor de braske,
Med Døden i Pagt!
Saa mæle de Mider:
Hans *store Høitider*
Afskaffede vi!

8 Forgiæves i Veer
Vi ventede paa Tegn,
Der er ingen Seer
I *Morias* Egn,
Men fiendtlige Skjalde
Vor Tempel-Brand kalde
Oplysningens Gry!

9 O Herre! hvorlænge
Skal Krage og Ravn
Forhaane og Vrænge,
Bespotte dit Navn!
Lad Retten faae Gænger!
Sid dog ikke længer
Med Hænder i Skiød!

- 10 Du Gamle af Dage!
Vor Gud og vor Drot!
Som pleier at mage
|A:49 For Dine det godt;
O gjør, som Du pleier,
Saa vidt overveier,
Din Frelse vor Nød!
- 11 Du kan overvinde
Det vildende Hav,
Lod Sø-Dragen finde
I Dybet sin Grav,
|GSV:55 Men baned paa Bunden
I Livsfare-Stunden,
En Vei for dit Folk**|GSV:55!**
- 12 **|GSV:55**Du Nat kalder Terne,
Og Dag er din Træl,
Dig hylder hver Stjerne
I Daging og Kveld,
Af Soel skinner Maane,
Men Solen maa laane
Hver Straale af Dig!
- 13 Ja, Foraarets Ynde,
Og Sommerens Pragt,
Din Almagt forkynde,
Med Godhed i Pagt,
Du Rigerne stifter,
Du Jorden udskifter,
Blandt Menneskens Børn!
- 14 Lad derfor ei haane
Dit hellige Navn!
|A:50 Lad Fienderne daane,
Til Frændernes Gavn!
Lad Hjerterne fromme
Ei knuses, ei komme
I *Dyrenes* Vold!
- 15 O, Du, som har Magten
Og evig er stor,
Glem dog ikke *Pagten*,
Du gjorde med Jord!
Du seer, hvor det mulmer,
Lad Gnisten, som ulmer

I Asken ei døde!

16 |GSV:56| O, reis Dig i Vælde
Og rust Dig paa Stand,
Til dem at giengjælde,
Som hærged dit Land!
O, glem dog ei Spotten
Med Folket og *Drotten*:
Vor daglige Drik!

17 |VU9:141| Som Torden høirøstet
Er Fiendernes Hær,
Modfalden, utrøstet,
Dit Folk tier kvær,
Vend Sorgen til Glæde,
Og lær dem at kvæde
Et Halleluja!

5

Efter den 74de Davids-Psalme.

|A:51

No. 11.

1 O, havde jeg Vinger, og var jeg en Fugl,
Da flyve jeg vilde og bygge i Skjul,
Hvor Lyng gav Ly,
Ja, bygge min Rede
Paa vildende Hede,
Langt borte fra Bulder og Gny.

2 For længe jeg bygged', hvor Taarnene staae,
Og Murene Kreds om Paladserne slaae,
I stor Uro,
Hvor Fienderne fnyse,
Hvor Hjerterne fryse,
Hvor pralende Blomster kun groe.

3 O, vee mig, for Venskab og Troskab, jeg fandt!
Med Taarer for Perler mit Time-Glas randt,
Til Haar blev graat;
|GSV:57| Mig svege de Svorne,
Mig svege de Baarne,
Og Vennerne bøde mig Spot.

- 4 Du Kongernes Konge, som boer over Sky!
Gjør nu efter Næde ei længer du Ny
Med Skaber-Magt!
Er Tant det med Trøsten,
Med Glæden om Høsten,
Hvor Sæden med Graad er nedlagt?
- 5 Saa sukker i Støvet den fremmede Giæst,
Som haver paa Jorden for glædelig Fest
|A:52 Kun Faste-Dag,
Har bygt over Bjerge
For Kæmper og Dværge,
Har selv over Hoved ei Tag.
- 6 Fra Himmelen høit kom den Engel herved,
Paa Tungen ham ligger den evige Fred,
I Livets Ord,
Men Faa den kun fatte,
Og Færre den skatte,
Thi *Død* er nu Trøsten paa Jord!
- 7 Ja, hører det, Himle, og væmmes derved!
Den Høiestes Afkom nu søger sin Fred
I Tomheds Skiød:
Dem laaner kun Størke
Det yderste Mørke,
Dem trøster den *evige Død!*
- 8 Dog, Engel med Ordet om Saligheds *Ja!*
O, gjør dig ei Vinger at flyve herfra!
Nei, løft din Røst!
|GSV:58 End Gnisterne ulme,
End Hjerterne svulme,
End savnes den evige Trøst.
- 9 Lad straale, lad sjunge det himmelske Sværd!
Lad mægtig det lyne mod Døden især,
Som *Livets Ord!*
Med Lov-Sang i Munden
Sig maier da Lunden,
Og Klipper end smelte i Nord.
- 10 **|A:53**Ja, høit skal det lyde, som hviskes i Løn:
Hvorhen skal vi gaae fra Guds *eenbaarne Søn*,
Vor *Frelser* bold,
Som Fred os har givet,

Som raader for Livet:
Vor *Livs-Kraft*, vor Soel og vort Skjold!

No. 12.

- 1 Stille, stille, *Zions Døttre* smaa!
Græder ei saa stride, bittre Taarer!
Vrider dog Smaa-Hænderne ei saa!
Ligner dog ei Verdens usle Daarer!
Mindes dog, til Trøst i bange Kaar:
Lægedom har Gud for alle Saar!

- 2 Ligger bleg hun end paa Sotte-Sengen,
Eders Moder under hvide Haar,
Voxer end der ei paa Blomster-Engen
Nogen Urt for hendes Bane-Saar,
Hjertet dog I kan for Ham udøse,
Som er Fader til de Moderløse!

- 3 Derfor, jamrer eder ikke saa!
Dæmper, dysser dog de høie Klager!
I en Fader har at stole paa,
|GSV:59 Som gjør Alt, gjør kun hvad Ham behager;
Skulde nu vel for Hans egne Smaa
Ei den bedste Faders Hjerte slaae!

- 4 Eders Moder prøved' mange Læger,
Alt sit Gods har hun paa dem tilsat,
|A:54 Drak kun Sot af hvert et Sundheds-Bæger,
Er af Konsten uden Haab forladt,
Men hos Ham, til Hvem hun blev opgivet,
Er ei Død, men Kilderne til Livet!

- 5 Systre kiære! mon I ikke veed,
Hvad os trøste kan i al vor Kummer?
Om endog i Dødens kolde Sveed
Øiet brister, Tungen slet forstummer,
Hjertet nynner dog: var *Jesus* her,
Ei hun døde, som er Herren kiær!

- 6 Og hvorfor er *Jesus* her da ikke?
Er vel nu hans Løfte blevet Tant,
At hvor To i Bønnen Ham beskikke,
Være brat Han vil der midt iblandt;

Eller kan i Kirken meer ei *Tvende*
Enes om til Himlen Bud at sende!

- 7 Jo, *Han kommer*, hist som Morgen-Gry,
Rødmer, lysner det saa blidt i Norden,
Brat vi see ham i en Rosen-Sky
Yndefuld hensvæve over Jorden;
Hvo Ham møder paa Hans Konge-Vei,
Liv og Lægedom forfeiler ei.
- 8 Sid da op, du alderstegne Kvinde!
Brug til Krykker dine Døttre smaa!
Kan et Skridt du kun fra Sengen vinde,
Herren brat dig skal for Øine staae,
|GSV:60Rører du blot Sømmen af Hans Klæde,
Karsk igien du reiser dig med Glæde!
- 9 **|A:55**Derfor smiler, *Zions Døttre* smaa!
Smiler sødt igjennem Taare-Duggen!
Snart med Glæde I skal Harpen slaae,
Zions Sang skal klinge over Vuggen,
Tone skal det under klaren Sky:
Guddoms-Barnet er os født paany!
- 10 Ja, den Gamle skal med Moder-Glæde
Snart forglemme al sin Angst og Nød,
Naar i Høie-Loft paa Dronning-Sæde
Børne-Børn hun vugger i sit Skjød,
Synger jublende med Fryd: tilvisse,
Det var *Herren selv*, som gav mig Disse!

No. 13.

- 1 Tør end Nogen ihukomme
Hjertets søde Morgen-Drøm,
Mindes, trods al Verdens Domme,
Zion med en Taare-Strøm!
Mægter Nogen end at stemme
Harpen dybt til Orgel-Klang,
Vover Nogen end at nemme,
End at kvæde *Zions* Sang?
- 2 Ja, saalænge Hjertet banker
Kiærlig i en Christen-Barm,

Rinder og med Himmel-Tanker
Over Zion Taaren varm,
Og saalænge for Guds Throne
Høres Seraf-Harpens Klang,
|A:56 Skal i Christi Kirke tone
Taareblandet Zions Sang.

3 **|GSV:61**Trodser kun, I Kirke-Fiender!
Larmer kun, I Edoms Børn!
Lover kun, mens Taaren rinder,
Gjæstebud til Ulv og Ørn!
Tone over eders Grave
Skal dog Zions Fryde-Sang,
Og er Harpen i Ulave,
Læmpes til Basune-Klang!

4 Samler eder tæt om Bjerget,
Alle Zions Døttre smaa!
Har end Fienden Sletten hærget,
Herrens Bjerg han lod dog staae;
Blev end Steen paa Steen ei levnet,
Hjørne-Stenen laae dog fast,
Er urokket og urevnet,
Mod den alle Vaaben brast!

5 Taare-Sky! ei saa du hænge
Over Bjerget sortegraa!
Skil dig ad, lad Straalen trænge
Ud dog under dunkle Braa,
Saa vi skue den Skyklædte,
Med sin favre Regnbu-Krands!
I et Øie bedre stædte
Herren aldrig Sole-Glands.

6 Da skal løses brat vor Tunge,
Som forstummed under Graad,
|A:57Sødt om *Ædel-Stenen* sjunge,
Som det var Guds vise Raad
Til en Grundvold god at lægge
I det stolte Zions-Slot,
Som har Himlen til sit Dække,
Guds Eenbaarne til sin Drot!

7 **|GSV:62**Ja, paa *Ham* vi kaste Sorgen,
Som og Synden for os bar,
Høit om Syllen og om Borgen

Sjunge vi med Stemme klar,
Og i Herrens Vingers Skygge,
I en gylden Aften-Stund,
Under Sang vi atter bygge
Paa den gamle Klippe-Grund!

8 Ei skal Zions Borg sig høine
Denne Gang med Spir og Taarn,
Hyttelavt, i Verdens Øine,
Bygges nu imod tilforn,
Saa os efter Ham vi føie,
Som har sagt, Han vilde boe,
Hvor sig Stjerner for Ham bøie,
Og hvor blye Kiær-Minder groe.

9 Huset med de høie Sale
Tømres kun af Skaber-Haand,
Maa fra Himmelen neddale,
Som til Støvet Herrens Aand!
Vi af bløde Bøge-Stammer,
Under Nattergale-Sang,
|A:58 Bygge kun et Giæste-Kammer
Til en himmelsk Alter-Gang!

10 Verdens Vise, Jordens Bolde,
Vil vor Hytte vel forsmaae,
Men *den Største* vil dog holde
Nadver i den ringe Vraa;
Tidlig Han sig myg har krummet
Barneglad i Moder-Skiød,
Han som laae i Krybbe-Rummet,
Bryde vil i Hytten Brød!

11 **|GSV:63**Thi skal Herligheden vorde
Større i vort Bonde-Huus,
End i Det med Borge-Gaarde,
Som nu sjunket er i Gruus!
Hans er Sølv, Hans er Guld,
Meer end Guld er *Herrens Fred*,
Den er Himmel-Glands i Muldet,
Den skal vi forklares ved!

- 1 O store Gud! vi love Dig
Af Hjertens Grund evindelig!
- 2 I Naade seer Du til os ned,
Og evig er din Miskundhed!
- 3 Lov-Sangen fra den frelste Jord
Sig blande med dit Engle-Chor!
- 4 |A:59|Ja, Adams Æt istemmer glad
Cherubers og Serafers Kvad:
Hellig, Kiærlig, Stærk og Viis!
Evig Ære, Lov og Priis,
Alle vide Vegne fra,
Være Dig! Halleluja!
- 5 Du skabde Himlen underskøn,
Og i dit Billed Støvets Søn!
- 6 Du styrted Aanden stolt i Hu,
Det faldne Støv opreiste Du!
- 7 Propheters og Apostlers Chor
Lovsynger høit dit Naades-Ord,
Martyrer vidne uden Svig,
Det saligt er at døe for Dig!
- 8 |GSV:64|Og al den ganske Christenhed
Velsigner Dig for Liv og Fred!
- 9 Ja, evig Tak, Gud Fader from!
Med Fred Din Søn til Verden kom!
- 10 Din Hellig-Aand med Guddoms-Røst
I Kirken skaber Liv og Trøst!
- 11 Du Ærens Drot! vor Frelser kiær!
Velkommen og velsignet vær!
- 12 Du lagde ned Dit Herredom
I Kvinde-Skiød og Krybbe-Rum!
- 13 Du vied ind vor Tjener-Dragt
Til Straale-Glands og Himmel-Pragt!
- 14 |A:60|Vor Synd Du bar, vort Aag Du brød,
Vor Straf Du leed i Korsets Død!

- 15 Du seierrig af Grav opstod
Og dæmped Dødens Overmod!
- 16 Til Himmels aabenlyst Du foer
Og throner høit i Engle-Chor!
- 17 Du sidder ved Guds høire Haand,
Men i Din Kirke boer Din Aand!
- 18 O *Hellig-Aand*, vort Hjerte kiær!
Velkommen og velsignet vær!
- 19 Du steg med Lue-Tunger ned
At tale om Guds Kiærlighed!
- 20 Du vækker op til Liv og Lyst
Alt Sandt og Godt i Christnes Bryst!
Du samler Folket i din Favn,
Og skaber Fred i *Jesu* Navn!
- 21 |**GSV:65**| I Dig vi har Guds Seigl og Pant
Paa Naadens Ord, at det er sandt!
Du er det store Guddoms-Bliv,
Som skaber evigt Lys og Liv!
- 22 Halleluja! vor Sorg er slukt
Os *Eden* er igjen oplukt!
- 23 Halleluja! vor Fryd er stor,
Guds Aand i Støvets Hytte boer.
- 24 |**A:61**| Halleluja! evindelig
Gud glæder os i Himmerig!
O store Gud! vi love Dig
Af Hjertens Grund evindelig!
- 25 Ja, Adams Æt istemmer glad
Cherubers og Serafers Kvad:
Hellig, Kiærlig, Stærk og Viis!
Evig Ære, Lov og Priis,
Alle vide Vegne fra,
Være Dig! Halleluja!

Mel. Som den gyldne Soel udbryder.

1 Tusind Aar stod Christi Kirke
Paa sin Klippe blandt os trygt!
Tusind Aar vort Dannevirke
Var den mod al Fiendens Frygt!
Stormen sused, Vandløb kom,
Styrtes dog ei Huset om,
Mesteren var af de Vise,
Derfor skal Hans Værk Ham prise!

2 Gud! for Dig, som aldrig ældes,
Tiden som en Time gled,
Men for Blad i Skov, som fældes,
Aaret er en Evighed;
|GSV:66 Ogsaa vi bag Sommer blid
Alle har en Løvfalds-Tid,
Thi er tusind Aar os lange,
Vaar og Høst for Slægter mange.

3 **|A:62**For hvert Kuld af Christne Fædre
Tak, vor Fader over Sky!
Skiøndt Dig selv de takke bedre
I dit Huus med Tunger nye!
Tak for hver en Draabe god
Vi fik af det Hjerte-Blod,
Som livsalig gjennemrinder
Danne-Mænd og Danne-Kvinder!

4 Tak for alle gode Gaver
Paa vor Mark i tusind Aar!
Tak, fordi, trods alle Paver,
Ordet lever, Skriften staaer!
Lad i *Jesu Christi* Navn,
Dig til Ære, os til Gavn,
Ordet lyse, Hjertet brænde
I vor Æt til Verdens Ende!

5 Tak for disse grønne Lunde,
Du os gav i Folke-Vang!
Tak for alle Fugle-Munde,
Du oplod til Psalme-Sang,
For hver Læbe, som med Flid
Løfted Røst i Naadens Tid!

Tak, vor Fader! for dem Alle,
Fra *Ansgarius* til *Balle!*

6 Tak for mange Konger gode,
Som blev under Kronen graa,
Ja, for hver en Skjold og Frode,
Igenfødt Du lod opstaae,
|A:63|GSV:67 Siden Daab og Christendom
Med Kong Harald til os kom!
Tusind Tak for *Christjan-Stammen*,
Groet af dem alle sammen!

7 Ja, for os faldt Maale-Snore
Liflig mellem Bølger blaa,
Klart det blev, den evig *Store*
Elsker meest paa Jord de *Smaa*,
Lader her, til deres Tarv,
Konge-Hjertet gaae i Arv,
Lader sig i Fred forbinde
Christians og *Fredriks* Minde!

8 Tak da, hundredtusind Gange,
Fader-Vor i Jesu Navn!
Saa dig takke Slægter mange
End i Daners Føde-Stavn,
Til i Dit *Jerusalem*,
Hvor vi glemme Kiødets Hjem,
Nyaars-Psalmen Christne sjunge
Alle med hverandres Tunge!

|A:64

No. 16.⁶

1 Den signede Dag, som vi nu seer
Med Blide til os opkomme,
Den lyse paa Himlen meer og meer,
Os alle til Lyst og Fromme;
Det kiendes paa os, som Barnet leer,
At Natten hun er nu omme!

2 Den salige Stund, den Midnats-Tid,
Vor Herre han lod sig føde,
Da klared det op i Øster-Lid

|GSV:68| Til deiligste Morgen-Røde,
Da Solen oprandt, saa mild og blid,
Som vækker os op af Døde!

3 Om levende blev hvert Træ i Skov,
Og var saa hvert Blad en Tunge,
De kunde dog ei Guds Naades Lov
Med værdelig Røst udsjunge;
Thi evig skinner nu Livets Lys
For Gamle og saa for Unge.

4 Forgiæves det er med liden Magt
At ville mod Bjerg opspringe,
Men Ørnen er snild, han naaer sin Agt,
Naar Veiret ham bær paa Vinge,
Og Lærken hun er en lille Fugl
Kan lystig i Sky sig svinge!

5 |A:65| Med Suus og med Bruus den stride Aa
Nedfuser fra Klippe-Tinde,
Saa lydt ei mæle de Bække smaa
Men risle dog fort og rinde,
Saa frydelig snoe de sig i Vraa
Op under de grønne Linde!

6 Saa takke vi Gud, vor Fader god,
Som Lærken i Morgen-Røde,
For Gylden-Aaret, Han dages lod,
For Livet, Han gav af Døde,
For Alt hvad paa Mark af Himmel-Rod
Der voxde til Sjæle-Føde!

7 Nu sagtelig skrid, vor Høitids-Dag,
Med Straaler i Krands om Tinde!
Hver Time til Herrens Velbehag
Som Bækkene smaa henrinde,
Til frydelig de sig snoe i Mag
Op under de grønne Linde!

8 |GSV:69| Som aldrig saa lang er Dag i Nord,
Det mørknes jo dog omsider,
Saa haver det sig og trindt paa Jord,
Med blomstrende Aar og Tider,
Men sødest klinger dog Livets Ord,
Naar det imod Aften lider!

- 9 Som Guld er den aarle Morgen-Stund,
Naar Dagen opstaaer af Døde,
Dog kysser os og med Guld i Mund
|A:66 Den liflige Aften-Røde,
Da smelter og Malm i Hjerte-Grund,
Saa blegnede Kinder gløde!
- 10 Saa reise vi til vort Fædreland,
Der ligger ei Dag i Dvale,
Der stander en Borg saa prud og grand,
Med Throner og gyldne Sale,
Saa frydelig der i Livets Land
Med Venner om Død vi tale!

6

En Omarbeidelse af den gammeldanske Dag-Vise.

No. 17.⁷

- 1 For al den Deel, som Gud har gjort,
Op, Sjæl, Ham at lovsjunge!
Thi Alt hvad Han har skabt er stort,
Og mindst er ei din Tunge!
- 2 Gik alle Konger end paa Rad,
Med Pral, i Glands og Vælde,
De satte dog ei mindste Blad
Paa Rose eller Nælde;
- 3 I Tusind-Tal vor Skabers Haand
Dog skienker alle Dage
Hver Blomst saa favert Klædebon,
At Konger fik ei Mage!
- 4 **|GSV:70**Al Verden ei den Viisdom har
Fuldklart ikkun at tale,
|A:67 Om mindste Kryb, som Jorden bar
Paa Bjerge og i Dale;
- 5 Hvad skal vi sige, naar vi see
Guds Mester-Værk paa Jorden:
See Kvinden græde, Barnet lee,
Og høre Tungens Torden!

- 6 Hvad skal vi sige om den Jord,
Som Himlens Herre ligner,
Som fører stolt det store Ord,
Forbander og velsigner!
- 7 Hvad skal vi sige om de Smaa,
Som bygge Babels-Taarne,
Som, skiøndt de til Hans Knæ ei naae,
Tør trodse den Eenbaarne!
- 8 Bryd ud, min Sjæl! o Rigdoms Dyb
Paa Viisdom, Magt og Naade!
I Aandens Kreds er jeg et Kryb,
Mig selv er jeg en Gaade!
- 9 Og tak saa Ham, som du kan bedst,
Den Drot i Himmel-Sale,
Der vilde som en fremmed Giæst
Til Jorderig neddale!
- 10 Guds egen Søn, o glem det ei!
Sank til de Dødes Rige,
Kun for at du paa Livets Vei
Til Lysets Hjem kan stige!
- 11 **A:68|GSV:71**O priis din Fader! Søn af Muld!
Han skabde Nyt paa Jorden:
Et *Himmerig*, hvor høitidsfuld
Kun ruller Lovens Torden!
- 12 O kald dig stolt, trods Verdens Spot,
En Borger i Guds Rige!
Lovsyng med Fryd Dets milde Drot
Som Gud sin Faders Lige!
- 13 Lovsyng det *Navn*, Ham Fader gav,
Langt over alle Navne,
Som over Hav og Bjerg og Dal
Kom og til Danske Havne!
- 14 Lovsyng det Navn, hvori hvert Knæ
For Sønnen sig skal bøie,
Det Navn, hver Fugl paa Livets Træ
Skal jublende ophøie!
- 15 Lovsyng det Navn, Guds Almagts Haand

Har straalende forklaret,
Hvis Dyder *Kiærlighedens Aand*
I Daad har aabenbaret!

16 O hør, hvor Folk og Tunge-Maal
Det *Frelser-Navn* lovsjunge!
Ja, hør Dets Priis fra Blok og Baal,
Fra piinte Vidners Tunge!

17 Ja, hør den Lov-Sang, der alt naaer
Fra Hav til Hav paa Jorden,
|A:69 Og toned over tusind Aar
Paa Daners Mark i Norden!

18 **|GSV:72** Syng høit i Sky, at for det Navn,
Som Snekken bar saa vide,
Maa tones Flag i hver en Stavn,
Som skal lyksalig skride!

19 Udraab det frit om hver en Stavn,
Hvor stoltelig den bygges,
Er *Jesus* glemt, til Himlens Havn
Dens Færd kan aldrig lykkes!

20 Læg i dit Kvad et nyt Beviis
Til Fædres Høitids-Sange,
Som vidne høit, at *Jesu* Priis
Slog Rod i *Dane-Vange*!

21 Ja, i vor gamle Psalme-Bog,
Som paa hver Baad og Snekke,
Med Korset vaied Dannebrog,
Trods Fiendens Odd og Egge!

22 Saa vaie Den i tusind Aar,
Om Verden staaer saa længe,
Mens Nattergal i Lunden slaer,
Kiærminden groer i Enge!

7

En Omarbeidelse af *Brorsons*: "Op al den Ting som Gud har gjort".

|A:70

Mel. Nu nærmer sig vor Pindsefest.

- 1 Oprundet er vor Jubel-Fest,
Gud Hellig-Aand! vær du vor Giæst,
Saa Bod vi faae for alle Savn
Og leve høit i Jesu Navn!
- 2 Din Guddom er os velbekjendt,
Thi til vor Trøst er du udsendt,
Som Livets Lys og Ordets Tolk,
At saliggjøre Herrens Folk!
- 3 |GSV:73| Du os gjenfødte i vor *Daab*,
Til Børne-Ret og Helgen-Haab,
Og voxe skal ved dig de Smaa,
Til Engles Hoved de opnaae!
- 4 Du Mælk os gav i Moder-Skiød,
Du mætter os med Livets Brød,
Og, som en Foster-Fader fiin,
Du skiænker os med Glædens Viin!
- 5 Du tænder Lyset i Guds Ord
Paa Christi Kirkes Alter-Bord,
Og for Dets Klarhed vi faae Syn,
Kun naar du rører os som Lyn!
- 6 Du lægger *Ordet* i vor Mund,
Som uden dig er Bogstav kun,
Kun du kan løse Dødens Baand,
Thi evig Eet er *Liv* og *Aand*!
- 7 |A:71| Du er Hans *Røst*, som raaber: kom
Til Fristed mit for Død og Dom!
Du sammenknytter, som Guds Haand,
Hans Menighed med Hjerte-Baand!
- 8 Du river ned hver Mellem-Væg,
Som gjør splidagtig Lærd og Læg,
Du tugter Øie, Fod og Haand
Til Enighed i Fredens Baand!
- 9 Du skaber i os den Forstand,
At *Christus* boer saa vidt om Land,
Som i Hans Navn der knæles ned
Med *Tro* og *Haab* og *Kiærlighed*!

- 10 | *GSV:74* Kom, *Sandheds Aand!* og Vidne giv,
At *Jesus Christus* er vort Liv,
Saa aldrig vi af Andet veed,
End Ham til Fred og Salighed!
- 11 Paa *Klarheds-Veien* leed os saa,
At ei vi Glip ad Maalet gaae,
Ei fra vor Troes Klippe-Grund
Et Haars-Bred vige nogen Stund!
- 12 Kom, *Fredens, Kiærlighedens Aand,*
Almægtig, som Guds Høire-Haand,
Og gjør til Eet os fjern og nær,
Som have Liv og Sandhed kiær!
- 13 Med-Vider i Guds Fader-Raad!
Du har begyndt den store Daad,
A:72 Fuldend du den med Velbehag,
Med Kraft i os til Christi Dag!
- 14 Gjenfød os saa med Livets Ord,
Ved Daabens Bad og Naadens Bord,
At selv sig priser Støvets Kaar
I Christi Kirkes Gylden-Aar!

No. 19.

- 1 Kirken er som Himmerige,
Meget kan den lignes ved,
Skjøndt paa Jord den har ei Lige,
Som Guds Naade og Guds Fred!
- 2 Mest dog lig en Barne-Moder,
Herren kalder den sin Brud,
Ved dens Mælk opvoxe Poder,
Som ved Bække Pile-Skud!
- 3 | *GSV:75* Kirkens Favn og derfor kaldes
Rettelig et Moder-Skiød,
Naar der sørges, naar der faldes,
Altid der er Hvilen sød!
- 4 Kastes Vrag paa Kirkens Goder

Af den Sjæl, som dem har smagt,
Da forhaaner Søn sin Moder,
Og hans Dom er forudsagt.

5 Angres det med ærlig Smerte,
Vendes om med ydmyg Bøn,
Kirken dog med Moder-Hjerte
Favner den forlorne Søn!

|A:73

No. 20.⁸

1 Vær trøstig, Zion, *Jesu* Brud!
Nok har du grædt og grundet:
O gør dig rede, see herud!
Dit Lys er nu oprundet,
Ja, Glandsen af Guds Herlighed
Er med din *Jesus* kommet ned,
Nu har du Naade fundet.

2 Vanvittighedens Mulm og Mørk'
Er stort paa Jorderige,
Folk gaae som i en taaget Ørk,
Veed lidt af Gud at sige;
Men *Jesus*, Verdens rette Soel,
Opstod, da Morgen-Hanen goel,
Nu maa al Mørkhed vige!

3 Han vil for dem, som nu i Slum
Og Sjæle-Blindhed vanke,
|GSV:76 Med Livets Evangelium
Oplyse Sind og Tanke,
Saa Hedninger paany attraae
I Skin af Herrens Lys at gaae,
Og salig Trøst opsanke.

4 Luk Øine op, giv nøie Agt,
See, flokkeviis de komme
Til Herrens store Naade-Pagt,
At dele med de Fromme,
|A:74 Som Sønner og som Døttre de,
Skal Adgang faae til Gud at see,
O dybe Herrens Domme!

5 Stem op, o Zion! og bryd ud
I Lov-Sang med det Samme!
Thi see du skal en christen Brud
Af Hedensk Herre-Stamme,
Hun skal med Virak og med Guld
For Herren knæle dybt i Muld
Og glad Hans Smaa opamme!

6 O *Jesus!* Du, som Manddom tog,
Lær os at see og kiende,
At Du os skrev i Livsens Bog!
Gid vi og vel anvende
Vort Guld og Gods, vor Fattigdom,
Til Alt hvad bedst Du synes om,
Til vore Dages Ende!

8

En af *Kingos* bekjendte Psalmer efter Es. 60, lidt forandret.

No. 21.⁹

1 Nu lader os sjunge en Vise,
I Glædens Stund,
Vor Drot og vor Dronning at prise
|GSV:77 Ret udaf Hjertens Grund!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

2 *|A:75* Saa deilig Man saae ingen Kvinde,
Saa mild og blid,
Thi skal hun og Kiærlighed vinde,
Alt indtil evig Tid!
Saa være nu Drotten &c.

3 Du vældige Fyrste og prude!
Bind om dit Sværd,
Og kæmp for den Bedste af Brude!
Hun er fuldvel det værd.
Saa være nu Drotten &c.

4 Gak mandelig frem med din Lykke,
I Sandheds Aand!
Da øver et mesterligt Stykke
Din høire Kæmpe-Haand!

Saa være nu Drotten &c.

5 Ei Nogen har skarpere Pile,
Til Kæmpe-Dyst,
Lad alle dem først finde Hvile
I Fiendens Barm og Bryst!
Saa være nu Drotten &c.

6 I Himmelen stander Din Throne,
Til evig Tid,
Paa Jorden for Spir og for Krone
Med Æren gjør din Flid!
Saa være nu Drotten &c.

7 |GSV:78| Uret er langt fra dit Sæde,
Dit Raad er godt,
|A:76| Thi salved din Gud Dig med Glæde
Til alle Kongers Drot!
Saa være nu Drotten &c.

8 Af dandsende Jomfruer blide
Er Salen fuld,
Og Dronningen staaer ved din Side
I Perlestik og Guld!
Saa være nu Drotten &c.

9 Til Dronningen lyder en Stemme,
Som Klokken slaaer:
Skjøn Jomfru! du maa nu forglemme
Dit Folk og Faders Gaard!
Saa være nu Drotten &c.

10 Den ypperste Konge dig fæster
Til Dronning sin,
Thi skienker Han for sine Giæster
I Kalk den klare Viin!
Saa være nu Drotten &c.

11 Ja, vær nu din Herre og Konning
Saa tro som Guld!
Da lever paa Jord ingen Dronning
Saa prud og ærefuld!
Saa være nu Drotten &c.

12 For Kongen sig kaste de Rige
I Støv og Muld,

For dig de sig neie tillige
|GSV:79| Alt med det røde Guld!
Saa være nu Drotten &c.

13 |A:77| De favreste Møer dig følge
I Kongens Gaard,
Hvor Skarlagens-Kaaberne bølge,
For Styret prud du staaer!
Saa være nu Drotten &c.

14 Dig Sønner opvoxe med Ære,
I Fædres Sted,
Og Kroner de Alle skal bære,
Det er din Herre *med!*
Saa være nu Drotten &c.

15 Livsaligt da bliver dit Minde,
I mange Ledd,
Ja, Ord af den skønne Fyrstinde
Der gaaer i Evighed!
Saa være nu Drotten vort Skjold
I Vee og i Vaade!

9

Omarbejdelse af den gammeldanske “vor Herres Brude-Vise” efter den 45de Davids-Psalme.

No. 22.

1 |VU9:141| Kirken det er et gammelt Huus,
Staaer, om end Taarnene falde,
Taarne fuldmange sank i Gruus,
Klokker end kime og kalde,
Kalde paa Gammel og paa Ung,
Mest dog paa Sjælen, træt og tung,
Syg for den evige Hvile.

2 Herren vor Gud vist ei beboer
Huse, som Hænder mon bygge,
|GSV:80| Arke-Paulunet var paa Jord
Kun af Hans Tempel en Skygge,
|A:78| Dog sig en Bolig underfuld
Bygde Han selv af Støv og Muld,
Reiste af Gruset i Naade!

- 3 Vi er Hans Huus og Kirke nu,
Bygget af levende Stene,
Som under Kors med ærlig Hu
Troen og Daaben forene,
Var vi paa Jord ei meer end To,
Bygge dog vilde Han og boe
Hos os i hele sin Vælde!
- 4 |VU9:142|Hvor vi end mødes trindt paa Jord,
Frelserens Navn vi paakalde,
Flux Han med Lyd af Livets Ord
Kommer, som Aand over Skjalde,
Nær som sit Ord, i allen Stund,
Han er vort Hjerte og vor Mund,
Drot over Tiden og Rummet!
- 5 Samles vi kan da med vor Drot
Selv i den laveste Hytte,
Finde med Peder: der er godt,
Tog ei al Verden i Bytte;
Kirken og vi, som ærlig troe,
Altid er Eet saavelsom To,
Eet med vor Drot og hinanden!
- 6 Husene dog med Kirke-Navn,
Bygte til Frelserens Ære,
Hvor Han de Smaa tog tit i Favn,
Er os som Hjemmet saa kiære,
|A:79|Deilige Ting i dem er sagt,
|GSV:81|Sluttet har der med os sin Pagt
Han som os Himmerig skiænker!
- 7 *Funten* os minder om vor *Daab*,
Altret om *Nadverens* Glæde,
Hvor skulde før i Tro og Haab
Herren vi ønske tilstæde,
End hvor det for os præntet staaer:
Herren i Dag er som i Gaar,
Saa er og *Troen og Daaben*!
- 8 Give da Gud, at hvor vi boe,
Altid, naar Klokkerne ringe,
Folket forsamles i *Jesu* Tro,
Der hvor det pleied at klinge:
|VU9:143|Verden vel ei, men I mig seer,
Alt hvad jeg siger, see, det skeer,

Fred være med eder alle!

- 9 Aldrig dog glemmes meer i Nord
Kirken af levende Stene,
Dem som i Kraften af *Guds Ord*
Troen og *Daaben* forene!
Selv bygger Aanden Kirke bedst,
Trænger saalidt til Drot som Præst,
Ordet kun *helliger* Huset!

No. 23.

- 1 |VU9:143| Herren han har besøgt sit Folk,
Natten hun blev til Morgen,
|A:80| Menneskens Søn, Gud Faders Tolk,
Slukket nu har al Sorgen!
Med Guds Søn, med Livets Drot,
Som gjør Alting sødt og godt,
Vi har Moder sammen,
|GSV:82| *Christus*, Herlighedens Glands,
Han er vores, vi er Hans,
Engle svare Amen!
- 2 Kirken hun sad i Enke-Stand,
Sørged for den Eenbaarne,
Glemde, at Han i Gravens Land
Stormede Dødens Taarne!
Ja, vor Moder, syg i Sind,
Under Korset græd sig blind,
Blind for Guddoms-Glandsen,
Livets Fyrste, som et Liig,
Hun udbar med Graad og Skrig
Under Dødning-Krandsen!
- 3 |VU9:144| Frelseren laae i sorten Jord
Nætter, saavelsom Dage,
Men det opstandne Livsens Ord
Døden ei meer kan smage;
Som et Legem uden Aand
Ligger dog i Dødens Baand
Ordet som det skrives,
Fæster Man til det sin Lid,
Aldrig dog af Mande-Vid
Guds Ord kan oplives.

4 |A:81| Deraf udsprang den bittre Sorg,
Liig-Færd med Graad og Klage,
Hulken for Sang paa Zions Borg,
Nætter saavel som Dage!
Ja, vor Herre syndes død,
Som et Barn i Moders Skiød,
Som et Liig paa Baare,
Troen græd for Livets Savn,
Og med Over-Kongens Navn
Spotted hver en Daare!

5 |GSV:83| Herren han er dog Sine tro,
Ogsaa naar de fortvi'le,
Roser han lod paa Torne groe,
Lærde os saa at smile!
Hvor Guds Ord de bar til Grav,
Trøsteren, som Han os gav,
Var med Kraft tilstæde,
Vendte Bladet herlig om,
Sagde til vor Moder from:
Hvorfor vil du græde!

6 Gloende Kul *den Hellig-Aand*
Sanked saa paa vort Hoved,
Embedet Hans paa egen Haand
Vores at troe vi voved.
Han for Uraad vidste Raad,
Stillede vor Moders Graad,
|VU9:145| Vakde op det Døde,
Sagde: hør mig, Unger-Svend!
Evig ung stat op igjen,
Himlens Morgen-Røde!

7 |A:82| Levende blev i samme Stund,
Lydelig hørt at tale,
Ordet fra Herrens egen Mund,
Laae ikke meer i Dvale!
Det er et Vidunder stort,
Større end ved Nains Port,
Det vi veed tilvisse,
Som han selv, der bød det skee,
Fordum sagde: I skal see
Større Ting end Disse!

8 Sjunger da nu i høien Sky:

Ordet stod op af Døde,
Lyder i Aandens Kraft paa Ny,
|GSV:84Tænder, saa Tunger gløde!

Nu med Ordet er os nær
Herren over Himlens Hær,
I vor Mund og Hjerte;
Hvor vi knæle i Hans Navn,
Med vor Moder i Hans Favn,
Døer al Sorg og Smerte!

- 9 Lever nu op, I Christne smaa!
Nu er her godt at være,
Alle Guds Engle med os staae,
Vil jer paa Hænder bære!
Ei med Ferle, ei med Riis,
Lære Børn vi Herrens Priis,
Men med Paaske-Sange,
Som en Fugl stod Ordet op,
Svang sig over Bøge-Top
Glad i Dane-Vange!

|A:83

No. 24.

- 1 **|VU9:146**Var I ikke Galilæer,
Kaldte eder Pharisæer
Ei med Haan ulærde Mænd,
I, som bragde først paa Tale
Hvad vel nys laae dybt i Dvale,
Men stod herlig op igien?

- 2 Jødelands Apostel-Skare!
Hvad i Verden kan forklare
Kraften i dit gamle Ord,
Som endnu gjør Under-Værker,
Har til stolte Mindes-Mærker
Kirker alle trindt paa Jord?

- 3 Hvor kan vi med eder stemme,
Som har dybt i Østen hjemme,
|GSV:85 Eders Billeder forstaae?
Hvor kan vi, i fjerne Egne,
Vidne om, paa eders Vegne,

Hvad I hørde, hvad I saae?

- 4 Ja, hvor kan, skiøndt I er døde,
Eders Ord paa Tunger gløde,
Trodse Vidd og Blok og Baal!
Hvor kan *eders* Aand i Norden,
Ja, i hver en Vraa paa Jorden,
Tale *Folkets Moders-Maal!*
- 5 Ei udlokke, ei udpine
Lader sig af søde Vine
|A:84 Slig en *Kraft* med nogen Konst;
Den hver Folke-Aand paa Jorden,
Ogsaa Kæmpernes i Norden,
Ønskede sig kun omsonst!
- 6 **|VU9:147***Herrens Ord og Pindse-Dagen,*
Ikkun de forklare Sagen,
Gav jer alle Tungers Aand,
Aanden, som kan Alt udvirke,
Som i *Jesu Christi* Kirke
Løser alle Tunge-Baand!
- 7 Ikke jer det er, som tale,
Siger Han, som kan befale,
Men det er min *Faders Aand!*
Derfor, skiøndt I tidlig døde,
Ordet lever, Tunger gløde,
Jærtegn gjør Guds Høire-Haand.
- 8 Sandelig, det var Guds Finger,
Som gav Bruden Ørne-Vinger,
Midt i Ørken Huus og Gaard,
|GSV:86 Som gav Korsets Ord fra Østen
Kæmpe-Kraften, Kvinde-Røsten,
Her blandt os i tusind Aar!
- 9 Døde Ordet i *Latinen,*
Vaanded sig i Skiærsilds-Pinen
Hjertet, som for Himlen slog;
I en Paaske-Morgenrøde
Ordet stod dog op af Døde,
Engle Djævlene forjog!
- 10 **|A:85**Giennemboret er nu Øret,
Løftet er nu Taage-Sløret,

Som tildækked Herrens Bog;
Nu i Nord forstaae vi, bedre
Selv end Kvad af vore Fædre,
Østens høie Billed-Sprog!

11 Moders-Maalet dybt sig bøier,
Let og liflig det sig føier
|VU9:148 Efter fremmed Tanke-Gang,
Yndigt selv, men blødt derefter,
Laaner Aand og Ild og Kræfter
Det af Zions Helte-Sang!

12 Hvoraf gløde vore Tunger?
Hvad er det, som i os sjunger,
Naar vi prise *Jesu* Navn?
Hvad hensmelter os i Ordet,
Saa vor Sjæl ved Naade-Bordet
Synker sødt i *Jesu* Favn!

13 Hvad kan mægte, hvad kan virke
Det der skeer i Christi Kirke,
Alt Umuelighed for os?
Kun Hans Aand, som skabde Solen,
|GSV:87 Som paa Almagts-Kongestolen
Byder Død og Djævel Trods!

No. 25.¹⁰

1 **|VU9:148**Er det mueligt, er det sandt,
Overstod vi Faren?
|A:86 Slap vor Sjæl, foruden Tant,
Som en Fugl af Snaren?
Blev til Drøm al Fiendens Daad,
Stranded Achitofels Raad
Paa vor skjulte Klippe?

2 Ja, saavist som Fugl er fri,
Sidder meer ei fangen,
Naar i Sky den, Skov forbi,
Svinger sig med Sangen;
|VU9:149 Nu vor Sjæl i Fugle-Spor
Svinger sig med *Herrens Ord*
Over Stjerner alle!

- 3 Ordet laae i Bogstav-Baand,
Drillet af hver Daare,
Ordet nu, som Liv og Aand,
Leer ad Orme-Gaar'e,
Smutter giennem Hænder let,
Bryder, som Guds Aande-Dræt,
Alle Baand og Lænker!
- 4 Endt er Zions Fangenskab,
Endt er Dødens Dage,
Smil for Graad os Herren gav,
Sang for Suk og Klage;
Hvad vor Gud for os har gjort
Hedninger skal kalde stort,
Christne aldrig glemme!
- 5 |GSV:88| For de store Ting vor Gud
Glade vi tilbede,
|A:87| Kilder Han lod springe ud
Paa den vilde Hede:
Sjæle-Badet i Guds Ord,
Samfunds-Kalken paa Hans Bord,
Det er Livets Kilder!
- 6 Matte vi bag Ploven gik,
Sukkende vi saa'de,
Voved knap til Sky et Blik,
Lod dog Herren raade;
Eiegode er Guds Raad,
Saaed vi med Suk og Graad,
Høste vi med Glæde.
- 7 Lyd da høit, vor Fryde-Sang,
Mens vi Negen binde!
|VU9:150| Frydelig i Dane-Vang
Ordets Bække rinde,
Sjunge sødt med Barne-Røst:
Vaar og Sommer, gylden Høst,
Vinter aldrig mere!

- 1 |VU9:150| Hos Herren paa det Høie
Stod Simon Jonæ-Søn,
Som Solen var hans Øie,
Som Lys hans Klædning skøn.
- 2 Det klang, som fjerne Toner
Af Sang og Fløite-Lyd:
Min Søn med Glands Jeg kroner,
Adlyder ham med Fryd!
- 3 |A:88| Med Venner fra Guds Bolig
Da Herren skifted Ord,
|GSV:89| Om Kors og Død fuldrolig,
Om Seng i sorten Jord!
- 4 O hør mig, Drot, du Kiære!
Udbrød da Simon glad,
O, her er godt at være,
Vi aldrig skilles ad!
- 5 O, havde vi kun Skygge,
Var himmelsk her at boe,
Lad Hytter tre os bygge
Til Dig og Venner to!
- 6 Vi sidde i det Lave,
Vor Herre over Sol,
|VU9:151| Vi sidde mellem Grave,
Han paa sin Faders Stol!
- 7 Dog godt er her at være,
Det volder Herrens Ord,
Som virker til Hans Ære
Vidunderlig paa Jord!
- 8 Det lyder for vort Øre,
Gienlyder i Vort Bryst,
Da kan vort Hjerte høre
Med Fryd Guds Fader-Røst!
- 9 Da see med Sjælens Øie
Vi Herren i Hans Glands,
See Englene sig bøie
For Ham med Straale-Krands!
- 10 |A:89| Med Venner i Guds Bolig

Vor Aand da skifter Ord,
Om Kors og Død fuldrolig,
Om Seng i sorten Jord!

11 | **GSV:90** Vort Kors er uden Jammer,
Vor Død er uden Brodd,
Vor Grav et Sove-Kammer,
Og *Herrens* Liv vor Lodd!

12 Med Ham vi Alle døde,
I *Daabens* dybe Flod,
Med Himlens Morgen-Røde
Nyfødte vi opstod!

13 Thi vilde ei vi bytte
Med Bjerg og Sole-Glands,
Vor lave Tempel-Hytte
Og *Herrens* Seiers-Krands!

14 | **VU9:152** Hans Aand er i vor Kiæde,
Hans Ord er i vor Mund,
Ham Selv vi see med Glæde
Nu om en liden Stund!

15 Til *Jesu Christi* Ære,
Det tone høit i Sky:
Ja, her er godt at være
I *Herrens* Kirke-By!

No. 27.

1 | **VU9:152** Kom, lader os bygge
Paa *Slette* en Stad,
A:90 Med Mure fuldtykke,
Med Huse paa Rad,
Og lad, som Høibaarne,
Os Blokke paa Blokke,
Som Bølger ei rokke,
Til Himlen optaarne,
Os til et udødeligt Navn!

2 | **GSV:91** Saa mæled de Jetter,
Fuldstolte i Hu,
Paa *Babylons* Sletter,

En Udørken nu!
Af Stenene strøgne
I Tegl-Ovne bagte,
Med Liim sammenlagte,
I Dagene søgne,
Sig hæved og Taarnet paa Trods.

- 3 Men Herren i Himlen,
Som ene er stærk,
Nedfoer over Vrimlen,
[|VU9:153](#)At syne det Værk,
Da Forskiel Han skabde
Paa Menneske-Mæle,
Paa Ord som paa Sjæle,
De Fatningen tabde,
Adspredtes som Avner i Blæst.
- 4 Kom, lader os bygge
Paa *Bjerget* en Stad,
Med Mure fuldtykke,
Og Huse paa Rad,
[|A:91](#)Og lad, som Høibaarne,
Os Blokke paa Blokke,
Som Bølger ei rokke,
Til Himlen optaarne,
Os til et udødeligt Navn!
- 5 Saa mæled *de Trende*,
Som evig gjør Eet,
Og Magt har i Hænde
Til mere end Det;
Den Stad uden Mage,
Af levende Stene,
[|GSV:92](#)Som frit sig forene,
Paa hellige Dage,
Opbygges med Kiærligheds Kalk!
- 6 Ja, Kiærligheds-Aanden,
Som Alting formaaer,
Det gjør efterhaanden,
Som godt Han forstaaer;
Den store Sprog-Mester,
I Ildtunge-Flammen,
Igien smelter sammen,
Med Bisper og Præster,
Som Sjæle saa Munde paa Jord!

- 7 |VU9:154| Vel Helvedes-Hunden,
Den Død-Bider stærk,
Opfoer fra Afgrunden,
At spille Guds Værk,
Han ærlig forsøgte,
Hvad Splid og hvad Trætte
|A:92| Kan dertil udrette,
Og tit gik det Rygte,
Guds Stad sank i Aske og Gruus!
- 8 Men Staden paa Bjerget,
Som Aanden har bygt,
Ubrændt og uhærget,
Derpaa lider trygt,
Gud raader for Lykken,
Saa mødes skal Byen
Med Herren i Skyen,
Kun Skinnet og Skyggen
Kan falde i Dødbider-Haand.
- 9 Naar Paver og Præster,
Med Rør og med Straa,
|GSV:93| Den store Byg-Mester
Vil tjene paa Skraa,
Da Aanden bedrøves,
Da bygges til Flammen
Og Fiendernes Gammen,
Da Værktøiet sløves,
Og Navnet forhaanes paa Jord;
- 10 Dog deres er Skaden,
Hvem Skylden er paa,
Thi Taarnet og Staden
Urokkelig staae!
Hvad *Aanden* udretter,
Kan aldrig forsvinde
|VU9:155| Undtagen for Blinde,
Det selv sig fortsætter,
Og vist kroner Herren sit Værk!

|A:93|

1 |VU9:155|Hvor deilig skal Guds Kirke staae

Og Yndest for Hans Øine faae,
Naar alle Hjerter i Hans Haand
Fuldkommenhedens Rosen-Baand
Forbinder meer end Mange veed,
Forener sødt i Kiærlighed!

2 | I Verdens Vold er Sjæl og Sind,
Vor Tro er tom, som Veir og Vind,
Og dødt vort Haab, og mørk vor Vei,
Naar Kiærlighed os følger ei,
Thi, som vi alle troer og veed,
Gud Fader selv er Kiærlighed!

3 |GSV:94|Fra Den udgaaer det Guddoms-Bliv,
Som skaber baade Lys og Liv,
Ja skaber selv paa denne Jord
Et Himmerig ved Herrens Bord,
Saa ene Den paa Helgen-Fjeld
Er Salighedens Kilde-Væld!

4 Bort Had og Nag og Nid og Harm!
I kan ei næres i den Barm,
Hvor Gud i Fred og salig Ro
Med sin Velsignelse vil boe!
Til Helvede, hvor I kom fra,
Ei passer vort Halleluja!

5 |A:94|VU9:156|Til Gode Alt maa tjene Den,
Som Himlens Herre har til Ven,
Saa glad, trods alle Saar og Savn,
Vi knæle kan i Jesu Navn,
Naar Kiærlighed, som Han har sagt,
Beseigler kun vor Daabes Pagt.

6 Han, som aftørrer da vor Graad,
Er mageløs i Raad og Daad,
Ham sniger Ingen sig forbi
Paa Ondskabs hemmelige Sti,
Og naar i Nød Han Fromhed seer,
Om Hjelp Han taler, saa det skeer!

7 O søde Gud! lad da kun saa
Vort Hjerte høit for Himlen slaae!
Da lavt du boer hos os i Løn,
Til hisset, i din Hald saa skøn,

Vi see dig klart og synge da
Vort evige Halleluja!

11

Omarbejdelse af *Kingos* med samme Begyndelse.

|GSV:95

No. 29.

¹ Det Ord, som bestaaer,
Naar Verden forgaaer,
Den Flod, som aftvætter
Vor Synde-Skylds Pletter,
Ja, Urten mod Døden
Og Evigheds-Føden,
Hvor finder Man dem?

² Paa *Frelserens* Grund,
I Sandhedens Mund,
|A:95I Huset og Gaarden
Afhøiere Orden:
I *Kirken i Aanden*,
I Kiærligheds-Haanden,
Der findes det Alt!

No. 30.¹²

¹ Nu bede vi den Hellig-Aand,
Som Gud Faders Høire-Haand,
Kirken at bevare,
Vel til Verdens Ende,
I al Nød og Fare
Skaden at afvende!
Hjælpe os Gud!

² O Livets Lys! opklar os saa,
At i sin Glands kan for os staae
Herren, vi tilbede,
Han, den Elskelige,
Som os vil indlede
I Gud Faders Rige!
Hjælpe os Gud!

3 | **GSV:96**O Kiærlighedens Kraft! indgyd

Os Helgen-Livets høie Fryd,
Saa vi glade vandre
Med vor Drot hin fine,
Elskende hverandre,
Som Han elsker Sine!
Hjælpe os Gud!

4 | **A:96**O Tals-Mand! lad os finde Trøst,

Som Barnet ved sin Moders Bryst,
I din søde Stemme,
Saa al vor Elende
Smilende vi glemme,
Over salig Ende!
Hjælpe os Gud!

5 Ja, Sandheds Aand! sværg du os paa,

At vi er af Gud Faders Smaa!
Da er Sorgen slukket,
Da er Perlen fundet,
Paradis oplukket,
Døden overvundet!
Hjælpe os Gud!

12

Omarbejdelse af Luthers "Nun bitten wir den Heil'gen Geist."

No. 31.¹³

1 Som Foraars-Solen mild og blid,

Vor Trøster-Mand fra Arilds-Tid,
Naar tit vi faldt i Fiende-Haand,
Du løfted Aag, Du løste Baand,
Saa brat sig Bladet vendte!

2 Ja, Herre! Du var from og god,

Du skjulde Brøst og Synd forlod,
GSV:97 Du dæmped selv din Vredes Ild,
Din Varme blev som Solens mild,
Saa brat sig Bladet vendte!

3 | **A:97**Som godt Du har begyndt, bliv ved!

Vor Frelser-Mand! giv os din Fred!

Vær dog ei vreed fra Slægt til Slægt!
Lad Miskundhed faae Over-Vægt,
Saa brat sig Bladet vender!

4 Tilgiv os, som en gammel Ven,
Og gjør os levende igien!
Lad Folket dit med Fryd paany
Lovsyngte dig i høien Sky,
For brat sig Bladet vendte!

5 Ja, fri og frels os, Herre kiær!
Beviis, Du er vor Tillid værd!
Lad høres det i allen Stad,
Hvor Du dit Folk gjør sjæleglad,
Naar brat sig Bladet vender!

6 Nu tys! lad ret os lytte til!
Thi Herren med os tale vil;
Ja, til sin hele Menighed,
Med Hjerte-Rum, Han taler Fred,
Saa brat sig Bladet vender!

7 Ja, nu Hans Salighed er nær
Det Hjerte-Folk, som har Ham kiær;
For Skammen skjulde os som Vand,
Skal Æren bølge i vort Land,
Naar brat sig Bladet vender!

8 **A:98** *O Sandhed!* hvor det klinger sødt!
Til *Naaden* siger du: velmødt!
GSV:98 *Retfærdighed* da kysser *Fred*,
Saa Hjerter smelte maae derved,
Mens brat sig Bladet vender!

9 Retfærdighed fra Himmerig
Sig bukker dybt og yndelig,
For Sandhed af det mindste Frø
Sig skyder op paa Verdens Øe,
Naar brat sig Bladet vender!

10 Ja, med vor Herre stiger ned
Til Jorden Guds Retfærdighed,
Da blomstrer Haab, da voxer Trøst,
Og vi faae en velsignet Høst,
Naar brat sig Bladet vender!

No. 32.¹⁴

- ¹ Herren, Han sagde til Herre min:
Thron ved min Side i Høihed din,
Mens Jeg lægger Dig under Fod
Hver en Jette, Dig staaer imod!
For Du er Mig kiær over Alle.
- ² Spiret af Zion, det er Dig bragt,
Thron mellem Fienderne uforsagt!
Stor er Du paa din Kraftes Dag,
|A:99 Vidner mine gør klar din Sag,
For Du er Mig kiær over Alle.
- ³ Svoret Jeg har, og gjør ei det om:
Evig er og dit *Præstedom*;
Morgen-Stjernen er gammel nu,
Før den skabdes, dog født er Du,
Saa Du er Mig kiær over Alle.
- ⁴ **|GSV:99**Herren i Kraft ved din høire Haand
Kæmperne tæmmer som Almagts Aand,
Bli'r med Rette Han harmefuld,
Konger blæser Han brat omkuld,
For Du er Ham kiær over Alle.
- ⁵ Folkenes Dommer er Han paa Jord,
Hoveder bryder Han med sit Ord,
Heltens Hoved dog synker ei,
Kilden lædsker Ham paa Hans Vei,
For Han er Dig kiær over Alle.
- ⁶ Konge og Biskop til evig Tid!
Sid paa din Throne, som Solen blid!
Retfærds Konge, det er dit Navn,
Fredens By er din Føde-Stavn;
Saa Du er Mig kiær over Alle.

No. 33.

- 1 Stene for mig raabe skal,
Sagde den Eenbaarne;
Saa de gjør i Stjerne-Tal,
Med og uden Taarne.
- 2 Stod de Alle Dør om Dør,
Kirkerne paa Tue,
Slig en Stor-Stad aldrig før
Skinned under Bue.
- 3 Raabde fra hvert Kirke-Taarn
Klokke til sin Grande,
Hørt ei var paa Jord tilforn
Sligt et *Hosianne!*
- 4 Stod den *Kirke-Stad* paa Jord
Nu end tom og øde,
|GSV:100 Klart dog viiste Livets Spor,
Stort i den uddøde!
- 5 Derfor end saa høit i *Rom*,
Ligest Kirke-Staden,
Raaber ud for Christendom
Hver en Steen paa Gaden!
- 6 Alle Kirker da paa Jord
Byg i Tanken sammen!
Fyld dem saa med *Livets Ord*,
Og med Folkets *Amen!*
- 7 Da det *ny Jerusalem*,
Bygt paa *Edens Høie*,
|A:101 Som det Christne Folke-Hjem
Svæver dig for Øie!
- 8 Kalk og Steen er Skygge-Værk,
Saa ei *Tro og Tanke*,
Naar i *Aanden*, evig stærk,
De sig kiærlig sanke.
- 9 Hvad da favnes, er i Aand
Virkelig tilstæde,

Om det sine Rosen-Baand
Hjertet snoer med Glæde.

- 10 Saa Man i hver Christen-Favn,
Bedst hos fromme Kvinder,
Bygt af *Aand* i Jesu Navn,
Kirke-Staden finder!

No. 34.

- 1 Hvad har *Kirken* her tilbage,
Som er værdt at sjunge om?
Kalk og Disk og Lyse-Stage,
|GSV:101Nøgne Vægge, Blokken tom;
Sjelden Spir og høie Gavle,
Døbe-Funt og Alter-Tavle,
Som engang er Synet værd!
- 2 Selv i Syden, hvor Man svimler
Over *Peders-Kirkens* Tag,
Selv i Kirken, hvor Man himler
Konstig med den fine Smag,
|A:102 Hvor er Kirkens Gods og Væрге?
Hvor den Tro, som flytter Bjerge?
Hvor den Konst, som skaber Guld?
- 3 Før, da med trefoldig Krone
Paven sad paa Kapitol,
Og saa høi var ingen Throne,
Som Sanct Peders Bispe-Stol,
Da Choral og Kæmpe-Vise
Kunde vel ei noksom prise
Korsets Glands og Kirkens Drot!
- 4 Men nu har jo Pavens Lykke
Tøfler, som ei kyskes, paa,
Kirkens Sværd er kun en Skygge,
Spir og Krone ligesaa,
Stodder-Konge, Tigger-Munke,
Dødning-Been og Bulle-Bunke,
Er det værdt at kvæde om?
- 5 Groe nu selv paa Træer grønne
Skygger kun af Frugtens Guld,

Hvor kan da de Tørre lønne
Sangens Fugl i Nordens Kuld!
Hvor kan da en Harpe tone
Her om Kirkens Gylden-Krone,
Spir og Sværd og Moder-Skiød!

6 |**GSV:102**Blev det *her* saavidt ei drevet,
At af Alt, hvad *Kirkens* var,
Kun *Optegnelsen* og Brevet
|A:103 Vi beholdt til Kirke-Kar!
Blomstre da, trods Band og Pave,
Her nu Kirkens Rune-Stave:
Skyggerne af *Arons* Stav!

7 *Billedlig* ta'r *Skriften* Svaret:
“Hvo mon tro'r, hvad vi har hørt,
Og for hvem er aabenbaret
Herrens Haand, som os har ført?
Søn bebuded vi, som Kviste,
Sprungne frem, før Nogen vidste,
Jordens Tørke-Baand til Trods.

8 Verden finder ei ham fager,
Savner Smil og Rosen-Kind,
Men vor Skyld han paa sig tager,
Taalder Sting i stille Sind,
Taalder Spot og Tugt beskeden,
Mægler os til Bedste Freden,
Kiøber Læge-Konst med Saar!”¹⁵

9 Ja, i Colossenser-Brevet,
Frugtbart, naar det pløies *vaadt*,
Til vort Svar staaer atter skrevet,
Klart, naar *Øiet* kun er *godt*:
Stod, i Paaske-Morgenrøde,
I med *Christus* op af Døde,
Husk da paa Hans Himmel-Fart!

10 **|A:104**Eders Hjerte, eders Øie,
Ile did, trods Jordens Baand,
Hvor Han sidder i det Høie,
|GSV:103 Ved Gud Faders høire Haand!
Søger det, som er foroven,
Over Sky, som over Skoven,
Ei hvad kiønt er kun paa Jord!

- 11 Endelig dertil og Grunden,
I et andet Sende-Brev¹⁶,
Fløi Apostelen af Munden,
Da han til *Hellener* skrev:
Synligt har sin Tid og Time,
Evigt kan dermed sig rime,
Kom, dog *ei tilsyne* her!
- 12 Bundet blev den store Drage,
Rugende paa Kirke-Guld,
Hver sig skyndte da at tage
Hvad dem huged, Haanden fuld,
Vi og tog hvad os behaged,
Først og sidst hvad Andre vraged':
Morten Luthers *Barne-Tro!*
- 13 *Kirken* her da har til Bedste
Barne-Tro af Hjertens Grund,
Lid tør vi til Løftet fæste,
Herren gav med *Haand* og *Mund*,
Vi Ham tør paa Ordet tage:
|A:105 Jeg er med jer alle Dage,
Er I To, saa gjør det Tre!
- 14 Derfor godt vi har i Grunden,
Alle gode Ting er tre,
Sang har immer Barne-Munden,
Kan og ret af Hjertet lee;
Lod engang vi os besnakke,
Tog med Steen for Brød tiltakke,
Det gjør Herren godt igjen.
- 15 **|GSV:104***Haand* og *Mund* hos Skiøde-Barnet
Hardtad ei kan skilles ad,
Neppe mærked vi, at Skarnet
Mellem dem indskiød sit Had;
Selv i Bog for "det betyder"
Sagde vi "som Ordet lyder,"
Herrens Ord af Haand i Mund!
- 16 Bagvendt jo det var tilvisse,
Ordet lød dog om *de Smaa*:
Ringegter aldrig disse!
Høiest *deres Engle* staae.
Som i Kiødet, saa i Aanden,
Om end bagvendt, Barne-Haanden

Bringer let dog Mad til Mund!

- 17 *Skriften*, læst med *Øine vaade*,
Herrens Bog med *Barne-Tro*,
Den er rig paa Lys og Naade,
Den er fuld af Fred og Ro;
|A:106 Her, som hist i Blomster-Haven,
Sidder hos Guds Ord i Graven
Engle-Vagt med Himmel-Nyn!
- 18 Dunkelt klang det for vort Øre,
Som de sang "her ligger Han,"
Let ei falder det at høre
Lydt i Gravens Taage-Land;
Som vi hørde, *saa* vi tro'de,
Tog, alt som de skrevet stode,
Stavene for Herrens Ord!
- 19 Det os kosted bittre Taarer,
Thi *Bog-Staven* slaer ihjel,
For *Hvis* Skyld Man bliver Daarer,
Det gjør dog en stor Forskjel;
|GSV:105 Engle hjalp, saagodt de kunde,
Han, som slap os ingenlunde,
Hjalp os ud af Dødning-Drøm!
- 20 Øret Han os gjennembored,
Skabde saa os gode Kaar,
Lydt det nu fra Engle-Choret
Klang omtrent som skrevet staaer:
Søger ei iblandt de *Døde*
Ham som ei blev Orme-Føde!
Pas kun paa hvad *Han har sagt!*
- 21 Vi forstod halvkvæden Vise,
Fandt i *Kirken* brat *Guds Ord*,
Fatted Mod til høit at prise
|A:107 Hvad kun Barne-Hjertet tro'r,
Fandt i *Ordet*, som det lyder,
Alt hvad *Skriften* kun betyder,
Evig Nok at kvæde om!
- 22 Nu vi see: til Punkt og Prikke,
Sandt det er, som skrevet staaer,
Fik du Mindst, dig fattes ikke,
Meer end Nok slet Ingen faaer;

Arve-Ret til Himmel-Guldet
Følger hele Børne-Kuldet:
Hver, som *tro'r og bliver døbt!*

23 Om Opstandnes Første-Grøde
Altid Sagn maa gaae for Syn,
Til de Levende og Døde
See Hans Blik som Himmel-Lyn,
Da vi skal i Skyen møde
Evighedens Morgen-Røde,
See i Glands hvad Han har sagt!

24 |GSV:106|Lad kun Elementer smelte!
Herrens Ord skal ei forgaae,
Over os Det hvælver Telte
Stjernestrø'de, himmelblaa,
Under dem med Hjertens-Glæde
Ordets Priis vi evig kvæde,
Ordets, som er Liv og Aand!

25 Hvad gav Støvet *Livets Krone?*
Spørges lydt i Engle-Chor;
|A:108|Svares i den samme Tone:
Barne-Tro paa Herrens Ord,
Den har Støv fra Jordens Dale
Hævet op i Himmel-Sale,
Gjort til Alt hvad Gud har sagt!

15

Efter Esa. 53.

16

2 Cor. 4.

No. 35.

1 |VU9:158|*Jesus!* hvor er Du dog henne?
Hjertet søger Dig omsonst,
Selv hvor Dig Apostel-Penne
Tegned af med himmelsk Konst,
Som Du gik og stod hernede,
Nem at finde, god at bede,
Trofast Ven og Taler sød,
Herre over Liv og Død!

2 Alle Dage, har Du lovet,
Være vil med dine Du,
Paa dit Ord jeg Alt har vovet,
Ak, men hvor er Du da nu?
Lød det ude, lød det inde:
Leder kun, saa skal I finde!
Du, som høit i Himlen boer!
Ak, jeg fandt dog kun dit Spor!

3 |[GSV:107](#)Naar jeg lydt dit Navn bekiender,
Guddoms-Navnet, paa dit Bud,
Verden spodsk mig Ryggen vender,
Spørger: hvor er nu din Gud?
Har du Ham i Guddoms-Fylden?
[|A:109|VU9:159](#)Staaer Han i din Bog paa Hylden?
Taler der Han himmelsk sødt?
Blæser der Han Liv i Dødt?

4 Hørt jeg har af Kvinder fromme,
Fabel var det sikkert ei,
At til dem Du pleied komme
Tit paa deres Kirke-Vei,
Tit, hvor ikkun Hjertet flammer,
I det dunkle Bede-Kammer,
Selv jeg mindes dunkel sødt,
Mig som Lille Du har mødt!

5 Ja, der gaaer en deilig Sage
Om dit Møde trindt paa Jord,
Som i hine Mellem-Dage,
Før til Himmels Du opfoer,
Da, ei mindre eller større,
Du gik gennem lukte Dørre,
Lydt Guds Fred i Kredsen bød,
Kjendtes, naar Du *Brødet brød!*

6 Ak! men som en Fabel klinger
Selv for mig den Sage nu,
Sværmer-Flok paa Flue-Vinger
Kommer brat min Sjæl ihu,
Og vil jeg paa Bogstav bygge,
Jeg omfavner kun din Skygge,
Soleklar og englefrom,
Men for Hjertet taus og tom!

7 [|A:110|GSV:108](#)Engel ved min høire Side!

Hvorfor skiænder Du saa smaat?
Hvad er det, jeg selv maa vide,
Naar jeg tro'r paa Kirkens Drot?
Hvad var det, Han selv mig sagde,
Da Han mig i Vuggen lagde?
Hvad er det, jeg selv har sagt,
Da med Ham jeg gik i Pagt?

8 |VU9:160| *Pagt!* ja Pagt med Hjertens Glæde,
Nu et Lys for mig opgaaer,
Jesus! Du var selv tilstæde,
Nu jeg veed det *hvor* og *naar*,
Haand Du paa mit Hoved lagde,
Grandt jeg veed nu hvad Du sagde,
Hvor jeg døbdes med dit Ord,
Hvor Du bød mig til dit Bord!

9 Ja, med *Ordet*, som os døber,
Og bespiser ved dit Bord,
Naar for Alt vi Perlen kiøber,
Dig vi har: *Gud Faders Ord*,
Og med dig din Aand og Tale,
Plads og i din Faders Sale,
Døden da har tabt sin Brodd,
Evigt Liv er Ordets Lodd!

10 *Lyd* er *Legem*, *Skrift* er *Skygge*,
Ei i *Bøger Aanden* boer,
Det var Børns og Kvinders Lykke,
Naar de tog *Dig* paa dit Ord,
|A:111| Det var vores Skam og Skade:
For din Mund vi trykde Blade,
Hørde ei din Guddoms-Røst,
Savnede derfor Liv og Trøst!

11 |GSV:109| Nu staaer Sjælen op af Døde,
For os lyser *Christus* nu,
Daglig kan vi Herren møde,
Kommende Hans *Røst* ihu,
Og naar Klokken ringer sammen,
Dybt vi føle da med Gammen:
Jesus er, hvor To og Tre
Troede hvad kun Guds Engle see!

12 *Jesus!* ja, nu har jeg vundet,
Du er min og jeg er din!

Nu jeg har din *Bolig* fundet
|VU9:161Mellem os saa faur og fiin;
Du er med os alle Dage,
Naar vi Dig paa *Ordet* tage,
Som det *lever*, Død til Trods,
Som det *lyder*, *sagt til os!*

|A:112

No. 36.¹⁷

- 1 Mig rinder i Hu et lystigt Ord,
Det kvæde jeg vil for Kongens Bord,
Thi spørges det skal i Kongens Gaard,
At *Christi* Kirke fik *Gylden-Aar*,
Ja, tone det skal over Skoven i Sky:
Det ældgamle Folk er som født paa ny,
Hvad kan vor Glæde ligne!
Vor Sorg er slukt, vor Bøn opfyldt,
Vort Kors er let, vor Kalk forgyldt,
Saa vilde os Gud velsigne!
- 2 Nu sige vi til vor Herre kiær:
Du deilige Helt! bind om dit Sværd!
|GSV:110Paa Læberne dine yndig boer
Al Naadens Fylde, med Sandheds Ord,
Saa deilig og diærv ingen Menneske-Søn
Er fundet, din Lige, af Adams Kiøn,
Du "Kvindens Sæd" alene!
Dit Ord er Liv, din Daad er Dyd,
Din Lyst er Fred, din Lov er Fryd,
Og Tanker Du har fuldrene!
- 3 Du ruster Dig kun og gaaer i Slag
For Sandheds og Mildheds gode Sag,
Thi høres med Fryd i Fruer-Bur
|A:113Dit Skjolde-Brag og din Kæmpe-Lur
Ja, alle smaa Piger, ved Belt og ved Sund,
Skal synge med Fuglen i grønne Lund,
Din favre Kæmpe-Vise;
Med Seir i Haand og Seir i Fod,
Og Seir i hvert et Ledemod,
Du skinner, fuldværd at prise.

- 4 Til Sværd Du bruger et vinget Ord,
Dit Spyd er en Pen, som deraf groer,
Din Hjelm er din Høihed aabenbar,
Dit blanke Skjold er din Reenhed klar,
Og Pilene dine er Sandhedens Lyn,
Da times i Mørke fuldstolt et Syn,
Naar Folk de gennemfare!
Dit Spir er Almagt underfuld,
Din Krone Kiærlighedens Guld,
Evindeligt skal de vare!
- 5 Du hader kun Løgn og elsker Godt,
Thi salved, o Gud! din Gud Dig flot
Af Glæds-kabens Olje-Krus forvist,
Med Æren kaldes Du deraf *Christ*,
Og hvor Du færdes, i Kvæld eller Gry,
|GSV:111 Dig altid omdufter en Virak-Sky,
Det kan ei mindre være;
Dit Huus er ei af Kalk og Steen,
Men af det skære Elfenbeen,
Det skinner din Smag til Ære!
- 6 **|A:114**Stor Glæde og Fryd er i din Hald,
Prindsesser Man seer i Snese-Tal,
Og Dronningen selv i Purpur reen
Med Straale-Krandse af Ædelsteen,
Til Hende det lyder, som Toner fra Sky:
Dit Bryllup, det holdes i Dag paany,
Med Giæster englerene;
Betænk din Pagt og Dronning-Kaar!
Forglem dit Folk og Faders Gaard,
Og flam for din Drot alene!
- 7 Da kommer fra *Zor* et Jomfru-Kuld,
Med Gaver i Skiød, med Sølv og Guld,
For Kongen paa Knæ ydmygelig,
Saa bønlig skue de op til dig!
I Spidsen af dem majestætisk fremgaaer
Prindsessen fra *Hesbon*, vel svøbt i Maar
Med yndig Gylden-Bræmme;
Som Liljen hvid, som Rosen rød,
De synge for dig med Stemme sød,
De finde hos dig sig hjemme!
- 8 I Fædrenes Sted, som du har mist,
Dig skiænkes et Sønne-Kuld forvist,

Som arte sig godt i Høiheds-Stand,
Og Drotter vorde fuldvidt om Land!
Dit Dronninge-Navn gaaer fra Slægt til Slægt,
Med det farer Solen i Konge-Ægt,
Og Himlens Hær det prise,
|GSV:112 Og Adams Kiøn, mens Verden staaer,
|A:115 Udraaber høit dit Gylden-Aar
Og synger din Bryllups-Vise!

17

Efter den 45de Davids-Psalme og vor Lutherske “Bryllups-Vise om Christo og hans aandelige Brud”, begyndende: Mit Hjerte opgav et lystigt Ord.

No. 37.¹⁸

- 1 *Christus* er vores, med Ham har vi Alt,
Alt, hvad med Sandhed er ypperlig kaldt!
Himmel og Jord
Er jo skabt af *Guds Ord*,
Løfterne Guds allesammen
Ja er i *Jesus* og Amen!
- 2 Høit skal det lyde, mod Latter paa Trods:
Alle Propheter har spaaet om os!
Stolkonge-Brud!
I dit Purpur saa prud,
Løft nu din deilige Stemme!
Syng om hvad du har i Gjemme!
- 3 Over mig svæver den Høiestes Aand,
Salvet mig haver og Kiærligheds Haand;
Ærende mit
Derfor siger jeg frit,
Børnene Guds allesammen
Det er til Fryd og til Gammen!
- 4 Læge kan jeg alle Hjerternes Saar,
Jeg udbasuner et Frihedens Aar,
Gyldent og stort,
|A:116 Sprænger Fængselets Port,
Lydt mig velsigne de Blinde,
Som sad i Lænker derinde!

- 5 | **GSV:113**Sorgen i Zion jeg slukker fuldsødt,
Ligklæde sort bliver Skarlagen rødt!
Lystig i Sky
Lyder Sangen paany!
Stæderne, som lagdes øde,
Atter opstaae fra de Døde!
- 6 Sønnerne mine faae kongeligt Kaar,
Fremmede Folk vogte *Israels* Faar,
Vingaard iflæng
Nu med Ager og Eng
Grønnes og blomstre og bære,
Det gjør *Philisternes* Hære!
- 7 Sønnerne mine, som Herren har sagt,
Præster skal kaldes, med kongelig Magt,
Hedningers Marv
Er dem givet til Arv,
Guldet i Grav og i Vange,
Dermed de glimre og prange!
- 8 Døttrene mine, mens Orglerne gaae,
Krandsene binde og Harperne slaae,
Synge i Chor
Om den gienfødte Jord,
Lære af Engle at kvæde
Liflig om Himmerigs Glæde!
- 9 | **A:117**Døttrene mine, med Øinene blaa,
Gladelig skal om Guds Herlighed spaae,
Pryde i Løn
Deres Bryst for Guds Søn,
Dandse paa Roser til Graven,
Bæres paa Hænder til *Haven*¹⁹!
- 10 | **GSV:114**Saaledes vender nu Bladet sig om,
Saa fælder Aanden paa Jorderig Dom!
Hver tager Sit,
Og det Bedste er mit:
Løfterne Guds allesammen,
Dermed den evige Gammen!
- 11 Glæden hos mig skal nu bygge og boe,
Hjerte, i Herren vær lystig og fro!
Thi som sin Brud
Han nu smykker mig ud,

Brat skal, som Kroner og Krands,
Straaler i Kreds mig omdandse!

12 Børnene mine skal flokkes paa Jord,
Som i en Have staae Blomster i Flor,
Splittes de ad,
Kan ei dufte paa Rad,
Øiet hver Enkelt oplede
Skal dog som Blomsten paa Hede!

13 |A:118| Gud være lovet for saadanne Kaar!
Melder, Herolder, mit Guldbryllups-Aar!
Lystig paany
Lad det tone i Sky,
Kiendes paa Røsten og Livet,
Ei har jeg *Aanden* opgivet!

18

Efter Propheten *Esaias* 61.

19

Eller ogsaa:

Dandse paa Roser hernelen,
Bæres paa Hænder til *Eden!*

No. 38.

1 Christne, med Skiel,
Kaldes de vel,
Alle, som Troen bekjender,
Og som i Daab
Saligheds Haab
Fik paa den Eenbaarnes Hænder;

2 |GSV:115| Christne for Gud,
Børn af Hans Brud,
Er dog kun Kiærligheds-Kuldet,
Thi ikkun de
Troe, til de see
Gyldnere Skatte end Guldet!

3 Christne paa Skrømt
Ordet har dømt,
Selv de sig kalde uægte,

Troe til en Tid,
Svigte i Strid
Christus omsider fornægte!

|A:119

No. 39.

¹ |VU9:163 Christendom i Verdens Mund

Er hvad Man behager,
Kun ei Tro af Hjertens-Grund,
Den al Verden vrager,
Kræves dog i Daabens Pagt,
Har og, trods al Verdens Magt,
Himmel-Haabet til os bragt,
Jesu Navn forklaret!

² |VU9:164 Christendom i Kirkens Mund

Er da, som den lyder,
Christen Tro af Hjertens-Grund,
Og hvad deraf flyder:
Daab i *Jesu Christi* Navn,
Styrelse til Himlens Havn,
Barne-Smil i *Jesu* Favn,
Salighed af Naade!

|GSV:116

No. 40.

¹ |VU9:164 Verden er, som Man den tager,

Herlig stor og saare fager,
Som den kom fra Herrens Haand,
Vild og vanskabt efter Faldet,
Fuul og fæl med Rette kaldet,
Som den staaer mod Herrens Aand!

² Derfor i de sande Skrifter

Verdens-Navnet Mening skifter,
Efter hvad der tales om;
|A:120 Som sig vende Bibel-Blade,
Verden elske, Verden hade

Siges Han, som har al Dom!

- 3 Ja, i Bogen der staaer skrevet,
Verden, som den vild er blevet,
Elsked dog Gud-Fader saa,
At sin Søn Han gav til Bedste,
Saa hvad Lid til Ham vil fæste
Skal forklares, ei forgaae!
- 4 Ondt er sagtens her det Meste,
Alt for verdslige de Fleste,
Herrens Ord dog høre Hver,
|VU9:165 At i Verden Han er kommen
Kun til Redning, ei til Dommen,
Og som Han er vi og her!
- 5 Ond er Verden, meer og mindre,
Værst for os dog i vort Indre,
Rense Hver sin egen Deel,
Fægte ei med Verdens-Skyggen,
Afsie ei med Omhu Myggen,
Mens Kamelen sluges heel!
- 6 **|GSV:117**Munke saa i gamle Dage
Meende Verden at forsage,
Naar de krøb bag Kloster-Mur,
Drømde Fred og ingen Fare,
Faldt da brat i Fiendens Snare,
Verden værst blev Munke-Bur!
- 7 **|A:121**Saa end troes al Verden hænge
Hisset i Fiolens Strænge,
Her i Mundens Ukvems-Ord,
Mangengang kun ved den Finger,
Som sig rører, mens det ringer:
Lille Part af Verden stor!
- 8 O, du blinde Pharisæer!
Seer ei Skoven du for Træer?
Grib dog i din egen Barm!
See, hvorpaa dit Hjerte heier!
See, hvorom sig Tanken dreier!
Brug mod Verden der din Arm!
- 9 Først forinden, saa foruden!
Huset først, derefter Ruden!

Det er Herrens gyldne Raad;
Først dig selv og saa din Næste
See at blanke med de Bedste,
Det er Christnes Kæmpe-Daad!

- 10 | **VU9:166** Meget da dig Verden plager,
Men ei meer den dig bedrager
Dysset ind i verdslig Ro,
Og tilsidst du glad befinder,
Een er Verdens Overvinder,
Det er *Jesu Christi* Tro!
- 11 | **GSV:118** Hvad Man gjør og hvad Man læser,
Verden er, som Vinden blæser,
Smuk og grim og mild og vreed;
Som sin høie Herre-Stamme,
IA:122 *Christen-Tro*, altid den samme,
Af Omskiftelse ei veed!
- 12 Thi skal den trofaste Kvinde
Vindspil-Kæmpen overvinde,
Glimmer slaae med ægte Glands,
Giennem Fiendens røde Pile
Indgaae til den store Hvile,
Med en evig Straale-Krands!
- 13 Derfor, Sjæl, ei meer du bruse!
Sid hos Kvinden from tilhuse!
Tag saa Verden, som den faldt!
Hvad i Verden du skal lide,
Den har dog sin gode Side,
Ondt er kun i Helved Alt!

No. 41.

- 1 | **VU9:166** Tvang til Tro er Snak i Taaget,
Hjertet værger sig med Fynd,
Tvang til Skrømt, som Pave-Aaget,
Det er Tvang til Løgn og Synd;
VU9:167 Kun til Helved kan Man tvinges,
Mens til Himlen blot der ringes,
Frihed følger Sandheds Aand!
- 2 *Fienden* byder Baand og Lænker,

Truer os med Død og Dom,
Frelseren os Livet skiænker,
Bryder for os Mur og Bom,
|GSV:119 Kommer for at løse Fanger,
|A:123 Kvæder som en kronet Sanger
Høit om Friheds Gylden-Aar!

3 *Jesus*, som den gode Hyrde,
Leder om fortabte Faar,
Vinker hver, som under Byrde
Syg i Sind nedbøiet gaaer,
Beder dem til sig at ile,
Byder dem den sande Hvile,
Gavnligt Aag og Byrde let!

4 Nægtes end Hans Ord og Tale
Indpas, Sted og Hjerte-Rum,
Ei vil Ondt med Ondt betale
Fredens Evangelium,
Kalder aldrig Ild fra Skyen,
Gaaer som Han fra Uvens-Byen
Stille til et bedre Sted!

5 Og, saavidt som Rygter fare,
Ei for Sjæle-Friheds Sag
Kæmped nogen Helte-Skare
Boldt som, under Korsets Flag,
Den fra *Stephanus* til *Luther*,
Som med Krandsen Kiæden slutter,
Triumferer over Rom!

6 Ak! at Herren skal behøve
Til sit Folk at raabe end:
Seer, I Blinde! hører, Døve!
|VU9:168*Frelseren* er *Friheds* Ven!
|A:124 Hvem er det, som Mig forvandler,
Trods mit Navn, til Slave-Handler?
Det er Fienden, jag ham ud!

7 **|GSV:120**At hos Mig er godt at være,
Millioner sang tilforn,
Af mit Huus, Mig til Vanære,
I har gjort et Fange-Taarn;
Lukker op og lader løbe
Hver, som ei har Lyst at købe
Guld hos Mig for alt sit Gods!

8 Lukker op og lader fare!
Nøle I, saa farer Jeg,
Siger til min Engle-Skare:
Op nu! lad os gaae vor Vei!
Længe nok vi gjorde Prøve,
Længe nok for Øren døve
Sødt I sang om Himmerig!

No. 42.

1 |VU9:168|Hvo kan troe, som har ei hørt!

Det er Aandens Tale,
Herrens Ord i Pennen ført,
Det er Aand i Dvale;
Troens Ord er Tale dyr,
Det er Hjertets Vidnesbyrd
Gjennem Tunge-Maalet!

2 Hvo vil troe, hvad vi har hørt,

Underligt at sige,
|A:125|Har ham ei en Stemme rørt
Som fra Himmerige,
|VU9:169|Har en ærlig Sjæl ham ei
Mundtlig mødt paa Livets Vei,
Vidnet for hans Hjerte?

3 Turde vel paa *Jesu* Ord,

Verden du forsage,
|GSV:121|Hvis kun paa Papiret Spor
Var af Ham tilbage,
Hvis det lød ei fra Hans Flok:
Herrens Naade os er Nok,
Stærk er Han i Svage!

4 Troskabs-Pantet trindt paa Jord

Er jo *Troskabs-Eden*,
Derfor vi om *Troens Ord*
Høre *Menigheden*,
Hører Nogen ikke den,
Var han og vor bedste Ven,
Kirkens er han *ikke!*

5 Himmel skabde Gud og Jord,

Ei med Pen i Haanden,
Men med sine Læbers Ord,
Som er Eet med Aanden!
Som det Gamle, saa *det Ny*
Skaber Gud da under Sky
Kun som *Ordet lyder!*

6 Dødninger med Blæk og Pen
Prise deres Døde,
|A:126 Aanden fra vort Hjertes Ven
Kom med Tunger røde,
Aandens Kraft er Ordets Marv,
Gaaer paa Tungen kun i Arv
Til Guds Børne-Skare!

7 Kjender du de døde Sprog
End til Punkt og Prikke,
Ei forstaaer du Herrens Bog,
|VU9:170 Har du Aanden ikke,
|GSV:122 Han ei boer i Bog og Blad,
Ham kun bær fra Stad til Stad
Aande-Drættets Vinger!

8 Snakked Paven udenom,
Skal vi derfor glemme:
Om den *ægte* Christendom
Giælder *Kirkens Stemme*,
Var det ret og var det galt,
Hvad den troet har og talt,
Aanden var og *Livet!*

9 Spurgde Man om *Kirkens Ord*
Ei ved *Sjæle-Badet*,
Og ved Herrens *Naade-Bord*,
Men ved *Pave-Bladet*,
Maae ei derfor *Tro* og *Daab*
Være Eet, som Livets Haab,
Alle Kirkens Dage!

10 Foer med Snak og Løgn og Tant
Fordum Klerke-Munde,
|A:127 Er det derfor mindre sandt,
Vi vor Tro skal *grunde*
Paa hvad meer end skrevet staaer:
Hvad i *attenhundred* Aar
Gjorde *Under-Værker!*

¹¹ *Det* var *Troen* velbekjendt,
Som end Ordet lyder,
Det var *Tungen* velanvendt,
Som end Hjertet fryder,
Naar i Tale og i Sang,
Sat af Aanden ret i Gang,
Christus den forkynder!

|GSV:123

No. 43.²⁰

¹ Frygt, mit Barn, den sande Gud!
Misbrug ei Hans Navn og Bud!
Hellighold vor Herres Dag!
Ær Forældre uden Nag!
Sky Utugt og Vold og Mord!
Stjæl ei, vær ei falsk i Ord!
Flye Begiærlighed paa Jord!

² Vi paa *Gud Alfader* troer,
Som Alt skabde med sit Ord,
Og paa *Sønnen*, Gud og Mand,
Præst, Prophet og Konge sand,
Og paa *Aanden*, al vor Trøst,
|A:128 Som os læger for al Brøst,
Reiser op til Livets Lyst!

³ Fader-Vor i Himmel-Havn!
Helligt være os dit Navn!
Lad os ret dit Rige see!
Lad i os din Vilje skeep!
Giv os Brød og vær ei vreed!
Os i Fristelse ei leed!
Fri os fra hvad Ondt Du veed!

⁴ Du, som os af Naade stor
Har gienfødt med Vand og Ord!
Hjelp, vi bær vort Christen-Navn
Dig til Ære, os til Gavn:
Holde troe vor *Daabes Pagt*,
Staae mod Fjenden godt paa Vagt,
Faae med Synd og Døden Magt!

5 |GSV:124|Mæt vor Sjæl, o *Jesus* sød!

Med dit Legem, Livets Brød!
Vederkvæg os, Frelser god,
Med Livs-Kalken i dit Blod!
Brød og Viin med Ordets Lyd
Skiænke Deel os i din Dyd,
Og i Salighedens Fryd!

20

Ændring af: Mit Barn frygt den sande Gud.

|A:129

No. 44.

1 Vor Kirke-Dør vel lukkes op
For hver en Sjæl, som banker,
Dog ind ei fares i Gallop,
Der kræves Alvors-Tanker:
Dør-Vogteren, med stadig Hu,
Adspørger først: *forsager du,*
Med alt hans Ude og hans Inde,
Vor Herres og vor Troes *Fiende!*

2 Dernæst vi spørge: *troer du,*
Som vi og vore Fædre?
Hvis ei, da er det Tid endnu,
Gak, hvor du troer det bedre!
Men *Fiendens* Væsen: *Løgn* og *Svig*
Ei taales kan i Himmerig,
Ei *Jaognei* er hos vor Herre,
Og Hykleri gjør Ondt kun værre!

3 Men kan og vil vor *Tro* og *Daab*
Som *ærlig* Mand du dele,
Vi borge dig for Himlens Haab,
Og Herren for det Hele,
Han borger dig, som Ordet lød,
For Seier over *Synd* og *Død,*
For evigt Liv, og det vil sige:
Guds Salighed i Himmerige!

|A:130|GSV:125

No. 45.

- ¹ Vi troe paa *Gud Fader*,
Som Alt har i Vold,
Som Himmelen skabde
Og Jorderigs Bold!
Af Ham haver Navnet
Al Faderlighed,
Paa Kiærligheds-Savnet
Han bødte derved,
Og gav os Fortabte,
Af Fienden forskabte,
Til Frelser sin eenbaarne Søn!
- ² Vi troe paa *vor Herre*,
Guds eenbaarne Søn,
Paa *Jesus*, den *Christus*,
Undfanget i Løn,
Af Høihellig-Aanden,
Men aabenbar fød
Af Jomfru *Marie*,
Thi Ordet blev Kiød,
Af Pine og giæstet,
Og under Pilatus korsfæstet.
Ja, død, lagt i Jord,
Til Helved Han nedfoer,
Men tredie Dag Han opstod,
Og traadte saa Død under Fod!
Til Himmels opdraget,
Han Sæde har taget,
Mens Fienderne lægges i Baand,
|A:131 Til Høire ved Faderens Haand,
Og derfra Han kommer
Igien som en Dommer,
I Faderens Sted,
For Døde og Levende med!
- ³ **|GSV:126**Vi troe og paa Aanden,
Paa *Høihellig-Aanden*,
Udsendt af Guds Lam,
Og Allemands-Kirken,
Høihellig i Ham,
Og *Helgen-Samfundet*,
I Aanden forbundet,
Ved *Synders Forladelse* reent;

Opreisning af Kiødet,
Som Kornet først dødte,
Det evige Liv for os Alle tilsammen,
Ja, Amen,
I Jesu Navn, Amen!

No. 46.

- ¹ Vi troe, som vi ved Daaben svor,
Paa Dig, *Gud Fader*, Livets Kilde,
Hvis Hænder dannede vor Jord,
Og hvælved Himlen, som Du vilde!
Som Fader-Navn i Barne-Mund,
Er Kiærlighed din Guddoms-Grund,
Du Livet heller gav end tog,
Derfor Du til din Søn os drog,
|A:132 Kun Satan, som vi har undsagt,
Er Fiende ad Algodheds Magt!
- ² Vi troe paa din *eenbaarne Søn*,
Som lod til Offer sig indvie,
Undfanget af din Aand i Løn,
Ham fødte her Jomfru *Marie!*
Det er vor Herre *Jesus Christ*,
En plaget Mand fra Først til Sidst,
Korsfæstet, død og lagt i Jord
Han og til Helvede nedfoer;
Men klarede dog al vor Sag,
|GSV:127 Stod herlig op den tredje Dag,
Til Himmels foer og satte sig,
Gud Fader! som Du bød, hos Dig,
Vi see igien vor Herre from
Ved Levendes og Dødes Dom!
- ³ Vi troe og paa den *Hellig-Aand*,
Som helliger vor Fælles-Kirke!
Vort Helgen-Samfunds Hjerte-Baand
Det er Hans Guddoms-Konst at virke!
Hvor Han dit Seigl paa Støv har sat,
Er Sorgen slukt og Synd forladt,
Og hvor Hans Kirke-Klokker gaae,
Skal Kiød i Aandens Kraft opstaae,
Til evigt Liv, i Fred og Ro,
Saa kroner Du vor *Christne Tro!*

No. 47.

- 1 |VU9:171| Til Helvede vor Drot nedfoer,
Da Han var død og lagt i Jord,
En Prædikant paa Aanders Sprog,
Lyslevende var Herren dog,
Og som en Frelser did Han kom,
At styrte Dødens Throne om,
Ja, Fængselet Han fangen tog,
Fra Helved i Triumf Han drog
Med Fanger sjæleglade!
- 2 Du Ledd af *Troen*, sært forhadet,
Som Livets Lys af Dødens Nat,
Kom til vort Hjerte! *der* endnu
Er Nok af Nat og Dødens Gru.
Neddæmp den stærke Fiendes Spot!
Udløs hvad skønne vil paa Godt,
|GSV:128| Naar frelst og frit, saa gladelig,
Fra Helvede til Himmerig,
Det i Triumf Dig følger!
- 3 Om *Troens Ord* fra Arilds-Tid
Man pruttet har med Kiætter-Vid,
Og budt os snart "*en Neder-Deel*"
Og snart et Hul for Hel-Hjem heel,
Ja byder nu, med Overlæg,
Os for vor Herres Nedfart Præk;
Men Han "*til Helvede nedfoer*",
Og før afknappes skal et Ord,
Til Himmels vi vil fare!
- 4 |A:134| Her spørges ei, hvad vi *forstaae*,
Men kun, hvad *vi* er *døbte paa*,
Som ærlig *bygge paa* vor *Daab*
Vor *Børne-Ret* med Himmel-Haab!
|VU9:172| Her giælder det: *beviis os klart*,
At Ham paaløiet er den *Fart*!
Hvis ei, saa lad os smukt i *Ro*,
Som med *vor Daab*, saa med *vor Tro*,
Kun Herrens og vort *Eget*!

No. 48.

- 1 *Jesus, Dødens Overvinder!*
Du, hvis *Ord* er *Liv* og *Aand*,
Stat os bi mod Livets Fiender,
Fri os ud af deres Haand,
Høilig til en Helt vi trænge,
Som kan Dødens Lænker sprænge!

- 2 See vi til Vort eget Hjerte,
Templet for din Aand paa Jord,
Flux vi føle det med Smerte,
|GSV:129 Daanet der er Livets Ord,
Dine Løfter, Skygger lige,
Flagre i de Dødes Rige!

- 3 Søge Kirken vi hernede,
Legem dit med Guddoms-Kaar,
Trindt vi see sig kun udbrede
Sørgelig din Kirke-Gaard,
Dødens Herredømme sander
Stenen der med Hoved-Pander!

- 4 **|A:135**Rører i vort Hjerte-Kammer
Livet stundum sig endnu,
Rører Læben sig og stammer:
Jesus, i dit Ord er Du,
Skogrende os Fienden haaner,
Lyden dør og Læben blaaner!

- 5 Derfor see til os i Naade,
Herre ved Guds Høire-Haand?
Løs dog snart den store Gaade,
At dit *Ord* er *Liv* og *Aand!*
Hos det Par, som for Dig græde,
Viis, at Du er selv tilstæde!

- 6 See, dit Ord er lagt i Graven,
Muret ind med Kalk og Steen,
Trindt omkring i Dødning-Haven
Smuldre Helgen-Folkets Been,
Vove Seiglet vi at bryde,
Romer-Spyd os Spidsen byde!

- 7 Selv Du veed, vi er ei Helte,
Som de fordum saaes paa Jord,
Stenen ei kan vi bortvælte,
|GSV:130 Ak, thi den er saare stor,
Vel som Dværge vi, ei større,
Stønne maae for Klippe-Dørre!
- 8 Derfor lad en Engel dale,
Alt som Straaler gaae fra Soel,
Lægge Vagten dybt i Dvale,
Giøre Stenen til sin Stol,
|A:136 Mens sig brat paa Lynets Vinger
Ordet fra sin Grav udsvinger!!
- 9 Ja, lad opstaae fra de Døde
Ordets Tugt og Ordets Trøst,
Og lad Hjertet i os gløde,
Mens vi lytte til din Røst!
Lad os, naar Du Brødet bryder,
See, det er, som Ordet lyder!
- 10 Frit vi da skal drage Aande,
Løst er da vort Tunge-Baand,
Bod vi har da for al Vaande,
Høit sig fryder Sjæl og Aand,
Bryder ud med Toner søde:
Vær velkommen fra de Døde!
- 11 Ja, velkommen, sødt det klinger,
Guddoms-Ordet, født paa Ny!
Som paa Aande-Drættets Vinger
Farer, naar Du vil, i Sky,
Kommer dog, som himmelfaldet,
Overalt, som Du er kaldet!
- 12 Aldrig meer Du os forlader,
Jorden fik i Grav Du kiær,
Vel gaaer hiem Du til din Fader,
Men er os dog lige nær,
|GSV:131 Kalder frem i Sjæl og Kirke
Alt hvad Liv og Aand kan virke!
- 13 **|A:137***Jesus!* ja, vi troe og haabe,
Selv i Dødens Skygge-Dal,
At Du hører, før vi raabe,
Svarer, før vi bede: tal!

Blev, til Liv for mange Døde,
De Opstandnes Første-Grøde!

14 Ja, vi troe, men Tvivl sig klæber
Som en Øgle til vor Tro,
Døden spiller os paa Læber,
Hvor vi mellem Skygger boe,
Haabet er, som mat det glimter,
Naar bag Sky vi Maanen skimter!

15 O, lad *Troen* sig nedsænke
Dybt i *Jordans* rene Flod!
Lad os ei med *Naman* tænke:
Hver en Strøm er lige god!
Lad ei Fienden os indskyde,
Lidt det er *dit Ord* at lyde!

16 Da gienfødes *Tro* saa fage,
I det store Trilling-Navn,
Vender moderlig tilbage,
Med en *Gudsøn* i sin Favn,
Som skal aldrig smage Døden:
Haabet, Guddoms-Morgenrøden!

17 Hans er Smilet, som udsmelter
Hjerte-Suk til Harpe-Klang!
Han er Kæmpen, som bortvælder
|A:138 Stenen under Engle-Sang!
|GSV:132 Han har Lyset, han har Aanden,
Derfor Alt kan Barne-Haanden!

18 *Jesus!* ja, Du vil jo være
I os *Herlighedens Haab*,
Fødes, til Gud Faders Ære,
Hos os i hver Barne-Daab,
Voxe hos os allesammen
Op i Sky med Fryd og Gammen!

No. 49.

1 **|VU9:172**Enhver, som tro'er og bliver døbt,
Gaaer frit ind i Guds Rige,
For de i *Christen-Tøi* er svøbt,
Som gjør Guds Søn dem Lige;

Thi giælder det om *Troens Ord*
Og Daabens godt at gjemme,
Men først og sidst: om Troen boer
Hos dig, som hun var hjemme!

2 Da skilles ad den tykke Sky,
Som trued Myre-Tuen,
Da Solen bryder frem paany,
Og af den straalere *Buen*;
Sig Hjertet føler glad i *Pagt*
Med Ham, som Alt mon raade,
Forventer vel sin Himmel-Dragt,
Men nøies med *Guds Naade!*

3 |A:139|Saalænge derfor *Tro og Daab*
I Kirken er de samme,
Med Herlighedens store Haab
Vi ei skal staae tilskamme,
Men *Vaar* og *Høst* skal følges ad,
|GSV:133|I Christi Konge-Rige,
Saa Oldingen er barneglad,
Men engleklog tillige!

4 |VU9:173|Til Psalmen er vor Røst for lav,
Dog vil vi Herren prise,
Med Fugle-Nebbet, Han os gav,
Til Kvad og Kæmpe-Vise!
Vi Jule-Vinter har i Nord,
Og kime, til Han kommer,
Os venter paa gjenfødte Jord
Med *Ham* en evig *Sommer!*

No. 50.

1 O, kjender du *Daaben*,
Lidt bedre end *Hoben*,
Som Porten til Zions den hellige Stad,
Da aldrig du slipper
Det Ord, som ei glipper:
“*Velsignelsen evig i himmelske Bad!*”

2 O himmelske Tone!
Som Pant paa den Krone,
Vor Gud har til Børnene alle henlagt,

Det aldrig kan feile,
|A:140| Vor Herre beseigle
Med dig vil den dybe, den deilige Pagt!

- 3 Ja, Herren du ligner,
Med dig Han velsigner
I Badet for evig de troende Smaa;
Med dig Han indgyder
Dem Livet, som fryder,
O langt over det, vi i Støvet forstaae!
- 4 |GSV:134| O Christne! af Minde
Lad aldrig forsvinde
Det Løsen, os aabner den herlige Stad!
Derind gaae med Glæde
Vi kun, som vi kvæde:
“Velsignelsen evig i himmelske Bad!”

No. 51.²¹

- 1 |VU9:173| Der var en Kæmpe, stor og stærk,
Engang i gamle Dage,
I Krig han gjorde Under-Værk,
Bar dog Spedalskheds Plage,
Til i en sær lyksalig Stund
Han hørde Ord af *Barne-Mund*
Om *Jøde-Folkets* Læge.
- 2 *Elisa* hed den Seer from,
Iført Elias-Aanden,
Deri var Kraft til Lægedom,
|A:141| Med Munden og med Haanden,
Og *Naman*, Syrer-Kæmpen stolt,
Til Vogns for Seer-Porten holdt,
Med Bøn om Gunst og Naade.
- 3 Prophetens Ord til Kæmpen lød:
I *Jordan* du dig bade!
Da brat fornyer sig dit Kiød,
Saa reent som Rosen-Blade.
Jo vist! gjenmæled Kæmpen graa,
Som om ei Floder himmelblaa,
Trods *Jordan*, vi har hjemme!

4 |VU9:174| Med Hest og Vogn, i Hu fuldgram,
Nu hjemad drog den Kæmpe,
|GSV:135| Han tygged Drøv paa Ord og Skam,
Lod Tid dog Vreden dæmpe,
Og da han gav godt Ord igjen,
Det mærked brat hans Kiøre-Svend,
Han var fuldsnild i Tale!

5 God Herre stræng! er det ei saa,
(Tog Kiøre-Svend til Orde)
Om *svare* Ting dig lagdes paa,
Du Alt for Sundhed gjorde!
Hvi da ei hvad er barnelet?
O prøv i *Jordans* Flod den Tvæt,
Guds-Manden dig tilraadte!

6 Som sagt, saa gjort, den stolte Mand
Nu axled Barne-Skrudet,
|A:142| Og baded sig i *Jordans* Vand,
Syvfold paa Seer-Budet,
Og brat han fik, som Ordet lød,
For sin Spedalskhed Barne-Kiød,
Saa reent som Rosen-Blade!

7 Spedalskhed er for Sjælen Synd,
Hos Kæmper og hos Dværge,
Og læges kun den kan med Fynd
Af Ham fra *Zions* Bjerge,
Han siger: deel med mig min Daab
I *Jordans* Flod, da Barne-Haab
Du faaer om Himmerige!

8 Da tænker mangen Daare stolt:
Hvad nytter Vie-Vandet!
Ja, vender brat sig stødt og koldt,
Og siger: *intet Andet?*
Kan Vandet i min egen Brønd
|GSV:136| Ei fuldt saa godt aftvætte Synd,
Som det i Døbe-Funten!

9 |VU9:175| Thi lyder det i Folke-Ring,
Som Svenden tog til Orde:
Om Herren kræved *svare Ting*,
Du Synder det vel gjorde;
Hvi da ei hvad er barnelet?
O prøv dog *Jordans* Sjæle-Tvæt,

Paa *Ordet*, som det *lyder!*

10 Ved Funten mangen Kæmpe god
Har axlet Barne-Skrudet,
|A:143 Og badet, som i *Jordans* Flod,
Sig der paa Herre-Budet,
Og glad fornummet, *Barne-Daab*
Kan døde Synd og føde Haab,
Og skiænke Himmerige!

11 Lad derfor *Naman* for os staae,
Naar Stolthed os vil friste!
Lad ydmyg os til *Jordan* gaae
Med *Ham*, som Alting vidste!
Lad daglig os, paa Barne-Fod,
Neddukke dybt i Daabens Flod,
I Guddoms-Trillingnavnet!

21

2 Kong. B. 5.

No. 52.²²

1 **|VU9:175**Kom med til *Jordans* Flod!
Mig lyster nu at træde,
Hvor Herrens Fødder stod,
Og vente paa den Glæde
Hvorom mig fødtes Haab,
|GSV:137 Da Herren selv mig tvætted,
Og med mig Pagt opretted
Om Himlen i min Daab!

2 **|VU9:176**Gud Fader her i Løn
Forkyndte over Daaben:
Du er min kiære Søn,
|A:144 Ja, Himmelen stod aaben,
Og i den dybe Dal,
I Ly af Due-Vinger,
Sig hvælvede Guds Finger
En herlig Ridder-Sal!

3 Den Største, Øiet saae,
Sig vilde her nedbøie,
Johannes! du derpaa

Forundrer dig med Føie,
At Han, af hvem du selv,
Endskiøndt du er en Døber,
At tvættes høit behøver,
Kom saa til *Jordans* Elv!

4 Ja, store Frelser-Mand!
Vil Reenhed sig nu tvætte,
Som Verdens-Hav i Spand?
Er Du da ei "den Rette!"
Mon Døberen saae feil,
Da han i dig opdaged
Kun Alt hvad Gud behaged,
Det sande Dydens Speil!

5 Nei, Du i *Jordans* Flod
Vil ydmyg kun dig bade
For Kraft, som giver Bod
Os der at efterlade:
|GSV:138 Af Vandet med Guds Ord
Et Sjæle-Bad at blande,
Som tvætter trindt om Lande
Til Sæde ved Guds Bord!

22

Omarbeidelse af *Kingos*: Mig lyster nu at træde, Hen ned til
Jordans Vand.

|A:145

No. 53.

1 **|VU9:177**Herrens Røst er over Vandet,
Sjæle-Badet i Guds Ord,
Vand og *Aand* har sammenblandet
Himmel-Skaberen paa Jord:
Han, som haver Alt at sige,
Han har sagt: til Himmerige
Fødes kun af *Vand* og *Aand*!

2 Herrens Aand er over Vandet,
Støv ei følge kan Hans Fart,
Ordets Lyd og intet Andet
Mærkes der af Himmel-Art;
Men i Kuldet, som gienfødes,

Kiødet med dets Lyster dødes,
Aandens Frugt er Aandens Seigl!

- 3 Herrens Ord er lagt til Vandet,
Ordets Dyb er Sjælens Daab,
Af den *Røst* fra Fædre-Landet
Fødes Borgerskabets Haab;
Saa af Vand og Aand tillige
Indføds-Ret i Himmerige
Døbte faae, som Ordet troe!

|A:146

No. 54.

- 1 |VU9:177| Er Aand kun Luft, er Ord kun Lyd,
Og Skrift et Tvistens Æble,
|GSV:139| Er Tro kun Tant, er Død kun Dyd,
Vi Alle arme Djævla,
|VU9:178| Er Jordan Alt, er Himlen Damp,
Er seierrig kun Dødens Kamp;
O vee, at jeg saae Lyset!
- 2 Saa klager vor betrængte Sjæl,
I den *Opklarings* Dage,
Som blev i Kiødet os en Pæl,
Vor Gud vil ei borttage;
Men fat kun Mod, du lille Flok!
Guds Naade er os Alle Nok,
Og stærkest i de Svage!
- 3 Var Aand kun Luft og Ord kun Lyd,
Og Skrift et Tvistens Æble,
Og Tro kun Tant, og Død kun Dyd,
Vi Alle arme Djævla;
Hvem har da bygt vor Klippe-Borg?
Og hvad har slukket Hjerte-Sorg
Fra Slægt til Slægt paa Jordan?
- 4 Var *Zions Borg* et Luft-Kastel,
Som Rigerne paa Jordan
Kun rysted for med samme Skiel,
Som Troldene for Torden;
Mon *tom* da ogsaa var den Røst,

|A:147 Som lagde Staal i Kvinde-Bryst,
Og smelted Nordens Kæmper!

5 Er *virkelig* da ei den Aand,
Hvis *Værk* er uden Mage,
Fordi ei med sin grove Haand
Vort Kiød derpaa kan tage!
|GSV:140 Ja, er for *Øret Aandens Ord*
Ei nok saa klart, som sorten Jord
For Krops de bedste *Øine!*

6 Kan Nogen slaae *Guds Ord* ihjel,
Og *Sandheds Aand* forknytte?
|VU9:179 Hvis ei, da reises atter vel
Til Borg vor lave Hytte!
I Aandens Kraft et vinget Ord
Vel Prisen vinde tør paa Jord
Igien fra Gaase-Øine!

7 Sig drømmer Verden alt saa klog,
Som nogen Gud kan være,
Endnu med Tiden sikkert dog
Den Lidt af Gud kan lære,
Ja, lære af Guds Høire-Haand,
Den selv er skabt af *Ord* og *Aand*,
Med alle sine Sandser!

8 Ja, Verden, med Forundring stor,
Skal see, Dens Gud: *Fornuften*
Naar ei den fatter Livets Ord,
|A:148 Er kun et Greb i Luften,
Er, selv med Tro paa Sandheds Aand,
Dog kun en Pen i Dværg-Haand
Mod Ord, som flytte Bjerge!

No. 55.

1 |VU9:179 *Ordet* var fra Arilds-Tid,
Var og er og bliver,
Hvad vor Sjæl gjør vred og blid,
Knuser og opliver:
|GSV:141 Ordet, som et Torden-Slag,
Ordet, som et Favne-Tag,
Ordet, som det lyder!

2 Tungen ligger Hjertet nær,
Talen i Dets Tone,
|VU9:180 Det er Aandens Liv og Sværd,
Det er Støvets Krone,
Ordet, som et Harpe-Slag,
Ordet, som et Vaaben-Brag,
Ordet, som det lyder!

3 Talens Strøm er Livets Flod,
Som den her kan rinde,
Risle-Bæk ved Blomster-Fod,
Fos fra Klippe-Tinde,
Ordet, som en Bølge-Gang,
Ordet, som en Havfru-Sang,
Ordet, som det lyder!

4 Ord ei blot fra Mund til Mund
Gaaer til Verdens Ende,
|A:149 Farer og i allen Stund
Mellem Verdner tvende,
Ordet, som et Herre-Bud,
Ordet, som en Bøn til Gud,
Ordet, som det lyder!

5 Livets Brød i allen Stund,
Ogsaa midt i Ørken,
Det er Ordet af Guds Mund,
Det gjør Sjæle-Styrken,
Ordet, som et Ære-Skud,
Ordet, som et Engle-Bud,
Ordet, som det lyder!

6 **|GSV:142**Af Guds Ord blev Jorden grøn,
Af Det Bølger blaane,
Af Guds Ord blev Himlen skøn,
Skinner Soel og Maane,
Ordet, som er Lys og Liv,
Ordet, som et Guddoms-Bliv,
Ordet, som det lyder!

7 **|VU9:181**Af Guds ord en Efter-Klang
Alle Fugle sjunge,
Af Det lagdes Ord og Sang
Paa vor bløde Tunge:
Ordet, som en Bølge-Gang,

Ordet, som en Havfru-Sang,
Ordet, som det lyder!

8 |A:150 Om sig selv Oplysning skøn

Har *Guds Ord* os givet:
Det er Guds eenbaarne Søn,
Sandheden og Livet:
Ordet, som Guds Ja med Liv,
Ordet, som et Almagts-Bliv,
Ordet, som det lyder!

9 *Aandens* Røst kun raader Gud,

Hjertets, halv vor egen,
Lyder med i Jule-Bud,
Ligner Strænge-Legen,
Svarer, som en Efter-Klang
Til Guds Engles Jule-Sang,
Alt som Ordet lyder!

10 Sødt det klinger da: gak ind

Til din Herres Glæde;
Hvor ei falmer Rosen-Kind,
|GSV:143| Hvor Serafer kvæde,
Hvor det levende *Guds Ord*,
Som paa Veirets Vinger foer,
Evig Hjertet fryder!

No. 56.

1 |VU9:182| I Begyndelsen var *Ordet*,

Var hos Gud og Gud med Ham,
Var med Aandens Kraft omgjordet,
Foer i Lysets Fjeder-Ham,
I det Høie, paa det Jævne,
Skabde Alt, hvad Ord kan nævne,
|A:151| Skabde af sig selv forvist
Lyset først, og allersidst
Lyden paa vor Læbe!

2 *Kiød* engang blev Guddoms-Ordet,

Dog Dets Røst var Liv og *Aand*,
Lød, selv da Dets Mund var jordet,
Sidder ved Guds høire Haand,
Vandrer om paa Veirets Vinger,

Giør Mirakler med Guds Finger,
Skaber Liv og Fred og Fryd,
Immer af sin egen Dyd,
Og Gud Faders Naade!

3 I Begyndelsen var Ordet,
Bliver sidst, hvad først det var,
Altid med Guds Kraft omgjordet,
Knuser Konger Det som Kar,
Kommer end engang tilskue,
Straaleklædt paa Himlens Bue,
Dømmer Alt hvad Det har skabt,
Samler op hvad Det har tabt,
Binder hvad Det kaster!

4 |GSV:144|Os for dyb er Ordets Gaade,
Som det paa vor Tunge groer,
Dog vor Sjæl vil for Det raade,
Som Det i Guds Hjerter boer!
|VU9:183|Kiødets Sands, som Støv-Fornuften,
Gribe Aandens Drot i Luften,
Sønderlemme paa sit Bord
|A:152|Baade Guds og Folkets Ord,
Mestre det med Pennen!

5 I Begyndelsen herved
Kiendtes Ordets Skaber-Haand,
Skjaldens Ord om Evigheden,
Var hos Aanden og var Aand;
Nu korsfæstet, dødt og jordet,
Er i Verden Skjalde-Ordet,
Foer i Aanden og til Hel,
Staaer dog op og himler vel,
Ved sin *Skabers* Naade!

6 Ja, saavist som Gaade-Ordet
I Begyndelsen var Gud,
Al Dets Odel, om end jordet,
Skal opstaae paa Torden-Bud!
Som Dets Himmel-Røst er Torden,
Saa er Sang Dets Røst paa Jorden,
Vist i Evighedens Gry
Begge mødes høit i Sky,
Smelte kiærlig sammen!

No. 57.

1 |VU9:183| Dig rumme ei Himle,
Og Himlenes Himle,
Vor Skaber fuldstor!
|GSV:145| Saa ei er at tale
Om Høielofts-Sale
For Dig paa vor Jord.

2 |A:153| Du rører kun Støvet,
Som Vind-Pust i Løvet,
Du himmelske Giæst!
Og Hytten i Barmen,
Med Kiærligheds-Varmen,
Behager Dig bedst!

3 |VU9:184| Men kneise paa Tue,
Med Piller og Bue,
Paladser for Jord,
Er Mand dog kun Bæver,
Hvis ikke sig hæver
Palads for Guds Ord!

4 Og har Du os givet,
Til Redning, til Livet,
Et Almagts Ord,
Til det at udtale
Maae Høielofts-Sale
Opmylre paa Jord!

5 Hvem vil ikke prise,
Med Psalme og Vise,
Din Kiærligheds-Røst!
Hvor er dog det Øre,
Som ikke vil høre
Den evige Trøst!

6 Thi bygge vi Kirker,
Hvor Guds-Ordet virker,
I Lys og i Løn,
|GSV:146| Hvor Hjertet sig fryder,
|A:154| Naar Hallen gienlyder
Af Tak for Guds Søn!

7 Ja, lægges de øde,

Det volder de Døde,
Som spøge i dem,
Thi Alle medgivet
Er Lysten til Livet
I Glædernes Hjem!

8 Ja, dødfødte Sange
Og Taler, fuldmange,
Din Kirke har tømt;
Kald Ordet tillive!
Da Kirken skal blive
Som fordum berømt!

9 De slet Dig forstode,
Som ei med det Gode
Bød Sjæle til Giæst:
Med Svøbe og Tøile,
Med Baand og med Bøile,
Man gjør ingen Fest!

10 Lad Dødnings Grave
Til Dødnings lave,
Og true med Hel!
Dit Ord at forkynde
Med Liv og med Ynde,
Det tækkes Dig vel!

11 Du leve os lader
Med Dig, som med Fader
|A:155 Du lever i Løn;
|GSV:147 Saa leve vi lade
Tilhørerne glade
Med os og Guds Søn!

12 Saa Tungen vi bruge
Med Aanden hver Uge,
Til Glæde og Gavn,
Saa Graat vi forgyldte,
Saa Huset vi fylde,
Opbyggt i dit Navn!

13 Naar Øie Du fæster
Da paa dine Giæster,
Og syner dit Bord,
Hvis Klædning Du laster
Din Engel udkaster,

Men kun paa dit Ord!

- ¹⁴ |VU9:185| Skiøndt Du er den Rene,
Du Ingen vil stene,
For Loven han brød,
Du Giæsten kun vrager,
Som ikke modtager
Det Purpur, Du bød!

No. 58.

- ¹ |VU9:185| Som Hønen klukker mindelig,
Saa Kirke-Klokken ringer:
O kommer, Smaae, nu brat til mig!
See, hvor jeg breder Vinger,
|A:156| At vogte jer med Kraft og Flid,
For Høg og Ræv til evig Tid,
Som Hønen sine Spæde!

- ² |GSV:148| Det Herren er, som kalder saa,
Med klare Klokke-Toner,
O, lad omkap til Ham os gaae,
Vor kiærlige Forsoner!
Hos Ham er Fred og Hvile ret,
Hans Aag er godt, Hans Byrde let,
Som Hødens for de Spæde!

No. 59.

- ¹ |VU9:185| Som Hjertet slaaer i Glædens Stund,
Saa kimer det fra Taarne,
Hvor opladt er en Præste-Mund,
Til Priis for den Eenbaarne;
Af Himmel-Ordets Orgel-Klang
Undfanges der en Fryde-Sang
Paa Menighedens Tunge!

- ² |VU9:186| Og naar Guds Kirke-Folk af Jord
Paa Engle-Tonen stammer,
Da kimer det for Engle-Chor
I Hjertets Bede-Kammer,
Da flyve de til Kirke brat,

Og synge som i Jule-Nat
For Menighedens Øre!

|A:157

No. 60.²³

¹ |VU9:186 Trods Længselens Smerte,

Siig ei i dit Hjerte:
Hvo farer i Afgrunden ned,
Min Frelser, den Søde,
Mig op fra de Døde
At hente til Fryd og til Fred?

² |GSV:149 Det kiønnere klinger:

Hvo vil dog paa Vinger
Opfare til Himmerigs Slot,
For os at nedhente
Den Herre, vi vente!
Det klæder dog Christne ei godt.

³ Vi ere, vi bleve,

Vi røres, vi leve
I Sønnen, Guds Ord og Guds Lam;
Tag *Ordet* i Munden,
Og elsk det fra Grunden!
Saa har og saa finder du *Ham!*

⁴ Ja, naar du med Munden,

Som Saligheds-Grunden,
|VU9:187 Bekiender vor hellige *Tro*,
Og har den i Hjerte,
Da Længselens Smerte
Dig leder til Himmelens Ro!

⁵ |A:158 Ja, *troe og bekiende*,

Til Dagenes Ende,
Det er Saliggjørelsens Vei,
Paa den lad os sjunge,
Med Hjerte og Tunge:
Vi har Ham, vi slippe Ham ei!

⁶ Ja, saa lad os sjunge!

Thi Hjerte og Tunge

Er *Herren* som *Ordet* saa nær,
Som *Ordet*, der *høres*,
Saa Hjerterne røres
Af *Jesus*, vor Herre saa kiær!

7 |**GSV:150**Han ligger paa Tunge,
Hvor tale og sjunge
Vil troende Hjerter om Ham,
Som stærk, i Dag-Røde,
Opstod fra de Døde,
Guds Søn og *Guds Ord* og Guds Lam!

8 Han Hjertet husvaler,
Som Tungen tiltaler,
Der priser med Varme Hans Navn,
Og slynge vi Arme
Om *Ordet* med Varme,
Vor Herre vi tage i Favn!

23

Efter Romer-Brevets 10de.

|**A:159**

No. 61.²⁴

1 Hyggelig, rolig,
Gud! er din Bolig,
Inderlig skøn!
O, hvor mit Hjerte
Længes med Smerte,
Sukker i Løn,
Efter at giæste din Helligdom prud,
Efter at boe hos den levende Gud!

2 Godhedens Kilde!
Aarle og silde
Giæstmild er Du!
Ved dine Sale
Spurv møder Svale,
Kom det ihu!
Som ved dit Alter den kvidrende Fugl,
Und dog i Templet din Tjener et Skjul!

3 |**GSV:151**Hos Dig at bygge,

Høieste Lykke
Kaldes med Ret,
Der lyster Tunge
Altid at sjunge,
Vorder ei træt,
Til ikke lægger og tager ei fra
Glædens det evige Halleluja!

4 |A:160| Alt dog hernede
Lykkelig hede
Skal hvo Dig tro'r;
I Himmerige
Tør han indkige
Frit paa dit Ord,
Ja, i hans Hjerter fra Taarernes Dal
Trappe Du bygger til Himmerigs Sal!

5 Lykkes og trives,
Styrkes, oplives,
Skal dine Smaa,
Voxe i Kræfter,
Stige derefter,
Høieloft naae,
Himle, hvor Øiet, som græder ei meer,
Gudernes Gud i sin Herlighed seer!

6 Tusinde Døgne,
Verdslige, søgne,
Gyldne for Kiød,
Kan de vel ligne
Een Dag af dine,
Som vi dem nød,
Naar under Sang, med dit vingede Ord,
Sjælen afby over Stjernerne foer?

7 |GSV:152| Ei vil jeg bytte,
Gud, i din Hytte,
Betlerens Plads
Bort for det Sæde,
|A:161| Stolte beklæde,
Høit i Palads!
Godt ikke fattes hvem Gud haver kiær!
Lavt er ei bænket, hvem Du sidder nær!

8 *Sandhed* og *Naade*,
Det er din Gaade,

Stor-Herre bold!
Salig at prise
Er den Retvise,
Du er hans Skjold,
Øie Du holder med salvede Smaa,
Til for dit Ansigt de kronede staae!

24

Efter den 84de *Dauids-Psalme*.

No. 62.²⁵

- 1 Giv mig, Gud, en Psalme-Tunge,
Saa for Dig jeg ret kan sjunge,
Høit og lydelig!
Saa jeg føle kan med Glæde,
Sødt det er om Dig at kvæde
Uden Skrømt og Svig!
- 2 Himlene din Glands forkynde,
Lad hver Morgen mig begynde
Dagen med din Priis!
Og naar Aften-Klokken ringer,
Lad min Sang paa Lærke-Vinger
Stige ligerviis!
- 3 **A:162|GSV:153** Aldrig noksom Dig kan love
Mand paa Mark og Fugl i Skove
For din Miskundhed,
Lige god i Ny og Næde,
Gjør Du, os til Gavn og Glæde,
Meer end Engle veed!
- 4 Hvert dit Værk er stort Vidunder,
I din Viisdom Ingen bunder,
Som af den har øst,
Kun en *Daare* tør det nægte,
At hos Dig er Alting ægte,
Alting mageløst!
- 5 Græsset liig er hver en Synder,
Ender, før han ret begynder,
Visner i sin Vaar,
Himle selv forgaae af Ælde,

Men i grundfast Guddoms-Vælde
Evig Du bestaaer!

6 Dine Fiender gaae tilgrunde,
Ja, som Avner skal de Onde
Hvirvles, veires hen,
Mens i Alderdommens Dage
Herlig Kræfterne tiltage
Hos din gode Ven!

7 Fiender styrte, før de rave,
Glade over deres Grave
Høre vi dit Ord:
Som en Palme, som en Ceder,
|A:163 Rank opgroer og sig udbreder
Retviished paa Jord!

8 **|GSV:154** Om end giennem Dage haarde,
Blomstre skal i dine Gaarde
Hvert et Hjerte-Skud,
Bære Frugt paa gamle Dage,
Medens Bjerg og Skov gientage:
Eiegod er Gud!

25

Efter den 92de *Dauids-Psalme*.

No. 63.²⁶

1 Paradis-Gaard og Folke-Vang!
Synger vor Drot en Nyaars-Sang!
Kvæder for Herren, velsigner Hans Navn!
Melder i Skynding, med Bud og med Bavn:
Nær er den Frelse, Han sendte,
Nær, ja, hver Time ivente!

2 Ordet, som er Hans Æres Tolk,
Fare som Lyn fra Folk til Folk!
Lad det basunes blandt Hedninger ud:
Underlig stor er den Gudernes Gud!
Blæse med Afgude-Vrimlen!
Herren, vor Gud, gjorde Himlen!

3 Forløber Hans er Deilighed,

Seier og Ære gaae i Hans Fjed!
Hedninge-Stammer! med Gaver i Favn,
|A:164 Kommer og priser Hans hellige Navn!
Iler, Hans Tempel at giæste!
Offrer Ham Alle det Bedste!

4 Vider, Han er en Herre stor!
Verden Han skabde ved sit Ord!
Afgunden bæver, naar Han bliver vred,
Kaster for Herren i Støvet jer ned!
|GSV:155 Knæler, før Regnskabet kommer!
Han er al Jorderigs Dommer!

5 Synger omkap, I Engle-Chor!
Jubler med Fryd, I Folk paa Jord!
Bølgerne rulle, som Kløkkerne gaae!
Blomsterne dufte, som Røg-Offre smaa!
Løv-Træer alle med Kroner!
Bruser med Vind-Harpetoner!

26

Efter den 96de *Dauids-Psalme*.

No. 64.²⁷

1 **|VU9:192** Lovsynger Herren, min Mund og mit Indre!
Sjungende, Hjerte, tag Aanden i Favn!
Tonerne spille, som Stjernerne tindre,
Trindt om *Jehovahs* høihellige Navn!

2 *Sjæl!* kom ihu, at Hans Pris du forkynder,
Tidlig og seent, for Han evig er god,
Han, som forlader i Skok dine Synder,
Raader paa al din Elendighed Bod!

3 **|A:165** Løskjøbt har Han dig blandt Helvedes Fanger,
Krandser dig yndig, som Kongen sin Ven,
|VU9:193 Skiænker dig Alt hvad dit Hjerte forlanger,
Sol-Fuglen lig, bliver ung du igjen!

4 Høit, som til Himlen der findes fra Jorden,
Voxe vor Herre lod Naaden i Hast!
Langt, som fra Syden der maales til Norden,
Skildte fra os Han vor Skam og vor Last!

- 5 Faderen tager vel Barnet til Naade,
Saa tager trælbaarne Syndere Du!
|GSV:156 Gud! for Du kiender vor Skabelses Gaade,
Støvtraade-Værket Du kommer ihu!
- 6 Menneske-Liv er som Græssets i Enge,
Blomsten vi ligne, som Mælk og som Blod,
Stormene hvine og Bladene hænge,
Visnet Man veed ikke meer hvor den stod!
- 7 Evigheds-Blomst derimod er din Naade,
Fryder dem alle, som frygte din Magt,
Bliver end seent deres Afkom til Baade,
Som holde hardt ved dit Bud og din Pagt!
- 8 Herren, vor Herre, Han throner i Himlen,
Enevolds-Konge er Han overalt!
Stjernernes lig er om Høi-Sædet Vrimlen,
Høvdinge-Skaren, blandt Tjenere talt!
- 9 Lover Ham, Engle! som herlig udrette
Ærende Hans, alt som Ordene lød!
|A:166 Priser Ham, Kræfter! som flux iværksætte
Hvad med et Vink kun den Vældige bød!
- 10 Lovsynger Herren, Hans Værker i Klynge,
Verdener alle! thi Riget er Hans!
Glæd dig, min Sjæl! til for evig at synge
Skaberens Priis, hvor Han throner i Glands!

27

Efter den 103die *Dauids-Psalme*.

No. 65.²⁸

- 1 Giv Himlen nu din Stemme,
Mit Hjerte, Sjæl og Sind!
Lad Verdens Sorger hjemme!
Slaae dem i Veir og Vind!
Mit Hjerte! slaae i Takt
|GSV:157 Med Klokken, som den ringer!
Da rører dig Guds Finger,
Ja, da faaer Aanden Magt!

- 2 Kun alt for tit du giæster
Den Verdens Kirke-Gaard,
Hvor Lysterne er Præster,
Og Gud bag Dørren staaer,
Da gaaer det lystig frem,
Da kan som Fugl du flyve,
Mens neppe du kan krybe
Til Guds Jerusalem!
- 3 Har du ei Grunden mærket,
Har du endnu ei lært,
|A:167 At Lysten driver Værket,
At kiønt er Alt som kiært?
Er Verdens-Lyst din Skat,
Velan, saa følg med Vrimlen!
Men har du Lyst til Himlen,
Saa vaagne den nu brat!
- 4 Ja, kom! lad dybt os sukke
Til Herrens gode Aand,
Som Øren kan oplukke,
Og løse Tunge-Baand!
Han løfter Sjælen op,
Saa den paa Fugle-Vinger
Fra Tuen sig opsvinger
Til Himmel-Bjergets Top!
- 5 Ja, Aand! giv Sjælen Vinger,
Laan den din Fjeder-Ham!
Saa let den sig opsvinger
Fra Verdens Brask og Bram!
Giv den det rette Sving,
|GSV:158 Saa Skyen den kan bryde,
Og til Brænd-Offer byde
Mit Hjertes skjulte Ting!
- 6 Saa standse da og hvile
Alt Verdens Tanke-Tøi,
Mens jeg til Gud mon ile,
Tilfjelds paa Himling-Høi!
Forsvind, al Hang til Synd,
Som Sjælens Maal forrykker,
|A:168 Og Støvet dybt nedtrykker
I Verdens Hænge-Dynd!
- 7 Bort, Avind, Had og Vrede!

Bort Alt hvad hindre kan,
Hvor Aanden er tilrede
Med Andagts Blus og Brand!
O, drag engang dog hjem
Til Himmerig, min Tanke!
Ei meer du vild omvanke!
Guds Aand dig hjælper frem!

28

Kingos "Op, op med Himmel-Stemme" forandret og forkortet.

No. 66.²⁹

- 1 Din Kirke-Mark, o Gud!
Hvor daarlig den seer ud!
Alt Ukrud stolt oprinder,
Det tegner til, det vinder,
Paa Mark saavelsom Hede,
Og overgroer din Hvede!
- 2 Ja, alt sit Klinte-Frø
Fik Fienden Lov at strøe,
Hvor Du hos os i Naade
|GSV:159 Dit Himmel-Byg udsaaede,
Til Markens Frugt og Smykke,
Til Folkets Fryd og Lykke!
- 3 See, Klinten skyder op
Sin purpurkroned Top!
|A:169 See, hvor de Stilke brammer,
Som det var Herre-Stammer,
Vil knap ved deres Side
Nu længer Kornet lide!
- 4 Dit Tjenerskab sov trygt,
Ja, drømde, sovesygt,
Om Fred og ingen Fare,
Tog ei paa Marken vare,
Ak, har nu, mens de blunded,
Ei Klinte-Kongen vundet!
- 5 Fuldtykt han strøede ud
Et Kiætter-Klintekrud,
Som glimrer og som praler,

Fulddeilig sig udmaler,
Og manges Siæl forvender,
Som Guds Ords Sæd ei kiender!

6 Sin Sæk han rysted ud
Med Frø som Rotte-Krud,
Med Laster og med Lyder,
Opsminkede til Dyder,
Med hule Dødning-Pander
Bag deilige Gevander!

7 Der kommer vel den Dag,
Sig klare skal din Sag,
Indhøstes godt din Hvede,
|GSV:160 Mens Klinte-Knipper hede,
Og lyse op med Lue,
I Helveds mørke Stue!

8 **|A:170**Men tænker vi os om,
Hvad er *vor* Christendom?
Mens vi af Troen sprade,
Hvad har vi meer end Blade?
Sig Blomster vel udfolde,
Men Axene er golde!

9 Ei bølger Ret og Skiel
Som før, paa Mark og Fjeld,
Og Kiærlighedens Dyder
Knap sees for Hjertets Lyder,
Og Gud! hvor er din Ære?
Ak! hvor mon den dog være!

10 Hist voxer *Hovmod* frem,
Her *Nedrighed* fuldslem,
Snart veed ei meer en Pige,
Hvad *Ærbarhed* vil sige,
Al Synd, mod Tro og Love,
Groer op som Naale-Skove!

11 Vor Gud! saa viis, som god!
Raad paa vor Jammer Bod!
Betænk, din Kirke-Ager
Var paa vor Mark saa fager,
Men nu af Steen og Tjørne
Der vimler i hvert Hjørne!

12 O, store Ager-Mand!
O, gjør dog hvad Du kan!
Alt paa din gamle Maade,
Tal *blot et Ord* i Naade!
|A:171|GSV:161 Sig vælte alle Stene
Da selv til Ager-Reene!

13 Da gaaer i Bøge-Skov
Som fordum godt din Plov,
Da rulle flux de Bølger,
Som Frugtbarheden følger,
Og snart paa Mark og Hede
Da bølger stolt din Hvede!

14 Ja, Gud! befri dit Ord
Fra Fiendens Løgn og Mord!
Tag Brodden fra al Lære,
Som røver Dig din Ære!
Lad os *Guds Ord* bekiende
Med Fynd til Verdens Ende!

29

Efter *Kingos*: O Gud, hvor jammerlig, din Kirke-Ager sig, I disse Tider finder.

No. 67.³⁰

1 **|VU9:194**Guds *Naade-Soels* Aarvaagenhed,
Dens Omhu og dens Møie,
Fra den stod op, til den gaaer ned,
Kun seer Hans Forsyns Øie,
Men i Hans Vingaard, trindt paa Jord,
De Kaldte see dog Straale-Spor
Af Solen i det Høie!

2 I Verdens Morgen-Stund opgik
Det Lys, vi Livet skylde,
Sin Middags-Glands og Kraft det fik
|A:172 Dog først i *Tidens Fylde*,
Da *Morgen-Røden*, evig from,
Ved Midnats-Tid til Verden kom,
Paany den at forgyldte!

3 **|GSV:162**Da planted sig en Vingaard ny

Gud Fader paa det Lave,
Og Arbeids-Folk i Morgen-Gry
Han leied til sin Have,
Men leier immer Fleer og Fleer,
Som ledig Han paa Torvet seer,
Dem lover Gunst og Gave!

4 | **GSV:162** Det lakked alt mod Aften brat,
Da ogsaa os han leide,
Vel snart vi har den sorte Nat,
Da Ingen kan arbeide;
Vi ledig stod den hele Dag,
Til Tidsfordriv vi sov i Mag,
Naar ei vi laae i Feide!

5 End er der dog paa Nattens Rand
En Times-Tid tilbage,
VU9:195 Og gjør vi kun det Lidt, vi kan,
Som gamle Folk og svage,
Da faae vi hvad *Han* kalder *Ret*,
Som, gavmild, sig forregner let,
Vil heller gi'e end tage!

6 Ja, *Vingaards-Manden*, hovedrig,
Og fremfor Alt paa *Naade*,
Den *Sidste* gjør den *Første* liig,
A:173 Det er en herlig Gaade,
De Lærde ei den løse kan,
Men alle *Smaa* har den Forstand,
At *Nøglen* er *Guds Naade*!

7 Ja, Gud! hvad er dog al vor Daad,
Vor Tanke og vor Tale,
Vort Anslag og vort Hjertes Raad,
Naar deiligst vi dem male?
GSV:163 Naar Du os i *dit Lys* beseer,
Forvandles strax til Støv og Leer
Det Guld, hvoraf vi prale!

8 Og hvem har saa vel gjort det Leer?
Og Hvem gav det Guld-Farve?
Kan uden Liv vi flytte Fjer,
End sige Plov og Harve?
Kan *af os selv* med Kraft og Held,
Vi slaae vor Synd og Død ihjel,
Med *Selv-Tægt* Himlen arve!

9 O Gud! vi er jo først og sidst
Et Værk kun af din *Naade*,
Thi maa den baade her og hist
For vore Kaar vel raade,
Og har til Redskab *Den* os brugt,
Vi høste jo Dens Arbeids Frugt,
Naar vi faae *Løn af Naade!*

30

Efter Kingos "Guds Naade og Aarvaagenhed."

|A:174

No. 68.³¹

- 1 O *Jesus*, Præst i Evighed,
Af Melchisedeks Orden!
O, kom igien og lys din Fred
Med Fynd i Præste-Gaarden!
See, Dørren er nu fast tillukt,
Af Sorg er Nok herinde,
Men Verdens Lys er dog ei slukt,
Naar Du kun vil oprinde!
- 2 Saa randt Du op i Øster-Lid,
Alt som et *Lys* af Graven,
Og bragde *Liv* ved Aftens-Tid
Med Dig fra Dødning-Haven;
|GSV:164|Ja, kom med Liv og Lys saa brat,
Hvor dine Faa sad inde,
Og giemde som en stjaalet Skat
Dit dyrebare Minde!
- 3 O, det er sødt at dvæle ved,
Her under Laas og Lukke,
Hvor pludselig med dit "*Guds Fred!*"
Du Livet kiøs af Sukke,
Og vakde op hvad længe dødt
Støv-Hjertet bar i Vaande:
Guds Billed blegt, som rosenrødt
Du gjorde med din Aande!
- 4 |A:175|Du blæste paa de bange Mænd
Da blev de Kæmper stærke,

Da tog de stolt, med Dig til Ven,
Dit *Kors* til *Skjold*-Mærke;
Det gjorde Alt din Faders *Aand*,
Som med din *Fred* dem giæsted,
Kun i Gud Faders Høire-Haand
Til *Korset* Lid de fæsted!

5 O, blæs dog saa engang endnu!

Det kan vist hardt behøves,
Thi hvo end kommer Dig ihu,
Ved *Korset* dybt bedrøves,
Seer ei det i din Faders Haand,
Med Kalken, Du udtømde,
Og rører ham din Faders *Aand*,
Han tænker selv, han drømde!

6 Dog hvad er det, du drømmer om,

Min Sjæl, i Aften-Stunden?
Skal atter nu den Herre from
Opstige fra Afgrunden?
|GSV:165 Dengang Han sprængde Dødens Port,
Og tændte Livets Flamme,
Har ikke da Han *fyldestgiort*
For hver en Slægt og Stamme!

7 Er ei Guds *Aande* i Hans *Ord*,

Naar det kun ei forties,
Som i vor Daab og ved Hans Bord,
Saa, naar Hans *Præster vies!*
Er *Herrens Fred* ei længer *Guds*,
|A:176 Og fik Hans *Kors* afstraalet,
Da det med *Præsten Johan Huss*
Til Himmels foer fra Baalet!

8 O nei, det er vor *Mistro* kun,

Til *Røsten, Ordets Vinge*,
Naar ei Hans *Ord* i Aften-Stund
Os alle *Freden* bringe,
Og naar Hans *Tjenerskab* ei meer
Opklaret af *Hans Aande*,
Guld-Kronen over *Korset* seer,
Til Fryd i Dødens *Vaande!*

No. 69.³²

- 1 Din Aand, o Gud! har ført dit Ord,
Din Finger rørt vort Hjerte,
Opløftet Sjæl og Sind fra Jord,
Neddulmet Sorg og Smerte,
Paamindt os om vor Tro og Daab,
Bestyrket os i Livets Haab,
Og Lyst til Himmerige!
- 2 Lad dette Ord ret kiendelig
Paa os velsignet være!
|GSV:166 Vor Lov og Tak lad tækkes dig!
Og hør hvad vi begiære:
I *Jesu Navn* og *Jesu Tro*,
Vi bede at dit Ord maa boe
Hos os til Verdens Ende!

32

Efter No. 371 i den Ny Psalmebog.

|A:177

No. 70.

- 1 Er du skriftklog paa *Guds Rige*,
Underviist af Herrens Aand,
Du af Ham dig lader sige,
Vogter paa Hans milde Haand,
Trøstig Bord i Ørken dækker,
Tager Alt hvad Han dig rækker:
Nyt og Gammelt, Surt og Sødt,
Høit og Lavt og Haardt og Blødt,
Rammer *saa* det Rette!
- 2 Er du skriftklog kun paa *Tanker*,
Som i Hjernen de gaee rundt,
I det Smulle kast da Anker!
Tal om Verden smukt og sundt!
Men tie stille med *Guds Rige*,
Du ei veed hvad Det vil sige!
Tal ei om et *evigt Liv*!
Det Guds Dyb, alt som Hans Bliv,
Kun *Guds Aand* randsager!

No. 71.

1 Bladet fra Munden!

Du, som ei tjener, paa Høi og i Lunden,
Afguders brogede Vrimmel,
Men i den hellige Kirke paa Jord
Faderens *levende Ord*:
Skaber af dig og den stjernede Himmel!
|GSV:167 Tidlig og seent lad dig ringe for Øre:
|A:178 Tal ikke saa, at du *glemmer at høre!*
Glem ei, at *høre og lyde er Eet!*

2 Granskning i Skriften

Tjener til Rustning, men er ei Bedriften!
Spørgsmaal gjør ei til de Døde,
Men til den *Aand*, som ei Skrifterne blot
Kiender vidunderlig godt,
Men ogsaa Dybet i *Græker* og *Jøde*,
Aanden, som alle Guds Løndomme kiender,
Vier os ind under *Brødrenes Hænder*,
Naar deres *Amen* er Ja til *Guds Ord!*

3 Bladet fra Munden!

Det er *med Aanden* din Lov-Bog i Grunden!
Ordet kan *du ikke* føre,
Aanden er Christi Statholder paa Jord,
Han kun kan føre Guds Ord,
Sjælene gribe og Hjerterne røre!
Giv Ham dit Hjerte og laan Ham din Tunge!
Høie og Lave og Gamle og Unge
Lytte da, *som de har Sandheden* kiær.

4 Røsten kan skingre,

Naar du kan Bladene paa dine Fingre,
Giælde kan du for en Taler;
Men hvis ei selv dig bedrage du vil,
Husk, at det er *din Postil*,
Som Intet bygger, hvad end den afmaler!
Pen er en Prøver, Man neppe kan miste,
Altid en Pind dog til Talens Ligkiste,
Taget paa Tunge, dens Helsot og Død!

5 **|A:179**Bladet fra Munden!

Glem ei, hvad Tale betyder i Grunden,
|GSV:168 At det er *Hjertet paa Tungen!*
Glemme sig selv over Gavnet, Man gjør,
Det gjør Man helst, naar Man tør,
Texten Man læser sig selv kun nødtvungen!
Tidlig og seent lad dig ringe for Øre:
Tal ikke saa, at du glemmer at høre!
Glem ei: at *høre og lyde* er Eet!

6 Tindre som Stjerne,
Evig paa Himlen, det lyster vor Hjerne,
Jubler, naar *Daniel* vinker;
Renses af Herren til Lighed med Ham,
Dele Hans *Kalk* og hans *Skam*,
Vil vi kun nødig og synes, *det* sinker!
Tro ham dog ikke, den Helvedes Frister!
Skyer du *Korset*, og *Kronen* du mister,
Hvor den dig vented, du kommer for seent!

No. 72.33

1 I Jesu Navn
Maa al vor Gierning skee,
Om den skal være til vort sande Gavn,
Og ei sidst til Spot og Spee.
Al den Idræt,
Som begyndes i det
|A:180 Godt Held og Fremgang faaer,
Indtil den Maalet naaer,
Saa den Gud til Ære skeer,
Munden synger, Hjertet leer,
Hvori Salighed bestaaer!

2 I Jesu Navn
Vi alle prise Gud,
|GSV:169 For i Hans Kirkes Skiød, i Herrens Navn,
Hans Aand til os gaaer ud!
Storværk paa Jord
Øver daglig Guds Ord,
Almægtig er Hans Arm,
Miskundelig Hans Barm,
Derfor vi i allen Stund
Offre Ham af Hjertens Grund
Lov og Tak og Taare varm!

3 I *Jesu* Navn

Vi leve vil og døe,
Thi evigt Liv vi finde i Hans Favn:
Aanden lader Sjæl ei døe;
Og ved Hans Røst,
Til vor evige Trøst,
Skal Støvet klart opstaae,
Til Herlighed indgaae!
Da vi skal, med Lyst og Fryd,
Psalmene give Røst og Lyd,
Som vi nu kun stamme paa!

33

Den Gamle opfrisket.

|A:181

No. 73.

1 |VU9:196| *Vort Løsen* er vor *Tro* og *Daab*,

Det er vor Samfunds-Kiæde,
Deraf udspringer al vort Haab,
Oprinder al vor Glæde,
Og Ordet af vor Herres Mund,
Det er vor Kirkes Klippe-Grund,
Og *Hellig-Aandens* Sæde!

2 Som Aanden vil, saa aander Han,

Og Røsten kan du høre,
Men ubemærket farer Han,
Som Ordet har at føre,
|GSV:170| Han skjuler sig i Læbe-Lyd,
Skiøndt Han er Ordets Kraft og Dyd,
Som klinger i vort Øre!

3 Kun Verdens Aand er stolt i Sind,

Guds Aand sig dybt nedbøier,
Sig ligner selv ved Veir og Vind,
Mens *Ordet* Han ophøier!
Dog født af *Aand* var selv *Guds Ord*,
Som her Han gik og stod paa Jord,
Og det Ham selv fornøier!

4 Af *Aanden* fødes vi, som Han,

Skiøndt syndige i Kiødet,
Vi leve op, veed ei hvordan,
I Kirke-Moderskiødet!
Om Fødselen af Vand og Aand
|A:182 Vi tale kun med Tunge-Baand,
Til det er overglødet!

5 Men Alt er og paa rede Haand,
For ret det hængde sammen,
|VU9:197 Saa vi i *Daaben* fik den Aand,
Som bader sig i Flammen,
Skiøndt Alt var der saa grumme smaat,
Og Ordet tørt og Haaret vaadt,
Og kun et Degne-Amen!

6 Ja Han, som svæved over Hav,
Hvor Alt var tomt og øde,
Og Vandet Føde-Kraften gav,
I Verdens Morgen-Røde,
I Herrens andet Føde-Land
Gaaer gierne giennem *Ild* og *Vand*
For Jordens Himmel-Grøde!

7 **|GSV:171** Han elsker meer den *sagte Lyd*,
End Storm og Torden-Braget,
Opflammer dem med Hjertens Fryd,
Som Tegnet har modtaget,
Og med *Johannes* barnebly
Har i den *sagte Lyd* fra Sky
Gud-Faders Røst opdaget!

8 Lad Verdens Aand kun spids og stolt
Om *Vanddaabs-Aanden* tale,
Slaae *hykkelsk* Vrag paa Kiød og Haand,
Og af sin *Ild-Daab* prale!
Hvad skader det, naar "*Han i os*"
|A:183 Dog byder "*ham i Verden*" Trods,
Som Klippen Knold i Dale?

9 Hvad skader det, naar Herrens Aand
Til stolte Mindes-Mærker,
Af Gud vor Faders Høire-Haand,
End føier Mester-Værker,
Saa vi med Sang kan døve Staal,
Og stige lukt i Sky fra Baal,
Som glade Aften-Lærker!

- 10 |VU9:198| Hvad skader os al Spee og Spot,
Naar vi, med fromme Fædre,
Det har paa Jorden lyst og godt,
I Paradis langt bedre!
Naar vi som Solen straale der,
Vi mindes knap, vi kaldtes her
Guds Faar og Lammets Vædre!
- 11 Alt hvad da Præst og Menighed
End sukker for af Aanden,
Naar *Tro* og *Daab* vi holde ved,
Oprinder efter Haanden,
|GSV:172| For Kys-Haand blot i *Jordans* Bad
Med Ridder-Slag i Davids Stad
Os adler Guddoms-Aanden!
- 12 Guds Aand er end saa rund og riig,
Som *Første-Pindsedagen*,
Men dagligdags sparsommelig,
Og taaler ingen Vragen,
Saa, takke vi for *Vand* og *Brød*,
|A:184| Os *Vinen* skiænkes himmelsød,
Vi smagde aldrig Magen!
- 13 Thi dyrke vi den *Hellig-Aand*,
Med *Faderen* og *Sønnen*,
Og kysse ydmyg Ham paa Haand,
I Psalmen og i Bønnen;
Med *Haand* og *Mund*, skøndt det er sært,
Han skiænker Alt hvad os er kiært,
Ja, *evigt Liv* er Lønnen!

No. 74.

- 1 Vor *Herres Røst* er Kirkens *Aand*,
Dens *Sjæl* er *Barne-Troen*,
Bekiendelsen med Mund og Haand
Er Bygningen og Broen,
Er *Legemet* og Herrens Stad,
Og kun ved *Døden* skilles ad
Hvad Han med Forsyns-Øiet
Har konstig sammenføiet!

Usynlige for Kiød og Been
Er *Sjæl* og *Aand* hernede,
For *Tro* og *Tale* Kalk og Steen
Vi dog os maae frabede;
Derfor det sig naturlig faldd,
|GSV:173 At *Kirken* blev *usynlig* kaldt,
Men Daarer det forvende,
Som Den var *ei at kiende!*

3 Af *Legemet*, som Mund og Haand
Forenes om at virke,
|A:185 Det Meste er, med *Sjæl* og *Aand*,
Usynligt i Guds Kirke;
Thi inderligst af Alt paa Jord
Er Hjertets *Slag* og Mundens *Ord*,
Dog mødes *Aand* i *disse*
Med *Legemet* tilvisse!

4 Kun Lidt gjør *Haand* i denne Egn,
Og endnu Mindre *Armen*,
Usynligt er selv Korsets *Tegn*
Paa Panden og paa Barmen,
Og Alt hvad giøre kan for *Aand*
I Herrens Huus en *synlig Haand*,
Er, tro, paa Mundens Vegne,
Guds-Ordet at *betegne!*

5 Saa korsør Haand vor Herres Smaa,
Og saa dem Haanden væder,
Med Brød og Kalk den *ligesaa*
De Voxne sammenkiæder,
Og naar *sig* Haanden bruger bedst,
Indvier den vor *Bisp* og *Præst*,
Men tjener dog kun *Munden*,
Hvis *Røst* gjør Alt i *Grunden!*

6 Ja, lyder ei det *store Ord*,
Os Gud har lagt i Munden,
Ved *Daaben* og ved *Herrens Bord*,
For *Hyrden* og for *Hunden*,
Da nytter baade Viin og Vand
|GSV:174 Og Haandens Fagter ei et Gran,
|A:186 Men Værket, nemt at fatte,
Er Fjas af Abekatte!

7 En *Tegning* reen med *Blæk* og *Pen*,

Som har paa Jord ei Lige,
Besørget har vor Herres Ven,
Af Alt hvad *Han* vil sige:
Af *Bispens* og af *Præstens* Ord,
Som de med *Aanden* lød ifjor,
Skal lyde, trods hver Daare,
Iaar og end adaare!

8 Den *Tegning* os er dyrebar,
Thi den *for os* afbilder
Alt hvad, vi i *Guds Rige* har,
Af begge Naadens Kilder,
Men havde ei vi *Ord* og *Aand*,
Ei hjalp os noget Værk af *Haand*;
Thi *Han*, som Alt fuldender,
Ei boer i *Huus* af *Hænder*!

9 Til *hele* Kirken hører dog,
Med *Bispen* og med *Præsten*,
Mund-Tegningen i *Herrens Bog*,
En Tviste-Punkt for Resten:
Hver seer *sig selv* i Kirkens Speil,
Men kun *Guds Aand* seer ikke feil,
Med *Ham* et Lys med Styrke
Foruden: hvilket Mørke!

10 Thi bede vi den *Hellig-Aand*,
At Han vil hos os blive,
|A:187 Omslynge os med Livets Baand,
Til Sandheds-Maalet drive,
Som *Faderens* og *Sønnens* Røst,
|GSV:175 Vort Tunge-Maal, vor Sjæle-Trøst,
Vort Abba-Raab herneliden,
Vort *Liv* i Evigheden!

No. 75.

1 Vor Herres Røst
Er skjult i Troens Ord,
Men bryder frem i *Daaben* til vor Trøst,
Lyder klart ved *Herrens Bord*!
Dunkel og klar,
Liv og Aand den dog har,
Saa, høre vi ei blot,

Men gjemme den fuldgodt,
Engle syng lydt derom:
“Barnet, svøbt i Krybbe-Rum,
Det er Christus Engle-Drot!”

2 Vor Herres Røst,
Det er den Klippe-Grund,
Hvorpaa Guds Huus, trods alle vore Brøst,
Hviler fast i allen Stund;
Helvedes Port
Husker, hvad den har gjort,
Forfølger den paa Krig,
Med alskens Vold og Svig,
Porten dog ei skal opnaae
Med vor Kirke Bugt at faae,
Herrens Røst gjør seierrig!

3 |A:188| Vor Herres Røst
Velsigner os med *Fred*,
Den Fred, som over Strid er evig Trøst!
Fryder eder dog derved!
Syng, lille Flok:
|GSV:176| Herrens Fred er mig Nok!
Den Fred, som overgaaer
Alt hvad min Sjæl forstaaer,
Fred, som aldrig skal gaae tabt,
Fred i Ham, som mig har skabt,
Jesu Christi Hvile-Aar!

No. 76.

1 |VU9:199| Kommer hid kun med de Smaa,
Som ei Godt og Ondt forstaae,
I hvis Mund ei findes Svig!
Just for dem er Himmerig,
Deres Sjæl er i Guds Haand,
De bedrøve ei Hans Aand!

2 Født af Kiødet er dog Kiød,
Frugt af Synd og Sæd til Død;
Fødsel kun af *Vand* og *Aand*
Løser Synds og Dødens Baand,
Kun i den oplukker sig
Dørren til Guds Himmerig!

- 3 Døbe kan paa egen Haand
Jordklimp ei med Vand og Aand,
Derfor kun i *Jesu Navn*
Tage vi de Smaa i Favn,
|A:189Døbe paa og med *Hans Ord!*
Nyde hver, som *det* han troer!
- 4 Bærer da de Smaa til Ham,
Som borttog vor Synd og Skam,
Som har Livet i sin Haand,
Døber med den *Hellig-Aand*,
Har fra Døden dyrekiøbt
Hver som troer og bliver døbt!
- 5 **|GSV:177**Hvo tør dem i Veien staae!
Selv Han kalder ad de Smaa,
Aabner i sin Faders Navn
For de Smaa sin Frelser-Favn,
Lukker i i sit Himmerig
For Enhver, ei *dem* er lig!
- 6 **|VU9:200**Han, vor Moders Søn saa fiin,
Har *kun Gud* til *Fader* sin,
Har til Himlen Arve-Ret,
Deler med sin Moders Æt,
Skænker Troen i sin *Daab*
Herlighedens store Haab!
- 7 Himmel! luk da op din Favn
For de Smaa, i Jesu Navn!
Due! dal til evig Trøst,
Med Gud Faders egen Røst:
Christus-Barnet, født i Dag!
Jeg i dig har Velbehag.
- 8 *Fader, Søn og Hellig-Aand!*
Eet for os i Troens Baand!
|A:190 Gak Du med de Smaa i Pagt
Imod Synds og Dødens Magt!
Sænk dem i dit Trilling-Navn!
Før dem frelst til Fredens Havn!

1 |VU9:200Siig kun et Ord,
Du, paa Hvem jeg troer!
Da er Sygdommen hævet,
Hvor for min Elskedes Liv jeg har bævet;
Thi kan der selv af min daglige Snak,
Af mit "kom" og mit "gak"
|GSV:178Og mit "gør det," en Gierning udbryde;
Hvad ikke da af *dit Ord*,
Herre fuldstor!
Du, hvem selv Vinden og Voven adlyde!

2 |VU9:201Saadan en Tro
Var der knap hos To,
Da i Jødeland søgde
Mange til Herren, som hørde Hans Rygte,
Thi, sagde selv ikke Viisdommen sand,
Om den hedenske Mand,
Som i ypperste Strid havde vundet,
Slog sig hos *Jesus* til Ro:
Saadan en Tro
End har jeg ikke hos Israel fundet!

3 Saadan en Tro
Dog hos Fleer end To
|A:191Har vor Herre vist fundet,
Hvor paa det Jævne vor Slægt er oprundet,
Thi kan endnu i vor selvkloge Tid
Herren drage os did,
Hvad ei da i den barnlige Alder!
Ja, at hos Faderen boer
Almagts Ord,
Børnene fromme høistrimeligt falder!

4 Siig kun et Ord,
Du, paa Hvem vi troer!
Da er Frygten og hævet
For hendes Liv, som i Fare har svævet!
Siig kun om *Kirken* i Fædrenes Land,
At Du gør hvad Du kan
For Dens *Liv*, for Dens *Frihed* og *Lykke*!
Da paa dit Ord vi med Tro
|GSV:179Slaae os til Ro;
Hvem kan nedbryde, hvor Du vil opbygge!

No. 78.

1 *Menneskens Søn og Troens Aand*

Er al vor Trøst hernede,
Faderens Mund og Høire-Haand
Dem tør vi godt tilbede,
Vi Gud, som det sig hører til,
I "*Aand og Sandhed*" dyrke vil,
Og *Ordet*, tør vi sige,
Er *Sandhed Selv* tillige!

2 |A:192 *Menneskens Søn og Troens Aand*,

De hjælpes ad med Glæde,
Menneskens Kiøn i gyldne Baand
Med Gud at sammenkiæde:
I Fødselen af Vand og *Aand*
Os rækker Gud sin *Fader-Haand*,
Indlemmede i *Ordet*,
Han kysser os ved *Bordet*!

3 *Menneskens Søn og Troens Aand*,

De flette saa hernelen
Kiærligheds Snor og Rosen-Baand,
Indskyde Himmel-Freden,
Og inderlig De frydes ved
At i *Gud-Faders* Kiærlighed
Med Ham, som Guddoms Helte,
De evig sammensmelte!

4 *Menneskens Søn og Troens Aand*

Os byde Selv at kalde
Kiærligheds Snor det Rosen-Baand,
|GSV:180 Som aldrig skal affalde,
Indprænte os det kongelig
Med: *Fader-Vor* i Himmerig!
Al Rigets Magt og Ære
For evig *Dit* skal være!

|A:193

No. 79.

1 Hvad nytter den Raaben

Paa Troen og Daaben,
Fra Dugning til Kveld?
Mon deri sig dølger,
Med lydende Bølger,
Et Livets og Viisdommens Væld?

- 2 Er Troen og Daaben
Det ypperste Vaaben
Til Christendoms Værn;
Velan! lad til Prøve
Dem Sværdene døve
Af bidhvasse Ord, som af Jern!
- 3 Er Troen og Daaben
En Himmel-Dør aaben,
Til Lys og til Liv;
Velan da! saa stimler
Til Dørren og himler,
Og spilder ei Tiden med Kiv!
- 4 Saa lyder en Stemme,
Hvor end den har hjemme,
Ei uden al Grund,
Men Røsten sin Raaben
Paa Troen og Daaben
Forsvare dog tør med sin Mund!
- 5 |GSV:181|At Hjelme og Skjolde,
Som Mure og Volde,
|A:194|Maae prøves i Strid,
Kun Daarer kan nægte,
Men var da uægte
Ild-Prøven i Romernes Tid?
- 6 Hvis Nogen sig kryer
Af Dørre, han skyer,
Han farer med Vind,
Men maa i Guds Rige
Man derfor ei sige:
See! Dørren staaer aaben, *kom ind!*
- 7 Og maa du ei lytte,
Og Dørren benytte,
Som Udraabet lød,
Før du det opdager,
Om Salen er fager,

Hvortil dig Herolden indbød!

- 8 Og stræbde Man længe
I Sal at indtrænge,
Hvor Dørren var ei,
Maa den, som har Brystet,
Ei raabe høirøstet:
Kom her! jeg skal vise jer Vei!
- 9 Og prales af Seier,
Mens Kampen sig dreier
Om Skygger i Vraa,
Maa da ei med Luren
Man kalde til Muren,
Udraabe, hvor Slaget skal staae?
- 10 |A:195|GSV:182Jo, vel maae vi raabe,
Og godt tør vi haabe
Den Vinding ei fiin,
At endes skal Spasen
Med Bileams Asen,
Og med Gadarenernes Sviin!
- 11 Det end er en *Større*,
At ei Man om Dørre
Skal lede i Vraa,
Mens *Barnet* iblinde
Kan Indgangen finde,
Hvor Orglet og Klokkerne gaae!
- 12 Dog er, uden Mage,
Den *Største* tilbage,
For dem som indgaae,
Naar *Troen* og *Daaben*
Er *Himmel-Dør* aaben,
Som Herren os gav at forstaae!
- 13 Ei meer vi da kives
Om hvad der beskrives,
Men komme og see,
Ja, lære af *Livet*,
Hvad Gud os har givet,
Af *Aanden* hvad end bør at skee!
- 14 See, derfor vi raabe,
Til Viismand og Taabe,

- Saa høit vi formaae:
A:196 Troe selv hvad jer huer!
Men om I end truer,
Vor Tro vi ei heller fragaae!
- 15 **GSV:183**Og hvis eder lyster,
Til Kys eller Dyster,
At kiende vor Tro,
Da spørg ei de Døde,
Ei Tyrk eller Jøde!
Søg Skoven *hvor* Træerne groe!
- 16 Ja, hør til den Ende
Hvad høit vi bekiende,
Besvare med Ja,
Hvor Borgerskab vindes,
Hvor Borgen der findes
For hvad vi vil aldrig gaae fra!
- 17 *Kun der* kan I lære,
Hvad vi maae begiære
Af Brødre for Gud,
Hvad de maae anfægte,
Som kalde uægte
Vor Tro og vor Konge saa prud!
- 18 *Kun det*, vi besværgе,
Vi *samtlig* skal værgе,
Vi *Alle* maae troe,
Mens *Bispen* og *Præsten*
Maa svare for Resten,
Ei giøre dermed os Uro!
- 19 **A:197**For *Bogen* De raade,
Men ei for Guds Naade,
Og ei for vor Tro,
Saa, løfte De Vaaben
Mod *Troen* og *Daaben*,
Vi følge de *himmelske To*!
- 20 **GSV:184**Ja, *Bispen* og *Paven*,
Med *Kronen* og *Staven*,
Er *Christus*, vor Drot,
Som *Troen* og *Daaben*,
Sin Himmel-Dør aaben,
End mægter at værgе fuldgodt.

- 21 Og *Præsten* med Skriften,
Med Tunge-Bedriften,
Og Kalken saa skiær,
Vor Trøster i Vaanden,
Det er *Hellig-Aanden*,
Som fører det flammende Sværd.
- 22 See, derfor vi raabe,
Og derfor vi haabe,
Ja seire forvist;
Thi vindes heneden
Ei fuldelig Freden,
Os vinker dog Palmerne hist!
- 23 For *Freden* at stride,
For *Palmen* at lide,
Med Kiærligheds Ord,
|A:198 Det lærer os *Præsten*,
Paa Ny-Pindsefesten,
I *Hyrdens* velsignede Spor!

No. 80.

- 1 **|VU9:202***Guds Ord blev aldrig bundet,*
End ikke i den Nat,
Da Mørket havde vundet
Sin største Seir og Skat,
Da *Judas* hjalp vor Fiende
|GSV:185 Vor Herre selv at binde
I Dødens Urtegaard!
- 2 Midt i den mørke Time,
Hvis Mage Ingen saae,
Som Kirke-Klokker kime,
Det klang "*lad Disse gaae!*"
Og Ordet havde Kræfter,
De retted sig derefter,
Som Stænger bar og Blus!
- 3 Ja, selv da Døden trængde
Sig ind til Hjerte-Rod,
Da Han paa *Korset* hængde,
Det farved med sit Blod,

Guds Ord var dog ei bundet,
Det blev paa Tungen fundet
End lige stærkt og sødt!

4 Ei Kirke-Klokker kime
Om *Jule-Morgen* saa,
|A:199 Som i den sidste Time
Det klang fra Læber blaa:
Idag, trods al Vanære,
Du sandelig skal være
Med mig i Paradis!

5 Omvendte Røver kiære!
Naar vi dig møde hist,
Din Lovsang os vil lære,
Hvad alt vi troe forvist,
|VU9:203 At hvor du maatte rødme,
Ei mindre Kraft end Sødme
Du fandt i Herrens Ord!

6 **|GSV:186**O, hvor vil I da tænke,
I Magter! hvosomhelst,
At lægge Det i Lænke,
Som har paa Korset frelst,
Og stod saa op af Døde,
I Paaske-Morgenrøde,
Trods Romer-Sværd og Spyd!

7 Er Mund ei Ordets Kilde,
Nu og i allen Stund!
Og hvem tør sig indbilde,
At binde for *den Mund*,
Som end, trods Døden, Mæle
Beholdt for arme Sjæle
I Helveds Orme-Gaard!

8 Selv her paa Jorden lukke
Hver Mund kan ingen Haand,
|A:200 Saa ei engang i Sukke
Fik Luft betrængte Aand,
Men sæt endog, I kunde;
Sig skabde Barne-Munde
Da Gud af Stok og Steen!

9 Thi raser ei iblinde,
I Mægtige paa Jord!

Ei mægte I at binde
Den store Konges Ord!
Nei, for den *Samson* briste
Maae Reeb og seie Kviste,
Som Traad og Siv og Straa!

10 Hvad Fængslerne fuldtætte,
Med firedobbelt Vagt,
Mod Munde kan udrette,
|VU9:204|GSV:187 Der staae med Gud i Pagt;
Som *Paulus*, saa og *Peder!*
Det lærde Herren Eder,
Og I al Jordens Kreds!

11 Gud haver Bud at sende
Til sine Tunger brat,
Som, uden Lys at tænde,
Opklare sorten Nat,
Han haver Fil og Dirke,
Til Laas for Mund og Kirke,
Foruden Hammer-Slag!

12 Thi skal paa Baand og Lænke,
For Tanke, Tro og Ord,
|A:201 En Christen aldrig tænke
Med Frygt og Angest stor,
Det har slet ingen Fare,
At Gud jo vil bevare
Den Frihed, Han har skabt!

13 Og hvad Han selv i Naade
Har talt til Sjæle-Trøst,
Paa ingen muelig Maade
Kan fattes Kraft og Røst,
Thi selv i Helved findes
Ei Lænken, hvormed bindes
Kan Haand og Mund paa Gud!

14 Som Paulus i sin Lænke,
Ved Satans Stol i Rom,
Vi sige skal og tænke,
Med Tak til Gud, derom:
Guds Ord er ikke bundet,
Men har i Lænken fundet
Sin bedste Lede-Traad!

No. 81.

1 |VU9:205 Gud taler, saa det skeer:

Ved Ordet Alt er blevet,
Af Det al Daad er drevet,
Af Det al Skrift er skrevet!
Min Sjæl! hvad vil du meer?

2 Det er ei bart og blot,
Al Magt er Ordet givet,
|A:202I Det er Lys og Livet!
Fra Solen indtil Sivet
Dets Værk er saare godt!

3 Thi leve af Guds Ord,
Som er hvad Det vil være,
Og lyse til Dets Ære,
Med alle Himlens Hære,
Vi Smaafolk paa Guds Jord!

4 Ja, Ordet af Guds Mund
Er Alt, hvad sit Det nævner,
Det stædes, hvor Det stævner,
Og Aander er Dets Evner,
Nu og i allen Stund!

5 Før Morgen-Stjernen fød,
Det er den Underfulde,
For Fjender Vinter-Kulde,
Men Varme for de Hulde,
Er baade Aand og Kiød!

6 Ældgammelt, dog ei graat,
Bespottet, Sig til Ære,
For Kiødet tungt at lære,
|GSV:189For Aanden let at bære,
Skjønndt alle Aanders Drot!

7 |VU9:206Ja, *Ordet* er Guds Mund,
Og *Røsten* er Hans Aande,
Som Ordet gaaer tilhaande,
Og trøster i Dets Vaande,

Dets Ven af Hjertens-Grund!

- 8 |A:203 Gud-Faders Veir og Vind
Man godt kan Aanden nævne,
Som farer paa det Jævne,
Men holder Kirke-Stævne
Paa Himmel-Bjergets Tind!
- 9 Den Vind er Ordets Lyd,
Og Veiret er de Vinger,
Hvorpaa sig Ordet svinger,
Og Aanden er Guds Finger,
I den er Almagts Dyd!
- 10 Saa enes Aand og Ord,
Og til Gud-Faders Ære
De godt hinanden bære,
Vil altid sammen være,
I Himmel og paa Jord!
- 11 Saa speiler sig i Muld,
Paa hver en Støvets Tunge,
Som tale kan og sjunge,
Den Gamle, Evig-Unge,
Hvis Navn er *Underfuld!*
- 12 Saa fra vor Hjerte-Grund,
Med Ordet, naar Det klinger,
Og kraftig sig udsvinger
|GSV:190 Paa Aande-Drættets Vinger,
Gaaer *Aand* ud af vor Mund!
- 13 Det kommer af, at Gud,
Som vi i Skriften læse,
|A:204|VU9:207 Saa naadig var at blæse
Livs-Aande i vor Næse,
Den gik af Munden ud!
- 14 Da klang det *lille* Ord,
Som Herren bød at stævne
Og stige efter Evne,
Og nøies med at nævne
Hvad mærkes kan paa Jord!
- 15 Udsender Gud sin Aand,
Da lyder Guddoms-Blivet,

Da aabenbares Livet;
Men hvad os Gud har givet
Er altid i Hans Haand!

16 Ja, kræver Sit igien
Af Støvet Skaber-Haanden,
Opgive maa Det Aanden,
Og i Skilsmisse-Vaanden
Det trøster ingen Ven!

17 Ak! Død er Syndens Sold!
Og selv i Livets Dage
Blev Ordets Kræfter svage,
Saa Støvet sank tilbage
I Elementers Vold!

18 Dog Ordet ei omsonst,
Til evig sig at græmme,
|GSV:191 Gav Støvet Liv og Stemme,
|A:205 Han aldrig kunde glemme
Det Stor-Værk af sin Konst;

19 I Aand med sagte Lyd
Han ringed for det Øre,
Han skabde til at høre,
Og lod saa Læben røre
Ved Naadens Dyb og Dyd!

20 **|VU9:208**Da klang et Spaadoms-Ord
Om Guddoms-Ordets Gaade,
Som Alting har at raade,
Om *Sandhed* og om *Naade*,
Velmødt paa faldne Jord.

21 Som Vinter-Solen smukt
Det styred Vandrings-Staven,
Og kasted Lys paa Graven,
Gienfødte dog ei Haven
Med Livets Træ og Frugt!

22 Som Solen i sin Glands,
Det Ord, som Engle hylde,
Dog vilde Graat forgyldte,
Kom selv i Tidens Fylde,
Blev Kiød med Straale-Krands!

- 23 Da sødt i Jule-Nat
Sang Himlens Natter-Gale,
Om Honning-Dugg i Dale,
Mod *Ordets* egen Tale
Den Sang var dog kun mat!
- 24 |A:206| Ei glemmes kan paa Jord,
Og ei i Himmel-Sale,
|GSV:192| Hvor sært fra dybe Dale,
I Bøn og Sang og Tale,
Nu klang det *store Ord!*
- 25 Ved Munden faur og fiin
Fik Jorden Bryllups-Dage,
Og for dens Kys at smage
Selv Vandet sig saa fage
Forædlede til Viin!
- 26 Slog Han til Lyd ombord,
Kun med sin lille Finger,
|VU9:209| Hvor underlig det klinger,
Dog sænked Stormen Vinger,
Og lytted til Hans Ord!
- 27 Da fik de Blinde Syn,
Og Hørelse de Døve,
Opmærksomhed de Sløve,
Thi Eet var Lam og Løve
Og Soel og Dugg og Lyn!
- 28 Da lærdes det paa Jord:
Til Hjerterne at smelte,
Som til at skabe Helte,
Og Bjergene omvælte,
Behøves kun Guds Ord!
- 29 Hvor Guddoms-Røsten klang,
Der blev den Folke-Føde,
|A:207| Der blomstrede det Øde,
Der reiste sig de Døde
At skue Livets Gang!
- 30 Og hvor den blev til Bøn,
Til Venne-Graad og Klagen,
|GSV:193| En Gravlagt, Fjerde-Dagen,
Kom, svøbt i Jorde-Lagen,

At knæle for *Guds Søn!*

- 31 Ny Viin de gamle Kar,
Og overspændte Strænge
Sig selv, maa snarlig sprænge,
Stor-Ordet derfor længe
I Støvets Mund ei var!
- 32 Thi sagde og Guds Ord:
Slet Ingen mig henretter,
Jeg selv mit Liv tilsætter!
Den Tro os ei aftrætter
Hans Saar og Nagle-Spor!
- 33 |VU9:210| Dog Soel bar Sørge-Dragt
Da Skaberen i Kiødet
Hudflettet, overblødet,
Korsfæstet, skiændt og dødet,
I Jordens Skiød blev lagt!
- 34 Og Jordens Moder-Skjød
Da bølged som et Lagen,
Og indtil Tredje-Dagen
Maria-Jammerklagen
I Engle-Chor gienlød!
- 35 |A:208| I Helved hørdes Fryd,
Dog kort i Djævle-Krogen,
Thi *Sandhed* var lysvaagen,
Og Porten brat med Laagen
Fløi op ved *Ordets Lyd!*
- 36 Ja, sprængt blev Dødens Port,
Fløi op og sprang af Hængsel!
Saa fanger Man et Fængsel,
|GSV:194| Og stiller Gravens Længsel,
Selv dødt var *Ordet stort!*
- 37 Til Helved Ordet foer,
Men kom dog brat tilbage,
Med Seier uden Mage,
Til mange Herre-Dage
Det løfted sig fra Jord!
- 38 Tilhimmels Ordet foer,
Men til vor Trøst i Vaanden

Med *Munden* og med *Haanden*,
Som *Støvets* Pant paa *Aanden*,
Velsigned Han vor Jord!

39 Paa Første-Pindsedag
Tiljords, paa Lynilds-Tunger,
|VU9:211 Den Røst, i Kirken runger,
Den Røst, i Hjertet sjunger,
Nedfoer med Torden-Brag!

40 Nu er der Fred paa Jord!
Som Vind i Æspe-Løvet,
|A:209 Guds Aande boer i Støvet,
I Guld, syvgange prøvet,
I Troens lille Ord!

41 Ja, see Guds Underværk!
Som Kiærligheden vilde,
Det store Ord blev lille,
Trods Døden Livets Kilde,
En Barne-Gud fuldstærk!

42 Den Store og de Smaa,
Til alle Engles Gammen,
|GSV:195I Kirken voxte sammen,
Til Alt er *Ja og Amen*
Paa Skyer himmelblaa!

No. 82.34

1 Fryd dig, du Christi Brud,
Imod din Drot og Gud!
Forhaanden er Hans Naade,
Som dig Propheten spaa'de!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

2 Gak ud af dit Paulun,
Med Fløite og Basun,
Vær glad, du Zions Dronning!
|A:210 Her rider Ærens Konning!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

3 Et Asen Ham vel bær,
Dog er det Herre-Færd!
Hans Rustning synes ringe,
Dog kan Han *Døden* tvinge!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

4 Sagtmodig, from og god
Er Han i Sind og Mod,
Har Salighed at føre,
Som Bruden skal tilhøre!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

5 |**GSV:196**Lad op nu Port og Dør
Saa høit som aldrig før!
Dig agter nu at giæste
Den Største og den Bedste!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

6 Strø Mai paa Kongens Vei
Og spar din Silke ei!
Lad Folket bære Palmer,
Og sjunge Takke-Psalmer!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

7 |**A:211**Umyndige og Smaa
Lad gjøre ligesaa!
Den hele Folke-Skare
Med Fryd og Gammen svare:
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

8 Hos Gud i Himmerig
Der sjunger visselig,
For det skal evig vare,
Den hele Engle-Skare:
Triumf og Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

No. 83.

- 1 | **VU9:211** Kong *Christus* den *Første* regierer endnu,
Som Enevolds-Drot af Guds Naade,
Hans Navn vorde atter hans Fiender en Gru,
Hans Venner en Trøst i al Vaade!
Ja, atter det kiendes: ei skuffe Hans Ord,
GSV:197 Et Himmerigs-Rige Han stifted paa Jord,
Hvor frit kun adlydes,
Hvor Freden ei brydes,
Hvor Glæden ei dør!
- 2 | **VU9:212** Opreist fra de Døde, til Himmels Han foer,
Gud-Fader Ham Selv vilde krone,
Og atten Aarhundreder skifted paa Jord,
End sidder Han fast paa sin Throne,
A:212 Og synes opløst nu Hans Rige om Land,
Det kommer kun af, Man har ingen Forstand
Paa hvad uden Hinder
Hans *Christne* forbinder
I Tro og i Haab!
- 3 | Det er ikke Lænker af Guld eller Staal,
Det er ikke Paver og Præster,
Er Bøger saalidet som Band eller Baal,
Fra Skolen ei Dreng eller Mester,
Det prøvedes Alt femtenhundrede Aar,
Men løsere blev kun i Dag end i Gaar
De Baand, som alene
Kan *Christne* forene
I Tro og i Haab!
- 4 | Nu styrkes de atter, de himmelske Baand,
Som os med vor Konge forene,
I Grunden forvist kun Ham selv og Hans Aand,
Men dog, hvad end Tvivlere mene,
Vor *Pagt* og vor *Daab* med det vingede Ord,
Som bærer *Guds Aand* mellem Himmel og Jord,
Som Hierterne vinder,
Og Sjæle forbinder
I Tro og i Haab!
- 5 | **GSV:198** De Første forbandt den Almægtiges Haand,
Og *saa* vil Han binde de *Sidste*,
Med *Pagtens* og *Daabens* de *levende* Baand,

Der ei skal med Øinene briste!
Da atter det kiendes: ei skuffe Guds Ord,
|A:213 Et Himmerigs-Rige Han stifted paa Jord,
Hvor frit kun adlydes,
Hvor Freden ei brydes,
Hvor Glæden ei døer!

6 **|VU9:213** Eet Baand vel er bedre, det som ved Guds Bord
Os ret skal med *Herren* forene,
Det knytter Han selv i *Indstiftelsens Ord*,
Men, hvad end de Skriftkloge mene,
Han binder dog kun med *Fuldkommenheds* Baand
De Hjerter, som alt var forbundet i Aand,
Saa Kiærligheds-Kaaben
Om *Troen* og *Daaben*
Sig svøber i Ham!

7 Saa lad det fra Tungen nu tone i Sky,
Vor Enevolds-Konge til Glæde:
Med Tro paa din Tale vi Pagten fornye,
Kom, døb os til Himmerigs Spæde,
Og lad os saa voxer med Aand og med Ord,
Til Sæde med Æren vi faae ved dit Bord,
Som værdige Giæster,
Som Konger og Præster,
Som Eet med vor Drot!

8 Da skal blandt de *Sidste* det kommes ihu,
Ja, kiendes paa Lyset og Livet,
At *Christus* den *Første* regierer endnu,
Har aldrig sit Støv-Folk opgivet,
Har Hjertet endnu paa det selvsamme Sted,
Som *Sine* til *Enden* Han elskede med,
|A:214|GSV:199 Og er, alle Dage,
Saa stærk i de Svage,
Som Tro paa Hans Ord!

No. 84.

1 **|VU9:213** Hvad forklarer Rigets Gaade,
Vel usynligt, dog fuldstort?
Det *Guds Sandhed* gjør og *Naade*,
Som har Selv det herliggjort,
|VU9:214 Det gjør Drotters Drot alene,

Som nedsteg kun for at tjene,
Throner evig dog hos Gud!

- 2 Ja, i Tjener-Dragt hernelen
Gaaer om Land Gud-Faders Ord,
Over-Drot for Evigheden
Som i Himmel, saa paa Jord,
Og med *Ordet Aanden* følger,
I Dets Lyd sig ydmyg dølger,
I Dets Lys forklarer Alt!
- 3 Derfor *Jesu Christi* Rige
Er af denne Verden ei,
Voxer ei ved Penne-Krige,
Findes kun paa Fredens Vei,
Værges ei med Sværd og Bue,
Blomstrer ei som Jordens Tue,
Styrkes ei af Mande-Vid!
- 4 Ei Det er, hvor Fingren peger,
Men kun hvor Guds Villje skeer,
|A:215 Selv i *Aandens* Penne-Streger
Øiet kun Dets Skygge seer;
Kun i Ordet, som det lyder,
|GSV:200 Og forplanter Kongens Dyder,
Kun i det er Riget selv!
- 5 I, som Troskab svor ved Daaben
Faders Ord og Faders Aand!
Kaster bort nu alle Vaaben,
Som kan sees i Kæmpe-Haand!
Aandens Sværd er Guddoms-Ordet,
Drages kun mod Sjæle-Mordet,
Og til Hjerte-Friheds Værn!
- 6 Vaabenløs mod Verdens-Magten
Sandhed, skøndt en Konge stor,
Vandrer her i Tjener-Dragten,
|VU9:215 Hersker kun med *Naadens* Ord,
Lader taalig sig bekrige,
Værner kun om *Naadens Rige*
Med "Guds Fred" i allen Stund!
- 7 Derfor blues, alle Paver,
Som, trods Herrens Tjener-Dragt,
Ham til Konge over Slaver

Raabde ud med Verdens-Magt!
Blues hver, som fik i Sinde
Med en Sy-Traad kun at binde
Nogen Krop til Aandens Kreds!

8 *Sandheds Aand* med Korsets Banner
Fra sig skyder hver en Træl,
|A:216 Frit sig kun til Kæmpe danner
Hvem der vil sit eget Vel,
Byder Fred og skiænker Naade,
Vidner: Frihed er min Gaade,
Dens Opløsning Kiærlighed!

9 **|GSV:201**Ja, i *Sandhed* sig ombeltes
Herrens Aand med *Kiærlighed*,
Saa *Retfærdigheden* smelter
Sammen i et Kys med *Fred*,
Og deraf undfanges *Glæde*:
Daatter fiin til Dronning-Sæde
I *Guds Rige* her og hist!

10 Vov da aldrig meer at sige,
Mund, som haver Sandhed kiær,
At udbrede kan Guds Rige
Verdslig Arm og Lovens Sværd!
Aldrig voxe kan derved
Guds *Retfærdighed* og *Fred*,
Himmeriges *Glæde*!

No. 85.

1 **|VU9:216***Fader, Søn og Hellig-Aand!*
Tør om Eder Støvet sjunge?
Kan de løses her, de Baand,
Som indvikle Støvets Tunge,
Naar den vil, med Kløgt af Kryb,
Maale Evighedens Dyb,
Skielne klart fra Skygge-Dalen
Konge-Lys i Stjerne-Salen?

2 **|A:217**Ei udgrunder nogen Tid
Støv, som stolt derpaa vil stile,
Aandens Værk og *Sønnens* Vid,
Mindre da *Gud-Faders* Hvile;

Dog, med Engle uden Tal,
Støvet derom sjunge skal,
Her, som trofast aabenbaret,
Hist, som fuldelig forklaret!

3 | **GSV:202** *Frihed* Sjælen er i Daad,
Støv begriber kun dens *Skygge*,
Aanden i Guds skjulte Raad
Fatter kun Dens fulde Lykke,
Han er fri, men from og god,
Vil ei giøre Gud imod,
Men almægtig sammenkiæde
Alting til Gud-Faders Glæde!

4 *Sandhed* er den gyldne Soel,
Over-Drot i Aandens Rige,
Vilde fra sin Konge-Stol
Ydmyg dog til os nedstige,
Bær sin Herlighed i Løn,
Vidner vel, Han er *Guds Søn*,
VU9:217 Men, som *Navnet* os skal lære,
Søger kun *Gud-Faders Ære!*

5 *Kiærlighed* er Livets Væld,
Overalt hvor Liv sig rører,
For al Daad og Glands og Held,
Æren evig den tilhører,
A:218 Kilden dyb til Kræfters Elv,
Det er *Kiærligheden Selv*,
Ja, Gud-Fader, evig Ære
Ham “*i Aand og Sandhed*” være!

6 *Friheds* Tid er nu paa Jord,
Det er *Aandens* Dage,
Salig kun, hvo paa Hans Ord
Ham vil troe og tage!
Twivle kan Enhver som *vil*,
Tænke, Aand er ikke til,
Tro kun, naar den kaldes Fabel,
Græder Blod paa Jord som *Abel!*

7 | **GSV:203** *Sandheds* Tid har bedre Kaar,
Sønnen da har seiret,
Med sin Hær i Magle-Gaard
Troens Drot sig leiret,
Tusind-Aaret, i en Sum,

Kaldes *Haabets* Mellem-Rum,
Da det groer fra Skygge-Dale
Op til Himlens Ridder-Sale!

- 8 Saa er Tidens Dage talt
Til *Gud-Faders* Rige,
Da er *Kiærligheden* Alt,
Alt i Alt tillige,
Da er død al Sorg og Nød,
Udelukt al Synd og Død,
Og hvor Ingen meer kan græde,
Der er evig Lyst og Glæde!
- 9 |A:219|VU9:218 Ewig, som vi da skal see,
Trods al Daare-Vrimlen,
Guddom sig bevidste *Tre*
Vidne bær i Himlen,
Mens *Guds Aand*, som Lysets Liv,
Røsten af Gud-Faders Bliv,
Kun med *Vand og Blod* hernelen
Vidner om Tre-Enigheden!
- 10 Derfor synge vi: hilsæl,
Herrens Aand i Støvet!
Gud med os Immanuel!
Daaden Du har øvet!
Med Gud-Fader og Guds Søn
Du forbinder os i Løn,
Og naar Du gjør Folke-Fester,
I dit Tempel De os giæster!
- 11 |GSV:204| Ja, med Almagt Du i Løn,
Under *Daabens* Naade,
Os indpoder i *Guds Søn*,
Efter Troens Maade,
Leder os i *Jesu* Navn
Varlig til *Gud-Faders* Favn,
Hvor den sig ved *Naade-Bordet*
Aabner mild for Guddoms-Ordet!
- 12 Du er *Troens* Liv og Lyst,
Haab dit Liv i *Sønnen*,
Livet dit i *Fader-Bryst*,
Kiærlighed, er Lønnen!
|A:220| Saa vi, til din Guddoms Priis,
Himlen kiende stykkeviis,

Maae med Dig dog efterhige
Heel den i *Gud Faders* Rige!

No. 86.³⁵

- 1 Gud Hellig-Aand! i Tro os lær
Vor Frelser-Mand alene
Af Hjertet ret at have kiær,
Og Hannem saa at tjene,
At vi fra Dødens Grumhed maae
I Herrens Liv den Redning faae,
Hans Død os dyrt fortjende!
- 2 Giv, at din sunde Lærdoms Kraft
I Hjertet ret fornemmes!
Af Ordets Brød og søde Saft
Vor Salighed lad fremmes,
Ja, gjør vor Siæl fra Synden død,
Og ny igjen til Himlen fød,
I Troen Frugt at bære!
- 3 |**GSV:205** Naar Liv og Aande vil forgaae,
I Dødens bittre Stunde,
O, at vi da din Virkning saa
I Hjertet føle kunde,
At glade vi vor Sjæl og Aand
Befale maae i *Jesu* Haand,
I Himmerig at gjemmes!

35

Den Velbekjendte, næsten uforandret.

|**A:221**

No. 87.

- 1 |**VU9:219** I vor *Herres Jesu* Navn
Alt vi skal begynde,
Da kun Godt vi gjør og Gavn,
Da kan ei vi synde,
Da vor Sjæl er i Guds Haand,
Ærlig kun den *Hellig-Aand*
Kalder *Jesus Herre!*

- 2 I den *Herres Jesu* Navn
Vore Knæ vi bøie,
Da kun til sin Fader-Favn
Gud os vil ophøie!
Krye vi os, det er kun Spot,
Om vi kalde *Jesus Drot*
Til Gud-Faders Ære!
- 3 I vor *Herres Jesu* Navn
Naade vi begiære,
Da Han i sin Faders Favn
Vil vor Talsmand være,
Da Han, med sin Faders Magt,
Giøre vil, som Han har sagt,
Alt hvad vi forlange!
- 4 |**GSV:206**I vor *Herres Jesu* Navn
Vi skal sammensmelte,
Da Han i sin Føde-Stavn
Over os slaaer Telte!
Da vi kan i Liv og Død
|A:222 Sjunge: vi har ingen Nød,
Herren er vor Hyrde!
- 5 I den *Herres Jesu* Navn
Os et Haar ei krummes,
|VU9:220 Det er *Sandheds* store Favn,
Hvori Alt kan rummes,
Alt hvad ægte er og sandt,
Alt undtagen Løgn og Tant,
Ingenting i Grunden!
- 6 Ja, vor Herres Jesu Navn
Er en himmelsk Gaade,
Sønnen i Guds *Fader-Favn*
Sandhed er og Naade,
Saa Han til vor Føde-Stavn
Daled i sin *Faders* Navn,
Kom ei i sit Eget.
- 7 Ja, i *Kiærlighedens* Navn
Sandhed bød os *Naade,*
Saa i Herrens *Frelser-Favn*
Løser sig vor Gaade,
Klart vi see, det glipper ei,

Sandhed er den rette Vei
Til Gud-Faders Naade!

8 I vor *Herres Jesu* Navn,
Søg, min Sjæl, din Hvile!
Hjertet da i *Livets* Favn
Leer ad *Dødens* Pile!
|A:223|GSV:207 Stol paa *Frelser*-Navnet trygt!
Naadens Huus, paa *Sandhed* bygt,
Trods *Helveds* Porte!

9 I vor *Herres Jesu* Navn,
Raab det ud med Blide:
Vil I til Guds Fader-Favn
Løngangs-Stien vide,
Graver ei i Skole-Gruus,
Men gaaer op til Herrens Huus!
Hører Fryde-Sangen!

10 **|VU9:221**I vor *Herres Jesu* Navn
Sandhed du berømme,
Kommet fra sin Faders Favn
Ei for Støv at dømme,
Men for i sin Faders Aand,
Med almægtig *Frelser*-Haand,
Støvet at forklare!

11 I vor *Herres Jesu* Navn
Beed nu alle Dage
Hellig-Aanden, til dit Gavn,
Det med dig saa mage,
At du luttres meer og meer,
Klares, til du klarlig seer
Gud sin Søn omfavne!

|A:224

No. 88.

1 Børne-Lærdoms Parter fem!
Aandens Sandser see i dem!
Kom dem ikke blot ihu,
Som vel og de huskes nu,
Men indprænt dem i dit Bryst!

|GSV:208 Stav dem der med Hjertens Lyst!

Læg dem sammen i Guds Røst!

- 2 *Ørkens Røst* med Torden-Brag
Ruller frem til Domme-Dag,
Den forskrækker *Christne* ei,
Men bereder Herrens Vei,
Giennemborer Øret godt,
Giennemryster Fiendens Slot,
Giennemlyner Stort og Smaat!
- 3 Kun hvad du i Grunden veed,
Ængster hver *Samvittighed*,
Og hvad vi *forsage* maae,
Naar med Gud i *Pagt* vi gaae,
I *Jehovas* Konge-Bud,
Under Skyens *Ære-Skud*,
Raabes for Hans Throne ud!
- 4 Luren drøner saa til Strid
Imod Fienden og hans Iid,
Alt *hans* Væsen her paa Jord,
Som er Gud for *Løgn* og *Mord*,
Falsknerens og Tyvens Haand,
|A:225*Døds* og *Unaturens Aand*,
Aare-Kræft for *Blodets Baand*.
- 5 *Troen* er den anden Part,
Følger af den Første snart,
Som af Kamp paa Liv og Død
Længsel efter Hvile sød,
Som, i Strid med Overmagt,
Lyst til brat at see fuldbragt
Med den Stærkeste sin *Pagt*!
- 6 **|GSV:209**Derfor Tro er *Hjertets* Sag,
Lysten blev dog alt for svag,
Om ei Gud med Fader-Magt
Drog os til den dyre *Pagt*,
Vidned for vor Sjæl i Løn:
Jesus Christus er min Søn,
Og min *Aand* er *Troens* Løn!
- 7 Prut ei med den Guders Gud
Om Hans Tro og om Hans Bud!
Han har sin bestemte Priis,

Slaaer ei af paa Kræmmer-Viis!
Pagten vinder du kun ved,
Til at skiænke *Liv* og *Fred*
Søger Han kun Leilighed!

8 *Daaben* er den næste Part,
Der det bliver aabenbart,
Sprængt er Dødens Torden-Sky,
|A:226 Livets Soel brudt frem paany,
Fødselen af *Vand* og *Aand*,
Pagtens Seigl med Mund og Haand,
Løser Synds og Dødens Baand!

9 Fadder-Gaven i vor Daab,
Aflad sand og saligt Haab,
Bringer, fra *Gud-Faders* Favn,
Aanden Hans i *Sønnens* Navn,
Synger under Kirke-Tag:
Søn og Daatter, født i Dag!
Jeg i dig har Velbehag!

10 Ja, til Himlens Børne-Kaar,
Og til evigt Gylden-Aar,
Hvor de Tre Personer boe,
|GSV:210 Paa den gamle Christne Tro,
Døbes, fødes vi, paa Trods
Mod Guds Fiende og vor Klods,
Synge trøstig: *Gud med os!*

11 *Fjerde* Part af Lærdom skøn
Er vor *Herres Jesu Bøn*,
Giort af Ham, som kunde spaae,
Til ufødte Syskne smaa,
Kort og kiøn og sød og rar,
Himmeldyb og dog saa klar,
Som knap Engle Røsten har!

12 Barne-Troen før sin Daab
Stammer vel paa Abba-Raab,
Finder, uden *Barne-Kaar*,
|A:227 Dog for dristigt *Fader-Vor*,
Fattes og den Tillid stor,
Som er Sjælen i det Ord:
Skee din Vilje med vor Jord!

13 Først naar Fader-Aanden god

Sætter os paa Barne-Fod,
Med den Guders Gud og Drot,
Som gjør Alting saare godt,
Hjertet kan med Stemme fiin
Efternynne Herre sin:
Skee din Vilje, *ikke min!*

14 Født af *Troen* i vor *Daab*,
Herlighedens store *Haab*
Voxer, under *Herrens Bøn*,
Op i *Aanden* til *Guds Søn*,
Og naar Sønnen bliver stor,
Alt som Prindserne paa Jord,
Spiser han ved Kongens Bord!

15 |GSV:211|Bordet er den *femte Part*,
Kalk og *Krone* mødes snart,
Har du først ædt *Livets Brød*,
Dig ihjel slaaer ingen Død,
Har i *Livets Kalk* du smagt
Kiærlighedens Guddoms-Magt,
Da Farvel, al Verdens Pragt!

16 Saa er baade her og hist,
Kiærligheden først og sidst,
|A:228|*Kiærligheden*, *Fader* kaldt,
I Guds Rige Eet og Alt,
Kiærlighed til *Liv* og *Fred*,
Som i *Sandhed* bliver ved,
Kiærlighed til *Kiærlighed*!

17 Hvilken *Kiæde*, lille *Flok*!
Kort og godt og evig *Nok*:
Herrens Ord og Herrens *Fred*,
Tro og *Haab* og *Kiærlighed*,
Fødselen af *Vand* og *Aand*,
Førelsen ved *Fader-Haand*,
Seier over *Synd* og *Død*,
Livets Krone, *Hvile sød*
Med *Guds Søn* i *Faders Skiød*!

18 Med den *Lærdom*, *Himlens Smaa*!
Smukt I nu til *Kirke gaae*!
Der det *Hele*, *Part for Part*,
Klares op i *Hjertet* snart,
Saa, fra *Støvets Aande-Bad*,

Under Sang med Hjerte glad,
Vi tilbords kan følges ad!

|GSV:212

No. 89.³⁶

- 1 Vor Fader god i Himmerig,
Som bød os leve broderlig,
Og Dig med Flid at kalde paa,
|A:229 Du loved os at høre saa,
Naar ei allene bad vor Mund,
Men og vor Sjæl af Hjertens Grund!
- 2 Os helligt være Navnet dit!
Lad Ordet lyde reent og frit,
Og lad med Levnet christelig
Os ære smukt dit Navn og Dig!
Fordærv den falske Lærdoms Spil!
Omvend din Hjord, som farer vild!
- 3 Dit Rige komme til os her,
Og lad os evig blive der!
Din *Hellig-Aand*, vor Trøster bold,
Med sine Gaver mangefold,
Indprænte os dit Riges Dyd:
Retfærdighed og Fred og Fryd!
- 4 Din Vilje skee saa fuldelig
Paa Jorden, som i Himmerig!
I Ham, som for os Døden leed,
Giv os en god Taalmodighed,
Og Hjerte til at bede mod
Vor egen Lyst: vort Kjød og Blod!
- 5 Giv du os dagligt Brød i Dag
Og paa din Godhed rigtig Smag!
Fri os fra Nærighed og Nid,
Fra Hunger og den dyre Tid,
|GSV:213 Fra Gierrighed: al Ondskabs Rod!
Ja, gør vor Time fredegod!
- 6 **|A:230**Forlad os, Herre, al vor Skyld,
Og tryk ei paa den ømme Byld,

Som vore Skyldnere og vi
Vil lade mildt gaae Ram forbi!
Hver Time lad os frydes ved,
At *evig* er din Miskundhed!

7 I Fristelse, o Fader mild!
Os ikke leed, os ikke hild!
Paa høire og paa venstre Haand
Beskiærme os din Hellig-Aand!
Med Troens Skjold og Haabets Hjelm
Tilskamme gjør den gamle Skielm!

8 Fri os fra Ondt i allen Stund,
Og kom ihu, vor Tid er ond!
Opreis os Fader, naar vi faldt!
Og fra det Værste, fremfor Alt,
Os fri og frels i Liv og Død;
Til Himlens Fred, til Hvilen sød!

9 Da, Fader i det Høie! da
Vi sjunge klart Halleluja!
Dit Riget er i Evighed,
Med Magt og Ære, Fryd og Fred!
Ja, Amen! frelst er hvad der faldt,
Og Kiærlighed er Alt i Alt!

36

Luthers "Vater Unser im Himmelreich" frit oversat.

|A:231

No. 90.

1 **|VU9:221**Fader-Vor i Himmerig!
Bede vi saa mindelig,
|GSV:214 Som din Aand os rører!
Fader-Vor i Himmel-Havn!
I vor Herres *Jesu* Navn,
Vi det troe, Du hører!

2 Helligt være os dit Navn:
Sandheds Gud med *Fader-Favn*,
Som dig Aanden kalder!
Lad os komme godt ihu,
At kun *Sandhed* elsker Du,

Hader Løgn og Skvalder!

- 3 Til os komme Rige dit,
Sødt og saligt, godt og frit,
|VU9:22 Kiærlighedens Rige,
Her i Aanden, som det kan,
Hist i Livets Fædreland
Aabenlyst tillige!
- 4 Skee din Vilje paa dit Ord,
Som i Himmel, saa paa Jord!
Paa al Splid gjør Ende!
Alle Mennesker med Fred
Lære da af Salighed
Sandhed din at kiende!
- 5 Til det skeer, vor Fader from!
Dan os i din Helligdom
|A:232 Til vort Kors at bære,
Giøre Godt og lide Ondt,
Smile, naar din Kalk gaaer rundt,
Til vor Frelsers Ære!
- 6 Giv i Dag os dagligt Brød,
Med den Trøst, det ingen Nød
Have skal i Morgen!
|GSV:215Mæt vor Sjæl med *Livets Brød!*
Kirke-Vinen, stærk og sød,
Slukke Hjerte-Sorgen!
- 7 Al vor Giæld Du eftergav,
Kasted bag din Rygg i Hav
Dommen, som ugyldig,
Lagde dog det Vilkaar til:
Om vi eftergive vil
Hvad Man os er skyldig!
- 8 Ak! vort Hjerte er saa haardt,
Kiære Fader, tag det bort,
Skab i os *dit Eget!*
Det er iegodt og blødt,
Det er reent og det er sødt,
Det har aldrig sveget!
- 9 **|VU9:223**I den Fristelse, Du veed,
Vi maae falde, os ei leed!

Ryk os før tilbage!
For den *Store*, fremfor Alt,
Som din Søn den Selv har kaldt,
Skaan os Smaa og Svage!

- 10 | **A:233** Fra det Onde Du os fri,
Og fra Fienden midt deri!
Stor engang er Nøden!
Hjelp os ind, hvor der er godt,
Hvor af Livets faste Slot
Udelukt er Døden!
- 11 | Gjør det Alt i *Herrens* Navn:
Veien til din Fader-Favn,
Kun for Sønnen aaben!
Drag os med dit Lede-Baad!
GSV:216 Gjør det ved den *Hellig-Aand*,
Du os gav i *Daaben*!
- 12 | Begge To de sige frit:
Riget er for evig dit,
Med al Magt og Ære!
Dem er al vor Lærdom fra,
Derfor: Amen, Amen! ja,
Ja, det skal saa være!

No. 91.

- 1 | **VU9:223** Venner! lad os ihukomme
Hvede-Kornet, i os saa't,
Og vor Frelsers Bønner fromme
I den Nat, Han blev forraadt!
Svane-Sangen paa Hans Tunge
Venner! lad os eftersjunge!
- 2 | **VU9:224** Endt var Herrens Afskeds-Tale,
Pagtens gamle Aar forbi,
A:234 Giennem Grav til Himmel-Sale
Gik Hans Rosentorne-Sti,
Kun hvo den vil kiækt betræde,
Indgaaer til vor Herres Glæde.
- 3 | Sat paa Fod var Konge-Bordet,
Til den store Minde-Fest,

Hvor med Drotten, død og jordet,
Hjertet sidder end til Giæst,
Og, hvor sært end Røsten lyder,
Æder, drikker, hvad Han byder!

4 Da opløfted Han sit Øie,
Did, hvor Kronen straaled klar,
|GSV:217 For sin Fader i det Høie,
Bønne-Offer Han frembar,
End paa Jorden ei udbrændte
Den Guds Ild, som det antændte!

5 I Hans Navn vi eftersige,
Som vi kan, vor Herres Bøn:
Fader-Min i Himmerige!
Herliggiør du nu din Søn!
Timen slog, betænk min Ære,
Som og evig din skal være!

6 Skiænket har Du mig at raade
Over Alt, saa giv nu mig
Alt at skiænke af din Naade
Hvad i Løn jeg fik af Dig,
Saa de Troende, med Livet,
Faae Alt hvad Du mig har givet!

7 **|A:235***Evigt Liv* er hvad de vente,
Hvad jeg loved i dit Navn!
Kiende Dig og Ham, Du sendte,
|VU9:225 Som Vi ere, Favn i Favn,
Det, Du veed, kun det er Livet,
Som Du mild har mig det givet!

8 Dig har jeg rakt Straale-Krandsen,
Endt det Værk, Du foreskrev,
Giv til Mine mig nu Glandsen,
Som var min, før Verden blev!
Fader! i dit Huus de finde
Alt hvad Skiønt Du har derinde!

9 Jeg dit Navn har aabenbaret
Dem fra Verden, Du gav mig,
Og dit Ord de har bevaret,
|GSV:218 Troe, at Alt jeg fik af Dig;
Lad det kiendes da paa Mine,
De oprindelig var dine!

- 10 Ordet, som til Tro dem rørde,
Var og det, som Du mig gav,
Jeg kun taled, hvad jeg hørde,
For min egen Part jeg tav,
Paa dit Ord, som jeg bekiendte,
Fast de troe, Du mig udsendte!
- 11 Hjem til Dig igien jeg vender,
Vandrer ei i Verden meer,
Vogt Du dem, som bedst Du kiender,
Dem, hvis Tro paa mig Du seer,
|A:236 Lad dem føle veltilmode:
Vi om Alt er lige gode!
- 12 Mens jeg var hos dem paa Jor'en,
I dit Navn jeg vogted dem,
Ingen af dem gik forloren,
Uden han fra Fiendens Hjem,
Ham, jeg kun til Skriftens Ære
Lod, skiøndt fremmed, hos mig være!
- 13 **|VU9:226**Før jeg gaaer at tage Sæde
Hos Dig, løfter jeg min Røst,
Beder, at min fulde Glæde
Bygge maa i deres Bryst,
Der, som vi, til fælles Gammen,
I mit Navn vil smelte sammen!
- 14 De, saavelsom jeg, min Fader!
Er af denne Verden ei,
Giennem Verden, som os hader,
Tornefuld er deres Vei;
|GSV:219Død dem ønskes ingenlunde,
Men bevar dem fra det Onde!
- 15 Fader! hellig er din Flamme,
Sandhed er dit eget Ord,
Helliggiør dem i den Samme,
Klar dem i din Sandheds Spor!
Som Du mig paa Vidne-Færden,
Saa jeg dem har sendt til Verden!
- 16 **|A:237**Helliggiort paa deres Vegne,
Beder jeg, de ogsaa maae
Helligheden sig tilegne,
Og i Sandhed den opnaae,

De ei blot, hvem nu jeg sender,
Men hvert Kuld, til Rækken ender!

- 17 Ja, jeg beder i det Hele
For dem Alle, trindt paa Jord,
Som Apostel-Troen dele,
Fæste Lid til Mines Ord,
Dem, trods alle Anstøds-Stene,
Du i Kiærlighed forene!
- 18 O, lad Eet med os dem være,
Eet som vi, o før det ud,
Saa dog Verdens Folk maae lære,
|VU9:227 At jeg var dit Sende-Bud,
Og at dem Du har saa kiære,
Som mig selv det kunde være!
- 19 Fader, ja, lad, som mig huer,
Hvor jeg er, dem være der,
Saa hvert Øie klarlig skuer,
Hvad Du agtede mig værd,
|GSV:220 Seer, at Du, før Verdens-Aaret,
Kiærlighed til mig har baaret!
- 20 I dit Navn jeg dem kundgjorde
Fader-Navnet evig blidt,
Sidst jeg tager nu til Orde,
|A:238 Dem at aabenbare frit,
At, for jeg i dem vil være,
Dem som mig Du haver kiære!
- 21 Venner! vi er langt tilbage,
Har endnu kun lidt Forstand
Paa de ægte Barne-Dage
I Forkrænkeligheds Land,
Mindre da paa Barne-Sproget
Under Guddoms-Øielaaget.
- 22 Hvad dog falder flux i Øie,
Al vor Stærblindhed til Trods,
Er Hans Ydmyghed, den Høie,
Og Hans Kiærlighed til os,
Til de Faldne, for hvis Brøde
Han blev Kiød og leed og døde!
- 23 Hvad Han stræber at forgiætte,

Er hvad *Han* for os har gjort,
Hvad Han vilde Selv tilsætte:
Livet saligt, reent og stort!
Bliv os dog, som Intet, ringe
Hvert et Offer, vi kan bringe!

24 |VU9:228|Hvad Hans Hjerte efterhiger,
Hvad Hans Tanke dvæler ved,
Tungen himmelsødt udsiger,
Det er kun vor Salighed,
|GSV:221|Kun den himmeldybe Gaade,
Støv i Guddoms-Glands af Naade!

25 |A:239|Ingen Naade, Gunst og Hyldest,
Ingen evig Miskundhed,
Gjør for os hans Hjerte fyldest,
Er hvad Han kan æres ved,
Naar sin Herlighed, den Hele,
Ei Han maa med Støvet dele!

26 Har da Hjerter vi saa kolde,
Er saa jordet vor Forstand,
At vi *for os selv* beholde
Vil af Vort det mindste Gran;
Vil vort Legem ei opgive,
For et Lem paa Hans at blive!

27 Nei, som Børne-Kuldet ægte
Af den Fader, Ham har født,
Med os selv vi vil fornægte
Alt vort Eget, frit, unødt,
Saa vi ret tilgavns kan lære,
Hvad det er med Ham at være!

28 Ja, hvergang ved *Naade-Bordet*,
Livets Træ i Dødens Land,
Til os lyder Gaade-Ordet
Fra vor Frelser, *Gud* og *Mand*,
Vi med himmelsk Egen-Nytte
Giøre vil det gode Bytte!

29 Da vi, end før Støvet falder,
Føle skal med Glæde sød,
At hvad svækkes kan af Alder,
|A:240|VU9:229|GSV:222|Og hvad trues kan af Død,
Det er *Hans* paa egen Fare,

Vort det Visse, evig Klare!

- 30 Naar med Troen, vel bevaret,
Da vort Levnets-Løb er endt,
Vi, som os er aabenbaret,
Gaae til Ham, som os har sendt,
Over Alt hvad der er inde
Vist vort Støv os gaaer af Minde!
- 31 Men Hans Aand, som os udsendte,
Byder os, før vi gaae hjem,
Med den Ild som i Ham brændte,
Bønnen Hans at bære frem,
For det Støv, som smuldrer fage,
Og for dem, som er tilbage!
- 32 Da i himmelsk Aften-Svale,
I vor Herres *Jesu* Navn,
Skal vi med Gud-Fader tale
Om Støv-Hjertet i vor Favn,
Om det Øie og den Tunge,
Som os hjalp Hans Priis at sjunge!
- 33 For det Støv, vel fordum Vores,
Nu Hans Søns, men evig Hans,
Bede vi, hvor end det aares,
Det forynges maa i Glands:
Al den Glands, det kan udkræve
Med vor Aand at sammensvæve!
- 34 |A:241|Ogsaa de, vi her forlade,
Verden fremmede som vi,
Gjør dem, Fader, sjæleglade
Mens dem Verden gaaer forbi,
|GSV:223|Til vi samles med Guds-Freden
Hos vor Drot i Herligheden!

No. 92.

- 1 |VU9:230|Fader-Vor er *Herrens Bøn*,
Passer sig kun for Guds Søn,
Som Sig os tilregner,
Og for Brødre, Systre smaa,
Som, med Barne-Tro derpaa,

Ham sig kiækt tilegner!

- 2 Men hvor er nu *Tro og Haab*,
Som de lyde ved vor *Daab*,
Hvem har dem nu inde?
Fattes ei de Liv og Aand,
Selv hvor de med Barne-Haand
Drages end til Minde!
- 3 Derfor læses Fader-Vor,
Som i Bog det skrevet staaer,
Sjelden kun det *bedes*,
Sættes lavt mod *egne Ord*,
Regnes knap ved *Herrens Bord*,
Naar til Fest der redes!
- 4 |A:242|Som det gaaer med Herrens Bøn,
Saa med *Navnet* paa Guds Søn,
Rod til Bønnens Dyder:
Faa kun lyder saa i Favn
Nu vor Herres *Jesu* Navn,
At det Hjertet fryder!
- 5 Vel hver Bøn med ærligt Sind
Kommer for Guds Throne ind,
|GSV:224|Engle den frembære,
Undres selv dog høilig paa,
At ei længer nu de Smaa
Fader-Vor kan lære!
- 6 |VU9:231|Lederen paa Livets Vei,
Herrens Aand dog undres ei,
Dybt Han kun bedrøves,
Sukker: hvi kom jeg herved
Til den hele Menighed,
Hvis jeg ei *behøves*!
- 7 O Du gode Hellig-Aand!
Aldrig kan dit Lede-Baand
Herrens Folk undvære,
Ei til Himmels fare Børn,
Hvis paa Vinger ei som Ørn
Du os did vil bære!
- 8 Bliv ei vreed, vi sov saa haardt,
Kirke-Livet sov vi bort,

Og med Livet Trøsten,
|A:243|Aar for Aar blev Hjertet sløvt,
Dag for Dag blev Øret døvt
Da for *Himmel-Røsten!*

9 Men nu vaagned vi igjen,
Som en Død, hvis bedste Ven
Ved hans Baare sukked,
Da *dit Suk* blev Hjertets Trøst,
Atter for din Guddoms-Røst
Øret sig oplukked!

10 *Herrens Bøn og Troens Grund*
Hørde af din egen Mund
Vi da brat med Gammen,
|GSV:225|Hørde saa og Herrens Ord,
Ved vor Daab og ved Hans Bord,
Sagde Alle Amen!

11 Op vi med det *Amen* fik
Munden, som i Baglaas gik,
Mens vi sov paa Bogen,
|VU9:232|Var maaskee det lidt for høit,
Lød vort Amen lidt for drøit,
Saa kun bli'r man vaagen!

12 Nu vi komme grandt ihu,
At vor *Talsmand* kaldtes Du,
Før vi randt af Rode,
Talsmand i vor *Herres Navn*,
Ham til Ære, os til Gavn,
Faders Aand, den Gode!

13 |A:244|Derfor sagte nynne vi:
Talsmand! staae os kraftig bi!
Lær Du os at bede,
Som Guds Søn, der, uden Bog,
Himlens rette Barne-Sprog
Husked godt hernede!

14 Trøstens *Aand* paa Jorderig!
Troen *lever* kun af Dig,
Giv den Mod og Evne,
Saa i Navnet af Guds Søn
Vi kan bede *Herrens Bøn*,
Gud vor Fader nævne!

- 15 Uden Dig det klinger dødt,
Haardt og stivt, ei blødt og sødt,
Jesus Drot at kalde,
|GSV:226Lær os Smaa nu, i din Favn,
I vor *Herres Jesu Navn*
Ret paa Knæ at falde!
- 16 Slaae et *Kors* med Herrens Røst
For vort Ansigt og vort Bryst,
Saa vi kan fornemme,
At vor *Jesus*, det er Ham,
Som, trods Korsets Død og Skam,
Har Gud-Faders Stemme!
- 17 **|VU9:233**Da vi hørde Troens Ord,
Vel med *Ja* og *Amen* svor
Vi til Korsets Fane,
|A:245 Men kun paa det Vilkaar godt,
Vei til vor og Korsets Drot
Du os vilde bane!
- 18 Der var Himmel-Vidner Tre
Til vor Daab, vel ei at see,
Alle dog at høre;
Med din egen Mund de To
Dig i Pant til Moder Tro
Satte for vort Øre!
- 19 Ja, det er en afgjort Sag,
Dig pantsatte til sin Dag
Herren i sin Kirke;
Godt begyndt er halv fuldendt,
Saa det Værk, Du er udsendt
Til som Gud at virke!
- 20 Selv den store Snog at slaae,
Selv til Paradis at gaae,
Os er over Magten,
Havde derfor Herren glemmt,
|GSV:227 Hvad Han loved os bestemt,
Selv Han brød jo Pagten!
- 21 Men kan Moder glemme Søn,
Os ei glemmer Han i Løn,
Som os dyrekiøbde,
Som os, til en evig Trøst,

Med sin Faders Aand og Røst
Korsede og døbde!

- 22 |A:246| Skøndt vi brød den gode Pagt,
Stod mod Fienden slet paa Vagt,
Sov fra al vor Glæde,
|VU9:234| Han til Enden elsked dog
Dem, Han skrev i Livets Bog,
Elskede som Spæde!
- 23 Han os kaldte med sit Kluk,
Han os vakde med dit Suk,
Trøster med din Tale,
Bøier i sit Frelser-Navn,
Løfter til sin Faders Favn
Høit i Himmel-Sale!
- 24 End vi stamme paa den Bøn,
Der kun passer paa Guds Søn,
Som Sig os tilregner,
Og paa Brødre, Systre smaa,
Som, med Barne-Tro derpaa,
Ham sig kiækt tilegner!
- 25 Væxt vi alle har behov,
Levende dog, Gud skee Lov!
Stamme vi i *Aanden!*
Kommer Tid, da kommer Raad,
|GSV:228| Stemmen giennem Sang og Graad
Styrkes efterhaanden.
- 26 Da Guds Aand af Hjertens Grund
Lægger Bønnen i vor Mund,
Fader-Vor vi sige,
|A:247| I vor *Herres Jesu* Navn,
Saa os i Hans Faders Favn
Aabnes Himmerige!

No. 93.³⁷

- 1 |VU9:235| Til klart Guds Ansigt vi skal see,
Og ret Hans Hjerte kiende,
Paa Jorden, som i Himlen, Tre
Guds Gierninger fuldende,

I Naade kom de ovenned,
Og *Tro* og *Haab* og *Kiærlighed*
Er Navnet paa de Trende!

2 I Verden tales vidt og bredt
Om Grund-Forskielligheden,
I Kirken immer de gjør Eet,
Fra Oven og fra Neden;
Thi vi gienfødes i vor *Daab*
Med Peders *Tro* til Pauli *Haab*,
Johannes-Kiærligheden!

3 Vor *Tro* er ei paa hvadsomhelst,
Man Christendom vil nævne,
Men kun Hvad os har skabt og frelst
Og fører paa det Jævne,
Og saa paa Alt hvad *Troens Aand*
Os leder til med kiærlig Haand,
Alt efter Hjertets Evne!

4 |A:248|GSV:229 Vort *Haab* er ei paa Drømme bygt,
I Luften ei det svæver,
Men hviler paa Guds-Ordet trygt,
Og paa hvad Hjertet kræver:
Om evigt Liv for Sjæl og Krop
Det reiser til vort Hoved op,
Det os til Himlen hæver!

5 |VU9:236| Vor *Kiærlighed* ei blusser vild,
I Røg sig ei indsvøber,
Men brænder lyst med Lue mild,
For Ham, som dyrt os køber:
Med Ja og Amen til Hans Ord,
Den følger fromt Hans lyse Spor
Og i Hans Dyd sig øver!

6 Det klinger sært, at *Kiærlighed*
Skal ene evig vare,
Vort Hjerte ømmer sig derved
At lade *Haabet* fare,
Og selv den fromme Barne-Tro
Til Evighedens Fryd og Ro
Vil kiækt sin Ret forsvare!

7 Men Aanden smiler ad de Smaa,
Og siger: hør mig nøie!

Mon Nogen troer og haaber paa
Hvad klart ham staaer for Øie?
Og tykkes end det Hjernen sært,
Vort Hjerte er dog Svaret kiært,
Saa det sig lader nøie!

8 |A:249| Men voxe vi en Smule til,
Saa vi lidt meer kan fatte,
Han gierne os meddele vil
Af sine Viisdoms-Skatte:
|GSV:230| Vort *Hjertes Øine*, trods vor Krop,
Han lukker og Han lyser op,
Er de end her kun matte!

9 Da skimte vi, at naar vor Tro
Har Verden overvundet,
Og Støv er, efter Gravens Ro,
Med Aanden klart forbundet,
Da, til Triumf for *Troen* just!
|VU9:237| Er, som Guds dunkle Aande-Pust,
Dens Time-Glas udrundet!

10 Paa Jord, som vor Gudmoder blind,
Hun gaaer kun efter Røsten,
Og bærer os i Kirken ind,
Til Daaben og til Trøsten,
Men, skjøndt hun selv det ikke veed,
I Grunden *Tro* er *Kiærlighed*,
Thi Værket driver Lysten!

11 Vor *Kiærlighed*, den Blomme fiin,
Gud-Faders yngste Daatter,
Som kaldes alt i Vugge sin
En Dronning over Drotter,
Med himmelsk Ild i Jomfru-Bryst
Hun følger *blindt* sin Brudgoms Røst,
Skjøndt Vantro leer og spotter!

12 |A:250| Hun favner ømt det lyse *Haab*,
Kun som sin Tvilling-Broder,
For Begge *Tro* holdt under *Daab*,
De Troen kalde Moder,
Forklaret dog hun seer det hist,
At *Haabet* var den lille *Christ*,
Vor store Kirke-Broder!

13 | **GSV:231** Om Julen synger Troen bedst

Med Engle-Toner søde,
Mens *Haabet* har sin høie Fest
I *Paaske-Morgenrøde*,
Og *Kiærlighed* i Bølge-Gang
Sig fryder høit med *Pindse-Sang*,
Naar vore Tunger gløde!

37

Efter 1 Cor. 13.

No. 94.³⁸

1 | **VU9:238** Vil du *Kirkens* Spir forgyldte,

Kom ihu, at den er kaldt
Herrens Legem, Ordets Fylde,
Som opfylder Alt i Alt,
Nævnet saa af Sandheds Mund,
Paa den soleklare Grund:
Høvdingen for hele Livet
Er til *Hoved Kirken* givet.

2 Derfor Kirken ei aflader

Her og hist at prise Dig,
A:251 Gud, vor Herres *Jesu* Fader,
Fader-Vor i Himmerig!
Dig, som, førend Aar blev talt,
I din Søn har os udvalgt
Til din Helgen-Slæggt i Daaben,
Rene under Purpur-Kaaben!

3 Ja, det var din gamle Tanke,

End før Bjergene blev skabt,
I din Søn Du vilde sanke
Ogsaa hvad der gjaldt for tabt,
Sanke i dit Hoved-Ord
Alt i Himmel og paa Jord;
GSV:232 Ene vi det Forsæt skylde
Naadens Værk i Tidens Fylde!

4 Du, som haver Alt at raade,

Raadte paa vor Jammer Bod!
Du gienløste os i Naade,
Med din Søns det dyre Blod,

Lyste os med Dig i Æt,
Gav i Ham os Børne-Ret:
|VU9:239 Ret til *Naadens Væld* hernelen,
Ret til *Fader-Kiærlighelen!*

5 Ja, i *Ham* os Dyden mødte,
Som er Kiærlighelen værd,
Han for os paa Korset blødte,
Lagt i Baand af Mørkets Hær,
Kiøbde os med Livs Forliis!
Derfor skee Ham evig Priis!
|A:252 Priis af Dig og alt det Skabte,
Dobbelt Priis af os Fortabte!

6 Han, den fuldtro Ven i Nøden,
Giæsted os paa faldne Jord,
Hilste os som Morgen-Røden,
Da vi hørde *Pagtens Ord*:
Fader-Røsten fra vor Gud,
Salighelens Jule-Bud,
Hørde hvad kun Engle skued,
Troed hvad os prægtig hued!

7 Ja, med Fryd den store Gaade
Troed vi, som Ordet lød:
Synds-Forladelse af Naade,
Seier over Sorg og Død,
Lige Vilkaar med Guds Søn,
|GSV:233 Arve-Ret til Himlen skiøn,
Død for Støv kun Vinter-Dvale,
Evig Liv i Himmel-Sale!

8 Paa det Løfte trykde *Seiglet*
Gud, Du med din Fader-Haand,
Som vi saae i Gaade-Speilet,
Født paany af *Vand* og *Aand*,
Ja, din *Aand* vi fik i Pant
Paa dit Løfte vist og sandt,
At, din Søn til evig Ære,
Ogsaa vi skal Kronen bære!

9 **|VU9:240**Fader til al Herlighelen!
Fader til vor Frelser-Mand!
|A:253 Lad os voxe nu hernelen
Ved din Aand i ret Forstand!
Med din Salve, med dit Lyn,

Skiærp du ret vort *Hjertes Syn*,
Saa sig for dets Øine klare
Kiærlighed kan aabenbare!

10 Da først ret vi kan opdage
Herligheden i vort Haab,
Rigdoms-Dybet uden Mage,
I vor Arv, som i vor Daab,
Almagts-Kraften i dit Ord,
Lønlig men dog lige stor,
Hvorned i den sande Kirke
Aanden din mon Alting virke!

11 Ja, i Tidens Aften-Røde
Klares skal det Under-Værk,
At vor Drot stod op af Døde,
Bandt den sidste Fiende stærk,
Satte Sig paa Konge-Stol,
|GSV:234 Hos Dig over Sky og Soel,
Med et Navn, som faaer ei Mage,
Selv i Evighedens Dage!

12 Saa vil *Troen* Du ophøie
Over Viisdom og Forstand,
Skienke den det bedste Øie,
Som var blind i Støvets Land,
Fulgde blindt din Fader-Røst,
Favnede blindt din Himmel-Trøst,
|A:254 Fatted, blind og lam heneden,
Haab om Guddoms-Herligheden!

38

Efter Ephes. 1.

No. 95.

1 Kiender du Bordet,
Hvor Man af Ordet
Æder og drikker for evig sig mæt;
Lad paa "*det Sande*"
Falskheden strande!
Sandhed har altid guddommelig Ret!

2 *Brødet*, Man bryder,

Altid betyder

Sjælernes Føde: det himmelske Brød;
Af alle Bægte
Himmel-Brød ægte
Er dog kun *Ordet*, som end bliver *Kiød!*

3 Skjuler ei Skalken!
Saligheds-Kalken
Vinen *betyder* saa vide om Land,
Er det dog ikke,
|GSV:235 Uden vi drikke
Blod af det *Ord*, som er *Vin-Stokken sand!*

4 At os for Taaber
Verden udraaber,
Er i sin Orden, som Verden og vi,
Men lod vi bare
|A:255*Sandheden* fare,
Sandhed blev Raabet, thi *den* foer deri!

No. 96.

1 Dækker Gud nu Bord i Ørken,
Som det før i Psalmen lød!
Føler Støv nu Aande-Styrken?
Smager Jord nu Himmel-Brød?
Ja, thi Han, som Støvet byder
Til sit Bord, som Ordet lyder,
Han er Himmel-Brødet selv!

2 Skiænkes Viin der nu i Bæger,
Som gjør Jordens Møie let,
Viin, som himmelsk vederkvæger,
Slukker Hjerte-Sorgen ret?
Ja, thi her er Drue-Saften,
Hvoraf Livets Træ fik Kraften,
Det er Skaber-Ordets Blod!

3 Ja, vor Drot, som Skaber-Ordet,
Selv velsigner Brød og Viin,
Herrens Røst er Sjæle-Bordet,
Selv for Engle Spise fiin,
Ordet dog, som os har vundet,
Til vort Legems Tarv forbundet

Har sin Kraft med Brød og Viin!

|A:256|GSV:236

No. 97.

1 |VU9:241|Smuler under Herrens Bord

Hunde smaa opsanke,
Det er, efter Herrens Ord,
Bedste Hedning-Tanke,
Og den Hedning-Kvinde from,
Som med den til Herren kom,
Kiendte vore Fædre,
Ligned Ingen bedre!

2 Ja, med Hedning-Kvindens Ord,

Vore fromme Fædre
Knæled under Herrens Bord,
Loved sig at bedre,
Takked for hver Smule fiin,
Og hver Draabe Kirke-Viin,
Sukked, saa det mindes:
Hvo kan værdig findes!

3 Stor er Troen, Kvindelil!

Det er Hjerte-Dyden,
Gid det gaae dig, som du vil!
Det er Hjertens-Fryden.
Samme Herrens gode Ord
Aldrig faldt i bedre Jord,
End i hendes Hjerte,
Som os bar med Smerte!

4 Gaaer det, Herre, som jeg vil,

Maa mit Hjerte raade,
Da, saalænge jeg er til,
|A:257|Trøster mig din Naade,
Siden i dit Himmerig
Sidder jeg til Bords med Dig,
|GSV:237|Og hos Dig og Dine
Glemmer Død og Pine!

5 |VU9:242|Det var Moders gode Ord,

Som os bar med Smerte,

Naar hun gik fra Herrens Bord,
Trøstet i sit Hjerte,
Naar hun gik fra Herrens Huus
I en salig Glædes-Ruus,
For hun kunde mærke,
Naadig er den Stærke!

6 Moders Tro end i os boer,
Derfor vi ei vrage
Smuler under Herrens Bord,
Men til Takke tage,
Bede kun vor Himmel-Ven,
Tage saa med os igien,
Og med sine Dyder
Skjule vore Lyder!

7 Men vor Moders dybe Lyst
Til i Himme-Rige,
Hvilende ved Herrens Bryst,
Værdig Tak at sige,
Den *forstærke* Herrens Aand,
Saa den sprænger alle Baand
|A:258 Herlig overvinder
Hvad end er til Hinder!

8 Da os vinke rundt om Bord
Davids-Borgens Stole,
Da i Glandsen af Guds Ord
Skal sig Støvet sole,
Hjertet, med Forundring stor,
Lære alt paa denne Jord,
|GSV:238 Naar Han er hos Sine,
Glemmes Død og Pine!

No. 98.³⁹

1 Bryd ud, min Sjæl, med Tak, og siig:
O hvor er nu jeg blevet riig!
Min *Jesus* i mit Hjerte boer!
Et Himmerig er det paa Jord!

No. 99.⁴⁰

¹ Jesus Christ! Du gav mig Livet,
Dødens Magt Du overvandt!
Ved dit Bord Du mig har givet
Salighedens visse Pant;
Styrk mig nu i Bøn og Tro,
Saa med Fryd og Sjæle-Ro
Kiærlig jeg din Ære fremmer,
Over Dig al Verden glemmer!

40

Efter No. 398 i den Ny Psalmebog.

|A:259

No. 100.⁴¹

- ¹ |VU9:243 Herre! hvor skal vi gaae hen!
Gaae fra Dig, vor Sjæle-Ven,
Fra den levende Guds Søn,
Fra vor Troes den store Løn,
Fra den Eneste paa Jord,
I hvis Mund er *Livets Ord!*
- ² Nei, om end det klinger haardt,
Ei dit Ord os kyser bort,
Dybt vi føle, at paa Jord
|GSV:239 *Døden er det haarde Ord,*
Hvad der gjør det let og blødt,
Er kun stærkt og sært og sødt!
- ³ Lad da kun de Andre gaae!
Lad os være faa og smaa!
Vi ophøie ved dit Bord
Dog dit stærke Guddoms-Ord,
Som er baade *Liv* og *Aand*,
Sprænger alle Dødens Baand!
- ⁴ *Æd mit Kiød og drik mit Blod!*
Siger Du, vor Herre god,
Frelser bold og Broder fiin!
Da, som jeg med Fader min,

Leve skal og du med mig
I mit søde Himmerig!

5 |A:260|Lyt, min Sjæl, din Lænke brast!

Slip *dig selv* og hold Ham fast!
Glem al Verdens Sorg og Nød!
Glem *dig selv* med Synd og Død!
Fryd dig, Lille, i Guds Ord!
Bliv i Herren evig stor!

6 |VU9:244|Evig Liv i Himmerig!

Sang Man det i Svøb for dig?
Guddoms-Liv med Sønnen fiin,
Som Han har med Fader sin!
Tænker du, det er et Rov?
Har da Gud vel dig behov?

7 Æd mit Kiød og drik mit Blod!

Siger Livets Fyrste god.
Nyd mit Ord med Brød og Viin!
Da *for dig* var Døden min,
|GSV:240|Og *for dig* af sorten Jord
Jeg opstod, til Himmels foer!

8 Hør det, *Hjerte*, hvor du slaaer

I mit Bryst med bange Kaar!
Byt dit Kiød ved Herrens Bord!
Da opstaaer du paa Hans Ord!
Skynd dig, bland med Herren Blod!
Da med Ham du alt opstod!

9 Ja, tag *Sandheds* Ord i Pant,

Hans, som Døden overvandt!
Da i *Aanden* alt du har
|A:261|Bolig fast med Rude klar,
Smager, hvad end rives ned,
Aldrig Dødens Bitterhed!

10 *Sjæl* og *Legem*, begge To!

Enes kiønt i *Hjertets Tro*!
Enes om at troe *Guds Ord*,
Hvori *legemlig* Han boer,
Guders Gud og Fader kaldt,
Som er evig Alt i Alt!

11 Da som Eet, i Glæde stor,

Leve skal I med *Guds Ord*,
Som, hvad Alt der end forgaaer,
|VU9:245 Salig, seierrig bestaaer,
Straaler i den Guddoms-Glands,
Som fra Evighed er Hans!

¹² Herre, Frelser, Sjæle-Ven!
Ja, vi veed, hvor Du gik hen,
Veien kiender vi og godt
Til din Faders høie Slot:
|GSV:241 Veien er som Livet Du,
Den med Dig i os er nu!

41

Efter Joh. 6.

|A:262

No. 101.⁴²

- ¹ Jeg veed et evigt Himmerig,
Hvor ei for Guld det røde
Man græder meer, men fryder sig
Kun ved Guds Ord det søde!
- ² Der boer vor allerbedste Ven,
Os beer til Sig at komme,
O lad os alle gaae derhen
Til Ham, Guds Søn den Fromme!
- ³ Vi er jo Pillegrimme her,
Og Skumpel-Skud, hvad Andet!
Ei fares kan en bedre Færd,
End hjem til Fædre-Landet!
- ⁴ Vort Pas Guds Søn os med sit Blod
Har løst i dyre Domme,
Og for Hans Skyld en Fader god
I Gud har alle Fromme!
- ⁵ Vi vil ei slaae os selv ihjel,
For vi maae Ingen myrde;
Men Verden sige vi Farvel,
Og følges med vor Hyrde!

6 Med Ham vi hos den gode Gud,
Endnu vel kun i Aanden,
|A:263 Dog virkelig gaae ind og ud;
Han føder os af Haanden!

7 **|GSV:242**Og om en saare liden Stund
Os Verden seer ei mere,
Med Foden fast paa Himlens Grund,
Vi da skal triumfere!

42

Den Gamle opfrisket.

No. 102.

1 Der stander et Træ i vor Guds Paradis,
Det haver saa deilige Blade,
Og alle smaa Fugle de sjunge dets Priis,
Kun Perle-Dugdraaber det bade,
Og aldrig har Løvfald det yndige Træ,
Som blomstrer og bærer i Ly og i Læ
Af skytakde, grønklædte Bjerge!

2 Langt mere end Bjerge, det volder den Flod,
Som rinder mod himmelblaa Vande,
Den haver sin Kilde i Livs-Træets Rod,
Og aldrig den løber til Strande,
Men syv Gange slaaer den om Træet sin Bugt,
Afbilder dets Krone med Blomster og Frugt,
Indløber saa hvor den udspringer!

3 En Ceder saa høi og saa rank over Muld,
End ei har paa Libanon Stade,
Der er ingen Eeg med saa vældig en Bul,
Ei Bøg med saa yndige Blade!
Sig Blomsterne snoe til en syvfoldig Krands
|A:264 Og Farverne alle har Regnbue-Glands,
Og Frugten er himmelske Druer!

4 Og alle Smaa-Fugle i Guds Paradis
De klækkedes ud i dets Grene,
De kviddre, de fløite, de slaae til dets Pris,
I smeltende Toner og rene,
|GSV:243 De bruge ei Søvn og de bære ei Had,

De leve af Perle-Dugdraaber paa Blad,
De skade ei Blomst eller Drue!

5 I Skyggen sig fryder en Dyre-Flok tam,
Blandt Blomster af alle de Bedste,
Men der uden Skrømt leger Løve med Lam,
Og der lege Ulve med Heste,
De smage ei Græs, thi de leve af Luft:
Af alle Smaa-Blomsters den liflige Duft,
Og Flodens de rindende Bække!

6 O, Hvem kan os vise til Paradis Vei!
Herolderne kun, som udraabe:
Saa siger *vor Herre: Vin-Træet er Jeg:*
I er mine Grene tilhobe
Og *Faderen Selv* er den *Urtegaards-Mand*,
Som lover at gjøre hvad Almagten kan,
Og "*lyve*" er hvad Han *kan ikke!*

7 O Brødre og Systre, saa mange, saa faa,
Som troe det, *hvorpaa* vi er *døbte*,
|A:265 Og vil i Guds Rige indgaae med de Smaa,
Vor Moder i Christen-Tøi svøbde!
O, tre Gange Naade og syv Gange Held!
Vi drak af det dybe, det himmelblaa Væld,
Hvoraf stiger Solen den klare!

8 Med *Aanden* vi er i vor Guds Paradis,
Almægtige Ord er ei tomme,
Og leger vort Hjerte til Faderens Priis,
Med *Legemet* skal vi der komme!
Hvad dunkelt men sødt vi i Støvet fornam
Da Ansigt til Ansigt vi skue med *Ham*,
Som virker alt Godt i os Alle!

|GSV:244

No. 103.

1 **|VU9:245**Hyrder, som paa Marken her,
Over Hjorden himmelkiær,
Natte-Vagten holde,
Tælle trindt om Davids By,
Under Høsttids vaade Sky,

Ævret-Nætter kolde!
Lytter til den lille Fugl,
Der end kviddrer smaat i Skjul
Om hvad Nat mon volde!

2 Nyaars-Dagen, sommervarm,
Brudgom bold for Jordens Barm,
Drot i høie Sale,
Er oprundet med det Navn,
At dens Soel i Bølge-Favn
|A:266 Aldrig meer skal dale,
Men for Jorden aabenbar,
Speile sig i Bølgen klar,
Der sin Glands afmale!

3 Hvoraf kommer da paa Jord,
Trods det klare Guddoms-Ord,
|VU9:246 Nat i Aandens Rige?
Hvoraf hos den lille Hjord,
Tidligfødt til Sommer-Kaar,
Vinter-Kuld tillige,
Saa fra Mark for munter Sang,
Fløite-Spil og Harpe-Klang,
Suk der kun opstige!

4 Ak, det gør den gamle Skielm,
Skarnet under Skygge-Hjelm,
Drot for Død og Mørke!
Konstig han forvandler brat
|GSV:245 Sommer-Dag til Vinter-Nat,
Paradis til Ørke,
Men hos Folk med Christen Blod
Søvnen kun ham giver Mod,
Vantro Kraft og Styrke!

5 Aanden sagde: vogt dig vel!
Viid at skionne paa dit Held,
Jomfru i det Grønne!
Anderledes vil den Snog,
Som paa Ondt og Godt er klog,
Lære dig at skionne,
|A:267 Saa han lærde Adams Viv,
Men det kosted Manges Liv,
Død maa Synd belønne!

6 At i Vidskab, ei i Tro

Aanden vil hos Støvet boe,
Aabne Livets Kilde,
Det var tidlig Slangens Ord,
Dødens Sæd paa denne Jord,
Bliver det end silde,
Det i Kirkens Moder-Skiød
Ogsaa fødte Søvn og Død,
Ak, hvor det var ilde!

7 |VU9:247|Barnet svøbt, i Krybben lagt,
Engle-Ord til *Hyrder* sagt,
Det er Kiende-Tegnet!
Barnet der for Barne-Tro
Har til Øine Sole to,
Nemt det er udregnet,
De gjør under Kirke-Tag
Brat en dobbelt Sommer-Dag,
Himmerig tilegnet!

8 |GSV:246|*Krybben* først er *Troens Ord*,
Som fra Mund til Mund paa Jord,
Det har fulgt med *Daaben*,
Favn du den med Barne-Tro,
Beed den smukt hos dig at boe,
Put den under Kaaben!
Er den i dit Hjerte sat,
|A:268|Livets Kilde vidner brat:
Himlen staaer dig aaben!

9 Det er Barne-Sværmeri,
Skammeligt at gribes i,
Hvidsler Arild-Snogen,
Mener du, den store Aand
Ligge vil i Troens Baand
Og i Hjerte-Krogen?
Nei, i Himmel og paa Jord
Viisdoms Aand i Vidskab boer,
Læs i Viisdoms-Bogen!

10 Hyrder, det har I jo gjort,
Sprængde dog ei Dødens Port,
Fandt ei Rosen-Haven,
Fandt kun i den kolde Nat
Helligdommens Lampe mat
Over Helgen-Graven!
Mellem Skyggerne af Alt

|VU9:248 Tungt det Virkelige faldt,
Det var Hyrde-Staven!

11 Fandt I ved et sjældent Held
I jert *Indre* Livets Væld,
Krybberum med Barnet,
Det dog maatte græde Blod,
Lam paa Haand og halt paa Fod,
Under Snære-Garnet,
|GSV:247 Halv til Latter, hvor Det kom,
Som en Kiælling-Christendom,
Ynket stolt af Skarnet!

12 |A:269 Var I kiække end og troe,
Slog jer ei med Skin til Ro,
Vaaged over Hjorden,
Sommer-Dagen kom dog ei,
For I spærred selv dens Vei,
Med en bagvendt Orden,
Søgde Herlighedens Haab
Ei i Barne-Tro og Daab,
Men paa Kirke-Gaarden!

13 Selv med Barnet i mit Bryst,
Tunghør dog for Herrens Røst,
Saa jeg halted længe,
Fryded mig, naar Barnet sang,
Saa det lød med Himmel-Klang
Giennem Harpe-Strænge,
Men forstod dog Sangen ei,
Spærred immer Livets Vei
Over Mark og Enge!

14 Det var en Guds Engel vist,
Som jeg ret skal takke hist,
Barne-Troens Værge,
Som, da jeg sad mod i Hu,
Hviskede: glemmer ogsaa du,
|VU9:249 Hvad der flytted Bjerge,
Hvad det er, vor Herres Smaa
For i Himlen at indgaae,
Love maae og sværge!

15 Da jeg saae, i Himmel-Glands,
Engelen med Straale-Krands
|A:270|GSV:248 Mellem Hyrder blinde,

Hørde ret, hvad tit var sagt,
Barnesvøbt, i Krybbe lagt,
Herren I skal finde,
Søgde da og Davids Hjem
Flux i Kirkens Bethlehem,
Fandt hans Søn derinde!

16 Ja, i Barne-Troens Ord

Fandt jeg Ham, som ogsaa boer
Lønlig i mit Hjerte,
Ham, som er min faste Borg,
Ham, der slukked al min Sorg,
Dulmede min Smerte,
Frygter, trættes, skuffes ei,
Er paa Livets Konge-Vei
Kraft og Stav og Kierte!

17 Af mit Hjerte vil og kan

Ei min Gud og Frelsermand
Jeg med Magt udrive,
Kun et *Billed* af Guds Ord,
Som Det i mit Hjerte boer,
Ordet mit kan give,
Vidnesbyrd om Liv og Aand,
Spør kun af Guds Høire-Haand,
Bringe ei tillive!

18 Anderledes Troens Grund,

Ordet af Guds egen Mund,
Det har Liv at føre!
|A:271|VU9:250 Tag det, som det til os kom,
Talt i Herrens Helligdom,
For hvert aabent Øre!
Det er Christus i en Sum,
|GSV:249 Giv med Tro Ham Hjerte-Rum!
Brat Han sig vil røre.

19 Saa, I Hyrder! Dag og Vaar

Fødes til et Gylden-Aar,
Som vor Jord forynger!
Da vi Hjorden lædske kan
Med det klare Kilde-Vand,
Hvori Livet gynger,
Da med Liv og Lys i Skjul,
Som ved Pindse, saa ved Jul,
Natter-Galen synger!

No. 104.

- 1 | **|VU9:250**Klynke og klage,
Nætter og Dage,
Maa hvem der vaagner paa Afgrundens Rand,
Hører kun Loven
Tordne fra Oven:
Døe eller gjør hvad en Synder ei kan!
- 2 | Sjunge og kvæde,
Græde af Glæde,
Maa hvem der hviler i *Frelserens* Favn,
Finder sig trøstet,
Føler i Brystet
Naade for Naade og Bod for alt Savn!
- 3 | **|A:272|VU9:251**Smilende døie
Trængsel og Møie,
Juble ved Korset i *Frelserens* Spor,
Det efterhaanden
Lærer os *Aanden*,
Lærer os Mund-Smag af Himlen paa Jord!

|GSV:250

No. 105.⁴³

- 1 Christi Kirkes Alderdom
Vi flittig maae betænke,
Alders Brøst og den paakom
Og truer at forkrænke,
I denne Verdens sidste Tid,
Da Fienden bruger al sin Flid,
Med Vold og Magt og Rænke!
- 2 Voldsmænd, Kætteri og Svig,
Med slemme Synder mange,
Troen gjorde skrøbelig,
Ja tog hardtad til Fange,
Hun fik en daarlig Støtte-Stav,
Saa daglig meer for Død og Grav
Blev Kirke-Folket bange!

- 3 Alvor glemde over Tant
Som Herrer saa og Svende,
Gammel Kraft og Styrke svandt,
|A:273 Og svag er Verdens Ende,
Ja svag er Strid og svag er Fred,
Og svag er Tro og Kiærlighed,
Det kan Man klarlig kiende!
- 4 Du dog loved, Herre from!
At støtte og at bære
Kirken i sin Alderdom,
Hvor graa hun saa mon være,
Og holde saa for hende Vagt,
At Helveds-Porten ei faaer Magt;
Det giælder og din Ære!
- 5 **|GSV:251***Jesus Christ*, som Mand saa Gud,
Af Hjertet vi Dig bede:
See dog til din gamle Brud,
Har hun end Rynker lede!
Den megen Graad tilgode hold,
Og over Brøst din Kaabe bold
Miskundelig Du brede!
- 6 Varm Du hende med din Mund,
Saa godt *dit Ord* hun giemmer,
From i Sind, i Troen sund,
Ei Kiærlighed forglemmer,
Men takker kiønt, og med godt Taal
Giør Skiel iLægens bittre Skaal,
Til Sødmen hun fornemmer!
- 7 Brudgom, Herre! Gud forvist!
O hør, hvad vi begiære!
|A:274 Udfri din Brud, trods Fiendens List
Og Vold og Kiætter-Lære!
Lad Trøsten groe i Graadens Dal!
Hjemfør din Brud til Himlens Sal
Til evig Fryd og Ære!

1 |VU9:251| Kan gamle Folk gienfødes

I Christi Kirke-By,
Den gamle *Adam* dødes,
Afløses af den Ny,
Af Ham, Hvem det er givet
I Sig at finde Livet,
Livs-Kilden i sig Selv?

2 Vor Herre, Ja og Amen,

Han klarlig siger ja,
|GSV:252| Vor Mening allesammen,
Den gjør ei til, ei fra;
Er end, som tit desværre,
Vor Mening mod vor Herre,
Han gjør dog hvad Han vil!

3 Som Vinden reiser Bølger,

Skiøndt Øiet seer den ei,
I Tale-Strømmen dølger
Sig *Aandens* Konge-Vei,
Dog giennem Øre-Sundet
Er Aanden nær forbundet
Med Hjertets Konge-Dyb!

4 |A:275| |VU9:252| Det er et stort Vid-Under

At fødes anden Gang,
Men naar derpaa Man grunder,
Med Barne-Tro i Vang,
Det soleklart dog bliver,
Ei bedre Man begriber,
Hvordan Man først blev til!

5 Vil Gud paany velsigne,

Paany og fødes Alt,
Vi fødes til at ligne
Den Første, før han faldt,
Vi vinde, hvad han tabde,
Hvem i sit Billed skabde
Vor Gud af Støv og Muld!

6 Det er jo vist en Gaade,

Vidunderligst derved
Dog er vor Skabers Naade,
Og ei Hans skjulte Fjed,

Hvis Vei i Røstens Bølger
|GSV:253| Sig kun som Skibets dølger,
Som Kiø lens Fjed paa Hav!

7 Er Sønnen Ja og Amen,
Det levende *Guds Ord*,
Hvorved det blev Altsammen
I Himmel og paa Jord,
Det Brudte dog vel bøde,
Det Tabte vel gienføde
Kan samme Skaber-Ord!

8 |A:276| Kun Synder vi paa Rente
Har hos den sande Gud,
Kun Død og Dom ivente
Af alle Lovens Bud,
For Ret Han lover *Naade*,
|VU9:253| Det er den store Gaade,
Som vi skal undres paa!

9 For Herrens Tro og Love
Har Borgen vi fuldstærk,
Hvi skulde vi ei vove
At troe et Under-Værk,
Som klarlig er fornøden,
Om Syndere, for Døden,
Skal times evigt Liv!

10 *Gienfødes og fornyes*,
Det er vor sande Tarv,
Om Helved skal undflyes,
Og vi faae Himmel-Arv,
Thi Arv er *Børne-Retten*,
Vi blive maae af Ætten,
Før vi har mindste Krav!

11 |GSV:254| Hvordan nu Gud det mager
Med sin eenbaarne Søn,
Saa Han i Favn os tager
Til Deel i Arven skøn,
Det er jo vist en Gaade,
Langt større dog Guds Naade
Og Christi Kiærlighed!

12 |A:277| Paa dem vort *Haab* vi grunde,
Og Haabet skuffer ei:

Naar vi kun nogenlunde
Vil følge Faders Vei,
Vi finde alt heneden
Saa himmelsk Kiærligheden,
At *Haab* slaar *Frygt* ihjel!

No. 107.

- 1 | **VU9:254** Vor Alderdoms Trøst og Støtte-Stav,
Det er den *Aand* alene,
Som *Frelseren* os til *Trøster* gav,
Med stærke Ord og rene,
Han over Verdens stolte Aand
Os giver Trøst og Overhaand,
Hvad vil vi meer forlange?

- 2 Ham Tidernes Tand ei bider paa,
Hans Kræfter aldrig svækkes,
I Barndom vel vi *selv* kan gaae,
Men det just *Aanden* tækkes:
Han immer kiæler for de Smaa,
Langt bedre Ord end de forstaae
Han lægger dem i Munden!

- 3 Trods Fiendernes Ynk og bittre Spot,
Han veed det saa at mage,
GSV:255 Den hellige Kirke har det godt
Paa sine gamle Dage:
Et himmelsk-kiærligt Brude-Sind,
A:278 I Hjertet Fred, og Smil paa Kind,
Med Paradis for Øine!

- 4 Af Tummelen her i Grunden kied,
Men trøstet over Møden,
Hvi Brudgommen tøver, godt Hun veed,
Og ønsker sig ei Døden,
Men handler smukt og taler frit,
Og sukker smaat og græder lidt,
Med Himlen i sit Hjerte!

- 5 I Døttrene sine, from og bold,
Sig speiled tit vor Dronning,
VU9:255 Hvis Brodd er, som Biens, Spyd for Skjold,
Hvis Værk er Vox og Honning,

Som Bølgen dyb, som Perlen klar,
Som Blomsten fiin, som Fuglen snar,
Som Kiærlighed elskværdig!

- 6 Hun speiled sig tit paa Jorden saa
I alderstegne Kvinder,
Med Øinene klare, himmelblaa,
Med store Ungdoms-Minder,
Med Hjerte varmt og Hoved lyst,
Med prøvet Tro, med Væsen tyst,
Med Mildheds-Majestæten!
- 7 Lyslevende skal Hun vandre saa
I Tusind-Tal herefter,
Med Øinene sorte, blaa og graa,
Ja selv med Kæmpe-Kræfter,
|A:279I Ungt og Gammelt, Stort og Smaat,
|GSV:256I Stærkt og Svagt men Eiegodt,
I Mænd saavelsom Kvinder!
- 8 Den dannede Verden, fiin og klog,
Dem kalder spids de *Fromme*,
Men hemmelig dem beundrer dog,
Som lee ad Verdens Domme,
Ei for de fattes Vidd og Smag,
Men for de vente Herrens Dag,
Og troe paa Himme-Rige!
- 9 Saa graaner da kun, I gule Haar!
Og kiølnes, Sommer-Dage!
Udmatter os kun, I Efter-Aar!
I skal os vel behage;
Thi mens det Gamle tæres hen,
Da voxer op der Nyt igien,
Og det er meget bedre!
- 10 **|VU9:256**For Svendene faa af Kæmpe-Art
Det er vel lidt til Hinder,
Kun nødig de taale aabenbart
At skiældes ud for Kvinder,
Men nærme vi os Jordens Skiød,
Vi tænke paa vor Moder sød,
Og kysse Kiærling-Navnet!
- 11 Saa hjælpes de ad, den stærke *Aand*,
Som Børnene velsigner,

Og *Mødrene-Hjertet* i Hans Haand,
Som hver en Kæmpe ligner,
|A:280 Af Løve-Sæd at skabe Lam,
Hvis Stolthed er at ligne Ham,
Som bar al Verdens Synder!

|GSV:257

No. 108.⁴⁴

- 1 O søde Gud! din Kiærlighed
Den haver ingen Lige,
Min Sjæl og Mund og Tunge veed
Kun lidt deraf at sige;
Skjøndt soleklar, jeg mægter ei
Den meer at giennemskue,
End Havets Dyb paa Hvalens Vei
Og Himlens hvalvte Bue!
- 2 Ja, Du har elsket Verden saa,
Som Sandheds Mund forkynder,
At før den skulde undergaae
Til Straf for store Synder,
Din Søn Du Selv i Døden gav,
For Verdens Skyld at bløde,
Saa Uskyld sank med Sorg i Grav
For min og Manges Brøde!
- 3 O, hvad mon dog bevæged dig
Til, hjerte Gud og Fader,
Saa inderlig at elske mig,
Endskiøndt min Synd Du hader?
Hvad var der i vor Hytte lav
|A:281 At skue og at finde,
Som derpaa havde mindste Krav,
Din Kiærlighed at vinde!
- 4 Det ikke var vor Deilighed,
Den er som Blomster-Blade,
Og, som vort eget Hjerte veed,
Den gjør kun Daarer glade!
Af Dig er ikke Øiens-Lyst,
Det skal og Ingen nægte,
|GSV:258 At tit var i en Krøblings Bryst

Din Kiærlighed just ægte!

- 5 Det nytter ei at tale om
Vor høie Byrd og Stamme,
Thi vel fra Dig vor Aande kom,
Men dybt vi os maae skamme,
Vi sank ei blot i Støvet ned,
Vi blanded os med Skarnet,
Saa al din Fader-Kiærlighed
Forspildte Adams-Barnet!
- 6 Paa Jorden vel det røde Guld
Kan Hjerter saa besnære,
At Grimhed synes yndefuld,
Og Skændsel kaldes Ære,
Men eied vi af Guld hvert Grand,
Du er den Hoved-Rige,
Som ei al Verden friste kan
Til efter Meer at hige!
- 7 |A:282| Det lære ogsaa trindt om Land
De Ringe og de Arme,
At ei Du efter Byrd og Stand
Uddeler Lys og Varme,
Din Naade-Soel gjør Sommer blid
I Hytterne fuldofte,
Mens bælgmørk Nat og Vinters Tid
Det er i Høie-Lofte!
- 8 Af Dyd og gode Gierninger
Tør Verdens Folk nok bramme,
Alligevel ved dem især
Med Føie vi os skamme;
Hvem er vel god undtagen Du,
Et Lys foruden Mørke!
|GSV:259| Og hvad er Dyd med ureen Hu!
Hvad Forsæt uden Størke!
- 9 Din kiære Søn, som kom hened,
Desuden ei forkynder
Retfærdige din Kiærlighed,
Men just den arme Synder,
Som blues ved hans Liv og Lyst,
Og bryder ud tvivlraadig,
Idet han slaaer sig for sit Bryst:
Gud vær mig Synder naadig!

- 10 Ja, hvis ei Naade gik for Ret,
Af Faldet hjalp paa Fode,
Slet ingen Mand i Adams Æt
Blev elsket af den Gode,
|A:283 Det ene var din Miskundhed,
Dit bundløs gode Hjerte,
Som saae i Naade til os ned,
Og Fryd os gav for Smerte!
- 11 O Glæde over Glæde her!
O Naade uden Ende!
Du har den største Synder kiær,
Vil han sig kun omvende;
Vil han, der stak i bundløs Giæld,
Kun ret paa Naaden skønne,
Med Kalken sød af Livets Væld
Du Naaden vil belønne!
- 12 Ja, det er ikke Drøm og Tant,
Hvorved han da sig glæder,
Nei, det er baade vist og sandt
Ham Jesu Uskyld klæder,
Vor Dom, vor Død, vor Synd saa leed
Sig *Jesus* lod tilregne,
|GSV:260 Kun for at Hans Retfærdighed
Vi skulde os tilegne!
- 13 Lad os kun elske Ham igien,
Der gik for os i Døden,
Vi da med Ham, vor fuldtro Ven,
Opstaae som Morgen-Røden,
Og vandre med Ham, født paa Ny,
Ad Livets Vei hin trange,
Men høre med Ham over Sky
Hærskarens Seier-Sange!

44

Kingos med samme Begyndelse omarbeidet.

|A:284

No. 109.⁴⁵

- 1 O Helt allerbedst!
Vor *Frelser* Du est,

Paa Dig haabe vi alene!
Vor Hjælper saa rig!
Du veed, uden Svig
Vi troer paa Dig,
Os trøste dit Ord det rene!

2 Som selv Du det vil,
Vor Sag du bestil,
Du Israels Lys i Mørke!
Du Mester saa prud!
Lær os dine Bud,
Og lad, som vor Gud,
Os Dig, Herre *Jesus*, dyrke!

3 Vi høre Dig til,
Og være vi vil,
Hvor selv Du os helst vil have;
Med Kiærlighed blind,
|GSV:261 Vi lukke Dig ind,
I Hjerte og Sind,
Med Naaden, din Fæstens-Gave!

4 Saa inderlig godt
Vi troe Dig, vor Drot!
Og stole saa paa din Naade,
Som Vennen i Nød;
For os, Herre sød!
|A:285 Fuldhaard var din Død,
Du frelser af alskens Vaade!

5 Ja, nu og altid,
Vor faste Tillid
Vi have hos os tilstæde:
I Fare og Brøst
Dit Ord er vor Trøst,
Din levende Røst
Vi høre med Hjertens-Glæde!

6 Gaaer Sorgen os paa,
Dit Hjertes Attraa
Er altid os at husvale;
Hvad Fare er der,
Hvor Du sidder nær,
Og Sjæl tør sig Dig befale!

7 Nu veed vi det vist,

Velsignede Christ!
Du aldrig vil os forlade!
Ja, det er vor Pagt,
Og Selv har Du sagt,
Du haver al Magt,
Saa kan os ei Døden skade!

- 8 | **GSV:262**O, give det Gud,
Vi, efter dit Bud,
Saa voxe med Dig tilsammen,
At oplades kan,
For Kvinde og Mand,
De Levendes Land,
Hvor Glæden er evig, Amen!

45

Den gamle, kiære Psalme “Herre Jesu Christ, Min Frelser du est”
læmpelig omsat.

A:286

No. 110⁴⁶.

- 1 | **VU9:256**Med os det har slet ingen Nød,
Mens Herren er vor Hyrde,
Bespiser os med Himmel-Brød,
Og letter al vor Byrde;
Vor Sjæle-Tørst og lædsker Han
Med Livets klare Kilde-Vand:
Med *Hellig-Aandens* Naade|**VU9:256**!
- 2 | **VU9:257**|**VU9:256**Ja, gode Gud! din Hellig-Aand
For os med Suk fremtræder,
Og holder over os sin Haand,
I Sorger og i Glæder,
Derfor vi har saa frit et Mod,
Om end for Øine Døden stod,
Thi Du est med os, Herre!
- 3 | Er Kiødets Gang end tung tilsidst,
I Dødens Skygge-Dale,
Din Hyrde-Kiep og Stav forvist
Dog skal vor Sjæl husvale;
Thi med din Kiep er og din Haand,
Din Kraft, dit Lys, din gode Aand,

Som leder paa det Jævne!

4 |**GSV:263** Naar Sorg og Modgang er for Haand,
Naar alle Djævle true,
Da taler sødt den Hellig-Aand
Om Himlens Lege-Stue,
Og af al Fare, som en Gud,
|A:287 Uventet river Han os ud,
Trods dem, det vil forhindre!

5 Du har og dækket os et Bord,
Som os maa vel behage,
Thi der, i Troen paa dit Ord,
Din Salighed vi smage;
Da tier hver en Trængers Røst,
Da hvile vi ved Herrens Bryst,
Da kan vi Døden taale!

6 Din Kalk er meer end honningsød,
Den Hjertet vederkvæger,
Den trøster over Synd og Død,
For Bane-Saar den læger!
Du salver ei til Dødens Dal,
Men kongelig til Himlens Sal,
Med Glædens Olje-Strømme!

7 |**VU9:258** Saa med din Tale, mild og blid,
Du holder os ilive,
Fra nu og indtil evig Tid
I Herrens Huus vi blive:
Her i din Kirkes Lys og Fred,
Og, efter Dødens Usselhed,
I Himmerig med Ære!

46

Efter den Gamle “Hvad kan os komme til for Nød” og den 23de *Dauids-Psalme*.

No. 111.⁴⁷

1 Trods den beseiglede Steen,
Trods alle Spyde og Skjolde,
|GSV:264 Hvormed de Kæmper saa bolde.
|A:288 Vogted den Helliges Been,

Christus opstod af sin Grav,
Dødnings Livet Han gav,
Derfor de Himmelske alle
Ham den *Livsallige* kalde;
Saa gjør hver Menneske-Tunge,
Alle med Glæden vi sjunge:
Jesus! mod Døden vort Skjold!
Ære fra Old og til Old
Med din Opstandelse bold!
Ære, vi sjunge tillige,
Menneske-Ven! med dit Rige!

47

Efter *Gammel-Græske* Paaske-Vers.

No. 112⁴⁸.

Gud *Hellig-Aand!* opfyld med Lyst
Din troende Forsamlings Bryst!
Med Himlens Ild du os antænde,
Af *Christ* i Kiærlighed at brænde!
For Hjerterne Dig aabenbar!
Oplys dem med din Lampe klar!
Saa alle Tunger trindt paa Jord
Eenstemmig prise Troens Ord,
Og sjunge som i Engle-Chor:
Halleluja, Halleluja,
Halleluja!

48

Efter det berømte *Latinske* Vers "Veni Sancte Spiritus."

|A:289

No. 113.

¹ **|VU9:258** Min Mund og mit Hjerte
De gjorde en Pagt,
I Fryd og i Smerte,
|GSV:265 Af al deres Magt,
Hinanden at følge,
Og aldrig fordølge,
Hvad i dem er levende lagt!

2 I Hjerter og Munde,
Paa Mark og paa Fjeld,
Er mest af det Onde,
Det mærker Man vel,
Og hver faaer det Hele,
Naar Alt de vil dele
Oprigtig fra Dagning til Kveld!

3 Men i vore Munde,
Med Tungen saa rød,
Har Han, som det kunde,
Har Faderen sød,
Lagt Bod for al Vaande,
Med Kiærligheds Aande,
Lagt Ordet, som frelser fra Død!

4 |VU9:259 Thi frydes ved Pagten
Nu Hjerte og Mund,
Og mødes i Takten
Af Sang allen Stund,
Opmuntre hinanden
|A:290 Til over Forstanden
At prise vor Saligheds Grund!

5 Guddommelig Ære,
Med *Fader* i Løn,
Af Hjertet da være
Guds eenbaarne *Søn*,
Og saa *Hellig-Aanden*,
Vor Trøster i Vaanden,
Vor Kraft og vort Liv og vor Løn!

|GSV:266

No. 114.

1 Som Høielofts-Sale,
Hvis Buer hensmuldre,
Kun reist til at prale,
Mens Hamrene buldre,
Saa skryller al Tale
Paa Munds-Veirets Skuldre,
Naar Aanden ei, den Levende,
Besjæler Tunge-Maalet!

- 2 Som Hvælvinger øde,
Med Spøgelse-Skygger
Af Kongerne døde,
Af Dronninge-Smykker,
Af Tonerne søde,
Af Alt hvad henrykker,
Er Sang af Aand, den Levende,
Som staaer kun paa Papiret!
- 3 **|A:291**At Døds og Livs-Lyden,
At Skiæl-Blink og Flamme,
At Skinnet og Dyden,
Er Eet og det Samme,
Udraaber med Skryden,
Sin Tomhed til Skamme,
Al Sang, naar ei den Levende
Besjæler Tunge-Maalet!
- 4 Dog værst under Buer
For Evigheds-Tonen,
For Kiærligheds Luer,
For Hjertelivs-Kronen,
Sig Lyden opskruer
Paa Tungemaals-Thronen,
|GSV:267 Naar Kongen ei, den Levende,
Har Lyd til Dronning kaaret!
- 5 I Syden og Vesten,
I Østen og Norden,
Med Rime-Helhesten,
Med Trolde i Torden,
Med Ordgyder-Pesten,
Nedsynk da i Jorden,
Al Sang, som ei den Levende
Indskyder og besjæler!
- 6 Men vaagner, I Røster,
Som længe har blundet,
I Menneske-Bryster,
Men Hvile ei fundet!
|A:292 Nu Himlen jer trøster:
I Helvede bundet
Er Dragen, som Dødbidere
Til Røgsky-Sang antændte!

- 7 Opvaagnet er Røsten
Af Evigheds-Ordet,
Til Glæden om Høsten
I Vaaren kun jordet;
Opvaagnet med Trøsten
Ved *Kilden* og *Bordet*,
Er Aanden selv, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!
- 8 Nu brat sig gienføde,
Med Kirke-Høisangen,
De Aandelig-Døde
I Menneske-Vangen,
Sang-Røster, som løde
Med Hjertelivs-Klangen,
|GSV:268 Da Folke-Aander levende
Behersked Folke-Tunger!
- 9 Som Høielofts-Sale,
Af Fienden lagt øde,
Med Buer og Svale,
Opstaae fra de Døde,
Saa gienfødes Tale,
Paa Tungerne røde,
Ved Aandens Kraft, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!
- 10 **|A:293**Lad Bog-Orme hvæse,
Og mumle i Støvet,
Naar Gud kun vil blæse,
Hvad os var berøvet,
Paany i vor Næse,
Som Vind-Pust i Løvet,
Et Pust af Aand, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!
- 11 Med Psalme og Vise,
Med Hjerte og Tunge,
Til Glæde og Lise,
Vi tale, vi sjunge,
Vi love og prise
Den Gamle, den Unge,
Sang-Mesteren, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!
- 12 Ja, Engen og Skoven,

Og Bjerget og Vangen,
Og Søen og Voven,
Og Tiden forgangen,
Og Himlen foroven,
Sig fryde ved Sangen
|GSV:269 Til Priis for Aand, den Levende,
Som skabde Tunge-Maalet!

|A:294

No. 115.⁴⁹

¹ **|VU9:262**Med høi og festlig Jubel-Klang

Skal de Gienløstes Fryde-Sang
Dig, *Jesus Christus!* ære;
Du sank fra Himlens Herlighed
Til Jordens faldne Slægter ned,
Dit Navn velsignet være!

Dybt Du
Daled,
Lod dig føde,
Leed og døde,
For din hele

Herlighed med os at dele!

² Oplysning foer med Dig herved,

Du Guddoms-Lys fra Evighed,
Du Himlens Morgen-Røde!
Ja, Mørket veeg for Lyset brat,
Som høilys Dag blev Midje-Nat,
Saasnart Du Dig lod føde!

|VU9:263 Soel-Skin,
Lys-Hav,
Mat kun male
Lysets Tale,
Himmel-Glandsen

Af hver Dyd i Straale-Krandsen!

³ Vel herlig under Fugle-Sang

Fra Vaar til Høst er Solens Gang,
|A:295 Som varmer og velsigner,
|GSV:270 Dog Banen din, til Kors og Grav,
Og over Tidens vilde Hav,
Kun skyggeviis den ligner!

Glandsfuldt,
Frugtbart,
Levnets-Løbet
Dit i Støvet
Svagt udtrykke,
Det har skabt os evig Lykke!

4 Din Faders store Øiemed,
Med Guddoms-Kraft og Kiærlighed,
Standhaftig Du opfyldte!
Ja, Livets Fyrste, from og god,
For Dødninger Du Livet lod,
Og leed hvad vi forskyldte;
Blod-Sveed,
Kors-Død,
Helved-Kvaler,
Luemaler
Kiærligheden,
Som os købde Himmel-Freden!

5 Med høi og festlig Jubel-Klang
Skal de Gienløstes Fryde-Sang
Dig, *Jesus Christus*, ære;
Du opfoer til din Herlighed,
Men bliver dog i Aanden ved
Iblandt dit Folk at være!
|VU9:264Lyn-Snar,
|A:296Soel-Klar,
Verdens Dommer!
Hid Du kommer,
Fra det Høie,
Alles Knæ for Dig sig bøie!

49

Efter No. 123 i den Ny Psalme-Bog.

|GSV:271

No. 116⁵⁰.

1 Af Høiheden oprundet er
En Morgen-Røde klar og skiær,
Guds *Sandhed* og Guds *Naade*!
Du Himlens Morgen-Røde skiøn,
Gud Faders og Marias Søn,

Mig fryder overmaade,
Liflig,
Venlig,
Stor og herlig,
Hjertens-kiærlig,
Med Du haver
Lys og Liv til Nyaars-Gaver!

2 Du Kvindens Sæd og Davids Søn,
Som bær Almægtighed i Løn,
O Du høibaarne Konning!
En Throne er dit Krybbe-Rum,
Dit Riges Evangelium
Er sødt som Mælk og Honning!
Herre,
Kiære!
|A:297 Hjertets Manna!
Hosianna!
Dig til Ære
Glad i Aanden vil jeg være!

3 Du Soel, som smelter Hjertets Iis,
Lad Livets Flod nu til din Priis
I Brystet mit udspringe,
Saa, *Jesus*, Dig i allen Stund
Jeg elsker ret af Hjertens Grund,
Din Kiærlighed mig tvinge,
|GSV:272 Saa jeg
Evig
Dig maa bære
Tak og Ære,
For du vilde
Lædske mig af Livets Kilde!

4 Ja, i min Gud jeg fryder mig,
Naar Du til mig seer mildelig,
Med din Miskundheds Øie,
O Jesu Christ, min Frelser god!
Dit Ord, med Aand og Vand og Blod,
Mig til dit Bryst ophøie!
Tag mig!
Favn mig!
Aand i Barmen
Himmel-Varmen,
Saa din Naade
Er mig Nok i alskens Vaade!

5 |A:298Gud-Fader! Du, min Skaber blid,

I Sønnen din fra evig Tid
Saa inderlig mig elskte;
Du med din Søn troloved mig,
Jeg er Hans Brud forunderlig,
Han mig fra Døden frelste!

Eia!

Eia!

Som jeg hører,
Han hjemfører
Mig med Glæde
I dit Huus til Dronning-Sæde!

6 Frisk op med Instrumenters Lyd,
Trompet, Basun til Lyst og Fryd!

For Dronning jeg skal være!

|GSV:273Trolovet har mig sandelig

Med Kongens Søn af Himmerig
Guds Aand i Tugt og Ære!

Høi-Sang!

Bryd ud!

Jubilerer!

Triumferer!

Himlens Hære!

Alle til min Brudgoms Ære!

7 O Gud skee Lov! jeg skal ei døe!

Min Frelsermand er A og Ø,

Begyndelse og Ende!

Han fører mig paa Brudgoms-Viis

Til Himmerig, til Paradis,

Fra Jammer og Elende!

|A:299Amen!

Amen!

Kom, Du Milde,

Ei for silde!

Kom, Du Kiære!

Kun hos Dig er godt at være!

1 Stol-Kongen over Himlens Hær

Uddraget er i Herre-Færd,
Den Soel, som ei skal dale,
Som overstraaler Bjerg og Vang,
Og liver op hver Fugl til Sang
I Skovens grønne Sale!

Seer du!

Syng nu,

Fugle-Unge!

Fik du Tunge,

|GSV:274 Nyaars-Sangen,

Klart i Takt med Orgel-Klangen!

2 Du Blomster-Flor med Duften sød!

Hvi sover du i Jordens Skiød;
Vaagn op ved Jule-Tider!
Kom Rose rød! kom blaa Fiøl!
Skiær-Sommer gjør den Vinter-Soel,
Som nu paa Himlen skrider!

Pryd dig!

Fryd dig!

Herrens Have!

|A:300 Helgen-Grave!

Jer omvinder

Jul med himmelblaa Kiærminder!

3 Ja Lys, som Gud har sagt, er godt,

Naar deilig det ei skinner blot,
Men varmer og opliver,
Saa gjør det Lys, som brænder nu,
Kom, Hjerte, glad med Tak ihu,
At evigt Liv Det giver!

Soel-Brud!

Bryd ud!

Priis med Sange,

Tusind Gange,

Lysets Dyder,

Livets Lys, som evig fryder!

4 Det Lys, med Livets Kraft i Løn,

O, det er Guds eenbaarne Søn,
Marias dog tillige,
Ja, det er Gud i Himmerig,
Et Moders-Barn, som alle vi,
Foruden Synd at sige!

Jesus

|GSV:275| Christus,
Guddoms-Manden,
Ingen Anden,
Til os kommer
Jule-Nat med Dag og Sommer!

5 Med Engle-Chor fra Lysets Hjem,
For Barnet født i Bethlehem,
|A:301| Til Jordens Lyst og Gammen,
Vi synge: Ære være Gud,
Som førde os fra Mørket ud!
Halleluja og Amen!
Jesus,
Christus,
Skal med Ære
Prisen bære,
Lys med Livet,
Som Han er, Han os har givet!

6 Vor Jul, vort Lys, vort Liv, vor Fryd,
Trompeters og Basuners Lyd
Med os skal høit forkynde;
Det kimed sødt i Morgen-Gry,
Med Sang og Klang i høien Sky
Vort Nyaar vi begynde!
Hil dig!
Hæv dig!
Skøn og herlig,
Klar og kiærlig,
Morgen-Røde,
Som i os vil evig gløde!

7 Ja, Du med Himlens Rosen-Krands!
Vor Moders Søn med Guddoms-Glands!
Vor *Midler* i det Høie!
Med Lys og Liv Du kom herved,
|GSV:276| For os i Tid og Evighed
Med Dig at sammenføie!
Held os!
|A:302| Vel os!
Fra det Lave,
Op af Grave,
Høit vi stige,
Høit med Dig til Himmerige!

No. 118.

- 1 |VU9:266|Vaagner op, I Folk, som sove!
Vaagn, du gamle Christenhed!
Lille Fugl i Bøge-Skove
Sjunger om den sande Fred,
Som er ei i Søvn og Død,
Ei i Jordens Favn og Skiød,
Men i Himlens Morgen-Røde,
Som paany stod op af Døde!

- 2 |VU9:267|Ak, I Arme! hardt I sove,
Hyllet ned i Herrens Grav!
Ingen Fugl i Palme-Skove,
Trindt det store Middel-Hav,
Hvor for Hyrder Engle sang,
Og hvor Davids-Harpen klang,
Hvor *Guds Ord* blev født og baaret,
Bod os bragt for Bane-Saaret!

- 3 O! I favre Rosen-Lunde,
Viet ind til Jubel-Sang,
Høre nu i Folke-Munde
Kun den døde Efter-Klang!
Under *Saracen* og *Tyrk*
Paradiset blev en Ørk!
|A:303|GSV:277|Marken, rig paa Viin og Hvede,
Under *Romer-Aag* en Hede!

- 4 Skal kun Syn for os udbryde,
Zion! af din Billed-Bog?
Skal ei *Hellas* meer gienlyde
Af *Apostlers* Yndlings-Sprog?
Er nu der, hvor Paven boer,
Evig glemt Sanct *Povels* Ord?
Glemt i *Mailand* og *Hippone*
Hver en Hjertets Psalme-Tone?

- 5 Nei, saalænge Stene-Raabet
End forkynder Herrens Priis,
End i Løn dog lever *Haabet*,
Lever Christus skyggeviis,
Maa den gamle Christen-Tro
End i mangt et Hjerte boe,
Ulmer under Aske Ilden,

Lædsker i det Skjulte Kilden!

- 6 Lyde skal i Morgen-Røde
Det da vist, som skrevet staaer:
|VU9:268 Vaagner, ja, staaer op af Døde!
Jorsal, Rom og Maglegaard!
Livets Lys, trods Dødens Sky,
Klarlig bryde frem paany!
Kun de Sidste kan forklare,
Af hvad Art de Første vare!
- 7 Vaagne først dog Hvad kun daaned
Hist paa *Vester-Havets Øe*,
|A:304 Og hvad Pestilensen skaaned
Paa din Strand-Bredd, *Øster-Sø!*
Vaagne først hvad slumred sidst!
Det er Herrens Orden vist.
|GSV:278 Vaagner I, som skal opvække
Kirkens gamle Folke-Række!
- 8 Sover I? hvor kan I sove!
I, som hørde end i Kveld
Eders Mødre Herren love,
Saa det klang i Skov og Fjeld,
I som, trods hver Romer-Trop,
Stod med *Luther* tidlig op,
Daaned kun og blev som Døde,
For I fik kun *Fugle-Føde!*
- 9 Ja, vi sære Fugle-Unger,
Som kom senest ud af Skal,
For hvis Øren det end sjunger,
Som for *Morten* Bibel-Skjald,
Vi, hvor Blomst og Bøge groe,
Nøies kan med Lidt i Kro,
Og, med Syn for Himlens Palmer,
Leve hardtad blot af Psalmer!
- 10 Saa det er, for vi paa Vinger
Jorden skue ovenfra,
Og for os i Øret klinger
Skabningens Halleluja!
|VU9:269 Skrift *for os* er halvveis Ord,
Vinge-Slag af Engle-Chor,
|A:305 Som i *Jesus*-Navnet stige
Op og ned fra Himmerige!

- 11 Ikke saa dog med de Andre,
Bundne til den sorte Jord,
Uden Vinger maae de vandre,
Mærke lidt til Engle-Chor,
Bære Troen som et Aag,
Sove ind ved Herrens Bog,
|GSV:279 Hvis ei daglig dem mon føde
Han, som opstod fra de Døde!
- 12 Men nu er Han atter fundet
I det lille *Troens Ord*,
Hvor Han, fast med Aand forbundet,
Alle Dage hos os boer,
Føder, styrker os i Løn,
Svarer til hver Hjerte-Bøn!
Rygtes lad det rundt paa Kloden:
Der *ved Kilden* ligger *Roden*!
- 13 Ja, vor Drot, Hvem Djævle frygte,
Engle tjene med al Flid!
Lad udbrede sig det Rygte
Trindt om Land med Sangværks-Lyd,
Finde Vei til hver en Vraa,
Hvor for Himlen Hjerter slaae,
Vække, fryde alle Sjæle,
Som i Navnet dit end knæle!
- 14 Da ad Fiendens Lue-Pile,
Under *Troens* Demant-Skjold,
|A:306 Som de Gamle vi kan smile,
Give glad os Gud i Vold,
For vi veed vort Blive-Sted,
For vi føle, Du er med,
|VU9:270 For vi staae paa Klippe-Blokke,
Hele Helved ei kan rokke!
- 15 Da vi see Dig, som Du svæver
Mellem os i *Troens Ord*!
Da det sees, at for Dig bæver
Han som haaner Lysets Spor!
Da vi trindt paa Jorderig
Leve samtlig op i Dig,
|GSV:280 Smelte til dit Legem sammen
I din Aand, som Ja og Amen!

No. 119.

1 | **VU9:270**Syng, Guds Folk! med Hjertens Glæde!

Verden see, Han er tilstæde,
Som kan trøste over den!
Atter det paa Jorden kiendes:
Som Han vinker, Alting vendes,
Zions Konge, Christnes Ven!

2 Grønnes lad en visnet Palme!

Syng hver gammel Kirke-Psalme,
Som den først var gjort i Gaar!
Derpaa Verden bedst kan mærke,
For *din Aand*, den evig Stærke,
Som en Dag er tusind Aar!

3 | **IA:307**Tak din Gud med gamle Taler

For hvad Nyt din Sjæl husvaler,
For hvad først blev skabt i Dag!
Dermed endes Trætter lange
Om de gamle Kirke-Sange
Og Kong Davids Harpe-Slag!

4 | **VU9:271**Ja, udbryd, som nys befriet:

Efter Herren har jeg biet,
Og til mig Han sig nedlod!
Han har hørt min Bøn fra Hulen,
Trak mig op af Rakker-Kulen,
Og den fule Mødding-Flod!⁵¹

5 Paa en *Klippe* Han mig satte,

Styrked mine Fødder matte,
GSV:281 Styred dem til sikker Gang,
Lagde nu i Aften-Stunden
Mig et Nyaars-Vers i Munden,
For vor Gud en Høitids-Sang!

6 Mange det skal see og frygte,

Voxe skal vor Herres Rygte,
Verden see, det er dog sandt:
Held den Mand, som paa Ham stoler,
Som med ingen Afgud bojer,
Blæser kun ad Løgn og Tant!

7 Ja, vor Herre! hvem udgrunder

Hvem kan tælle de Vidunder,
|A:308 Du har gjort saa mangelund!
Blandt de Unge, blandt de Gamle,
Hvem kan dine Tanker samle;
Spørger frit din Tjeners Mund.

- 8 Ei Du vil, vi Dig skal hædre
Nu med Kid og Lam og Vædre,
Offer-Meel og Skue-Brød;
Men, hvorom Du før lod skrive,
Legem bragde Du tillive,
Som udretter hvad Du bød!
- 9 Jeg din Lyst mig har tilegnet,
I mit Bryst din Lov er tegnet,
Har sin Bog i Hjerte mit;
|VU9:272 Læben aldrig jeg vil hindre
Fra din Sandhed i mit Indre
At udtale høit og frit!

- 10 Intet vil af Dit jeg skjule,
Aldrig nogen Røver-Kule
Gjør jeg af mit Hjerte-Rum,
|GSV:282 Aldrig om din Sandheds Gaade,
Din *Retfærdighed* og *Naade*,
Findes skal din Tjener stum!

- 11 Ja, Guds Folk, lad saa det lyde
Og læg til: det skal betyde
Jesus Christus, *Ærens Drot*,
Han som *Sandhed* er og *Naade*,
Han som løste Livets Gaade,
Han, som Alting gjorde godt!

51

Af den 40de *Davids-Psalme*.

|A:309

No. 120.⁵²

- 1 Himlene, Herre, fortælle din Ære,
Mesteren priser det hvælvede Blaa,
Solen og Maanen og Stjernernes Hære
Vise os, hvad dine Hænder formaae,

Men i dit Huus, i din Kirke paa Jorden,
Der tale Dage med Dage om Dig,
Der sig forklare din Soel og din Torden,
Der paa Oplysning selv Natten er rig!

2 Ei er i Sandhed der Ord eller Tanke,
Som i dit Huus jo fik Mæle og Røst,
Og alt saa vide, som Stjernerne vanke,
Bringe paa Jord de Oplysning og Trøst,
Ordet med Solen i skiftende Tider
Udgaar som Brudgom i morgenrød Glands,
Straalende frem ad sin Bane det skrider,
Krones som Helten med aftenrød Krands!

3 Saa paa sin Bane din Soel i det Høie,
Lyset i Sandhed, omreiser vor Jord,
Intet i Verden er skjult for dens Øie,
|GSV:283 Aldrig udslettes dens straalende Spor,
Reen som et Guld er den Lov, Du har givet,
Omvender Sjæle, som agte derpaa,
Trofast *dit Vidnesbyrd* fører til Livet,
Viismænd det gør af vankundige Smaa!

52

Af den 19de Davids-Psalme.

|A:310

No. 121.53

1 **|VU9:273** I Herrens Huus det toner
Paa hver Forsamlings Dag,
Fra Sønnen, vor Forsoner,
Med Aandens Tunge-Slag:
Frygt ei, du lille Hjord!
Saa siger Fader-Vor:
Det Folk med Korsets Farve
Mit Himmerig skal arve!

2 Held dem, som fattig finde
Paa Aand sig uden Mig!
For dem er Aand herinde,
Med hele Himmerig!
Held dem, som komme her
Med Hjerte-Sorgen svær!

For dem i Guddoms-Røsten
Er bundløs Himmel-Trøsten!

3 Held dem, som blye og spage
Med Lidt vil nøies her!
De skal for Intet tage
Til Arv min Jord især!
Held dem, som finde slet
Selv deres bedste Ret!
Dem lædsker Jeg og mætter
Med mine Herre-Retter!

4 |A:311|GSV:284Held dem med Hjerter ømme,
Som ynkes over Nød!
For dem Jeg Naade-Strømme
Paa Korsets Træ udgiød!
Held dem, som uden Svig
Vil Hjertet offre Mig!
De skal, naar Fiender true,
Guds milde Ansigt skue!

5 |VU9:274Held dem, som fredegode
Guds-Fred gaaer over Alt!
De føle veltilmode
Sig efter Mig opkaldt!
Held dem, som lønnes slet
For Sandhed og for Ret!
I Himlen, til mig bundet,
De Borgerskab har vundet!

6 Held eder, naar af Hine
I høste Ondt for Godt,
For I er Venner mine,
Og taale Had og Spot!
Jo meer I lyves paa,
Desmeer I frydes maae,
Des større vorder Lønnen
Hos Gud, hvor Jeg er Sønnen!

7 Lad i mit Huus indgange,
Lad til Mig komme nær,
Hver fattig Sjæl og bange,
Som søger Hjelpen her!
|A:312Med Naade dem for Ret
Jeg giver Byrden let,
Og i min søde Hvile

De græde skal og smile!

- 8 | **GSV:285** Nu synger Ære-Være
For *Gud* vor *Fader* god,
Og *Sønnen* Hans, den Kiære,
Som kom med Vand og Blod,
Og *Aanden*, Talsmand kaldt,
Som virker Alt i Alt,
Hist oppe, som heneden!
Hil Guds-Treenigheden!

53

Af Math. 5. som i den gamle Kirke hørde til *hver Søndag*.

No. 122.⁵⁴

Menigheden.

- 1 Du Tøile paa Folerne vilde!
Du Vinge for Fuglene stille!
Du Barnligheds trofaste Styre!
Du Konge-Lams kiærlige Hyrde!
Med alle de Unge og Gamle
Du Børnene fromme forsamle,
For Barnet, som Faderen kroner,
Vor Børne-Floks himmelske Drot,
Med hellige Tunger og Toner
At love og prise fuldgodt!

|A:313 *Børnene.*

- 2 Helgen-Drot stor,
Faders almægtige Ord,
Viisdommens Rod,
Lidelsens Mod,
Frelsende Dyd,
Evigheds Fryd,
Læge for Dødnings Gru,
Jesus! er Du!
Du og Tømme er og Roer,
Dyrker af den gode Jord,
|GSV:286 Vinge for den lille Fugl,
Hjordens Kraft og Lyst og Skjul,
Fisker midt i Fiende-Strand,
Fisker i det falske Vand!

Livets Sødme paa din Krog
Rene Fiske fanger dog,
Tunge-Fisk i Øre-Sund,
Salig hver, Du tog i Mund!

Menigheden.

- 3 Du Fanger af Fiske med Sjæle!
Du Hyrde for Hjord, som har Mæle!
Du Konge for Børnene søde,
Som Løftet og Pagten ei brøde!
Du Hellige! tag dem ved Haanden!
Ledsag dem i Christ-Barnets Spor!
Vær hos dem, som Lyset i Aanden,
Du Faderens levende Ord!

Børnene.

- 4 Himmel-Vei sand!
Ordet, som rindende Vand!
|A:314 Tid, som er aldrig fuldendt!
Lys, som er aldrig udbrændt!
Miskundheds Væld!
Frelser! hilsæl!
Liv uden Feil!
Dyernes Speil
I din Menighed prud,
Naar den lovsynger Gud!
Mælken fuldsød
Vi, som Du bød,
Suged med Lyst
Af den Yndiges Bryst,
Som Du, Viisdommens Hav!
Til vor Moder os gav!
Vi umyndige Smaa,
|GSV:287 Der som Diende laae
Ved et Jomfru-Bryst,
Med en faderlig Røst,
Med et moderligt Kluk,
Med en aandelig Dugg,
Nu uden Svig
Lovsyngte Dig,
Jesus! vor Drot!
Tag Du for godt
Vor oprigtige Sang,
Som en Takoffer-Klang,
Som en Løn for det Ord,

Hvori Livs-Aande boer!
Eenstemmig lyd da, vor Sang,
Simpel med hjertelig Klang,
|A:315Høisang for Helten i Aand,
Med den barnlige Haand!

- 5 Synge-Chor med Herrens Fred!
Al den ganske Christenhed!
Viisdoms-Folk! med os bryd ud:
Ære være Fredens Gud!

54

Denne ældgamle *Græske* Kirke-Levning anseer jeg for en *Vexel-Sang* ved Børnenes Confirmation og har afdeelt den derefter.

No. 123.⁵⁵

- 1 **|VU9:274**Ved Kundskabs-Træet, uretviis,
Vor Fiende ud af Paradis
Vor Fader fik forjaget;
Fra Korsets Træ, ved Herrens Gunst,
I Paradis igien omsonst
Er Røveren inddraget!
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!
- 2 **|GSV:288**Vi knæle under Korset dit,
For Verden vi bekiende frit,
Vi troe, Du er opstanden,
Med Røveren og Adam vi
Af Hjertets Fylde stemme i
|VU9:275 Til Dig, som Frelser-Manden:
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!
- 3 Korsfæstet blev Du uden Sag
Og holdt i Graven Hvile-Dag,
|A:316 Men kun for selv Du vilde,
Og da paany Du klar opstod,
For Døden Du gav *Adam* Bod,
Med Drik af Livets Kilde!
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!

- 4 Dit Legems Tempel, tredje Dag,
Var færdig bygt med Tag og Fag,
Som Du det forudsagde,
Med Adam hele Adams Kiøn
Du, Christus, Guds eenbaarne Søn,
Opstandelsen tillagde!
O, tænk paa os, Korsfæstede!
nu er Du i dit Rige!
- 5 Med Salve fiin, med Suk og Graad,
Ukiendte med Guds skjulte Raad,
Kom Kvinderne til Graven,
Der raabde Englen, klædt i Hvidt:
Nu græder ei! jeg siger frit,
Han nys gik ud af Haven!
O, lad til os, som Kvinderne,
saa mildt din Engel tale!
- 6 |GSV:289|Apostlerne paa Bjergets Top,
Da til din Fader Du foer op,
Dig skued og tilbage,
Og gik i Herlighedens Haab
Til Verden ud med *Tro* og *Daab*,
som Du dem bød, fuldglade!
|A:317|O, lad os med Apostlerne
din Himmelfart forkynde!
- 7 |VU9:276|O, Du som indgiød himmelsk Trøst
I den omvendte Røvers Bryst,
Gav Kvinder Engle-Glæde,
O, tænk paa os med *Tro* og *Daab*!
Ja, Christus! Herlighedens Haab!
Vær selv hos os tilstæde!
O, hør Du os, Korsfæstede!
Opstandne, Himmelfarne!
- 8 Far, Verden, vel med Sorg og Fryd,
Med Jammers og med Glædskabs Lyd!
Vaagn op, vor Psalme-Tone!
Vi Christne, efter Sandheds Ord,
Skal ligne Cherubim paa Jord,
Med Lov-Sang for Guds Throne!
Ja, tregang Hellig synge vi
nu for Treenigheden!
- 9 Den Ærens Konge, from og god,

Lad værdig nu os tage mod
Med "lovet Herren være!"
Halleluja, Halleluja!
Usynlig drager til og fra
Vor Drot med Engle-Hære!
Ja, Ærens Drot fra Himlene,
vor Frelser, lovet være!

55

Gammel-Græsk Søndags-Psalme, frit fordansket.

|A:318|GSV:290

No. 124.⁵⁶

- 1 |VU9:276|Høiere end Huus og Hald ,
Drot i Himmel-Sale!
Mærk vor Nød og hør vort Kald!
Vi os Dig befale!
See i Naade til dit Huus!
Ynkes over Tempel-Gruus,
Lov-Sang lagt i Dvale!
- 2 Selv er Du den Ædel-Steen,
Som i gamle Dage
Mestrene med Hjerne-Meen
Vovede at vrage;
Viis det nu, o vær saa blid,
Nu det er den høie Tid,
Du er uden Mage!
- 3 |VU9:277|Lad nu brat sig Kridt og Flint
Konstig sammenføie,
Kirke-Væg som Klippe-Klint
Staae for Verdens Øie!
Saa det mærker Hver og Een,
Du som Hoved-Hjørnesteen
Kan dit Huus ophøie!
- 4 Ja, paa Spil din Ære staaer,
Sanddru uden Lige!
Viis, i Dag er som i Gaar
|A:319|Du den Seierrige!
Trods dit gamle gode Lov,
Nu det giøres hardt behov,

Du maa selv nedstige!

5 | **GSV:291**Saa forfaldent er dit Huus,
Ingen det kan lave,
Uden Du, som kan af Gruus
Hele Verden skabe,
Du med Kæmpe-Armen stærk,
Som har gjort det Mester-Værk,
Kan ei Magten tabe!

6 Kom da Selv, Du Livsens Drot!
Gjør os Arme glade!
Lad med Skaden høste Spot
Alle, som os hade!
Nøgel har Du til hver Dør,
Viis, Du kan endnu som før
Lukke og oplade!

7 Haabet vel for Andre brast,
Drages vi til Minde,
Vi dog troe det fuldt og fast,
Vi skal Seier vinde;
Selv Du sagde, Sorg og Nød
Kaste maae vi i dit Skiød,
Saa skal de forsvinde!

8 Vi i Fængsels mørke Nat
See ei Soel og Maane,
|A:320 Som paa Himlen Du har sat,
Til os Lys at laane,
Dog vi haabe paa dit Ord,
Som med Himmel og med Jord
Skal ei døe og daane!

9 Du er Evighedens Soel,
Livets Morgen-Røde,
Og da Morgen-Hanen goel,
Du stod op af Døde;
|GSV:292 Lad nu af din Straale-Krands
Vore Øine laane Glands,
Vore Tunger gløde!

10 Da er Nat og Nød forbi,
Da er Sorgen slukket,
Vi er stærke, vi er frie,
Fængslets Dør oplukket!

Da er Kirken reist paany!
Sig med Lov-Sang høit i Sky
Svinger Hjerte-Sukket!

56

Af den *Angel-Sachsiske* Messiade i Exeter-Bogen.

No. 125.⁵⁷

1 Vaagn op, du Helgen-Kiæde!
Velsign vor Herres Dag!
Bryd ud med hellig Glæde
Christ-Kirkens Venne-Lag:
|A:321 Velkommen, Morgen, med Guds Fred,
Til Hvilens Dag i Evighed!

2 I Søndags-Morgenrøden
Stod Livets Herre op,
Med Seier over Døden
Og Mørkets hele Trop,
Og skjøndt Han i det Høie boer
Hans Øie hviler dog paa Jord!

3 Hil være Dig, Forsoner!
Lad det Halleluja,
Som Himlen giennemtoner,
Gienlyde nedenfra!
Din Helte-Daad i Herrefærd
Er evig Priis og Ære værd!

4 **|GSV:293** Drag Sværdet nu af Skede!
Bestig din høie Hest!
Lær Kæmperne hernede,
Dem Freden tjener bedst!
Lad mange Vaaben lægges ned
For Almagts Fod i Kiærlighed!

57

Den *Engelske* Søndags-Sang "Awake, ye Saints, awake" frit
fordansket.

No. 126.⁵⁸

1 Søde Jesus! vi er her,
Af din Mund dit Ord at høre,
Forbereed Du og omskiær
|A:322 Selv vort Hjerte og vort Øre,
Saa os falde maa paa Sinde
Hvert dit Ord og Bifald vinde!

2 Vor Forstand i Mørkets Baand
Aldrig kan Guds Sandhed kiende,
Uden din den gode Aand
Vil for os sit Lys antænde,
Sjæl kun lyder Dig og ligner,
Som Du selv dit Ord velsigner.

3 O Du Herlighedens Glands!
Skin da vort Hjerte-Kammer!
Lad fordunkles Kiødets Sands,
Medens Aandens høit opflammer!
Bøn og Sang lad liflig klinge!
Fugle-Neb dem giv og Vinge!

58

Oprindelig den *Tydske* "Liebster Jesu, wir sind hier."

No. 127.⁵⁹

1 **|VU9:278**Det lakker nu ad Aften brat,
Bliv hos os, Herre, Dag og Nat!
|GSV:294 Lad Ordets Lys, din Lampe skøn,
Uslukket fryde os i Løn!

2 Vor Tid er ond, som bedst Du veed,
Giv Du vor Tro Bestandighed,
Saa aldrig vorder os fravendt
Dit Guddoms-Ord og Sakrament!

3 **|A:323**Ophold din Kirke, *Jesus* sød!
Trods al vor Kulde, Søvn og Død,
Saa trindt om Lande Ordet dit
Maa vandre kækt og lyde frit!

4 O Gud, hvor det gaaer daarlig til!
Nu Fienden har paa Jord sit Spil!

Saa er din Kirke i Forfald,
Paa Sæcter meer veed Ingen Tal!

5 Nedstyrt de stærke Aanders Trop,
Som høit i Luften sværmer op,
Thi ellers gammel Christen-Tro
For Lærdom ny faaer aldrig Ro!

6 Det giælder jo dog, Herre Christ!
Vor Ære ei, men din forvist,
Staae derfor bi den lille Flok,
Som i dit Ord har evig Nok!

7 Ja, Ordet af din egen Mund,
Det er vort Skjold og Kirkens Grund,
O, lad derved, hvad saa end brast,
Til Døden troe os holde fast!

8 |VU9:279|Ja, lad os *leve i dit Ord*,
Hver Dag, vi see paa denne Jord,
|GSV:295|Og fare op fra Graadens Dal
Med Det til Himlens Fryde-Sal!

59

Den Tydske "Ach bleib bey uns, Herr Jesu Christ, Weil es nun
Abend worden ist."

|A:324

No. 128.⁶⁰

1 Ophold os Herre, ved dit Ord,
Trods Pavens Løgn og Tyrkens Mord,
Som styrte vil fra Thronen ned
Dig, Kongen i al Evighed!

2 Beviis dem klart, med Liv og Aand,
Du sidder ved Guds høire Haand!
Og lær din arme Christenhed,
Du raader ene for Guds Fred!

3 Ja, Trøster from, Gud Hellig-Aand,
Foren Guds Folk i Fredens Baand!
Vær os en trofast Ven i Nød!
Hold os i Live trods vor Død!

Luthers "Erhalt uns, Herr, bey deinem Wort."

No. 129.⁶¹

¹ Vi samles for dit Aasyn her,
 Stol-Kongen over Alle!
 Du selv har sagt, Du dem er nær,
 Som ærlig Dig paakalde,
 Kom, Herre *Jesus!* det ihu!
 Vi samtlig kalde paa Dig nu,
 Vær Selv blandt os tilstæde!

61

Efter No. 374 i den Ny Psalmebog.

|A:325

No. 130.⁶²

¹ Som Hjorten, med Tørst befangen,
 Sig vaander ved Tungens Brand,
 |GSV:296 Saa skriger i Aften-Sangen
 Min Sjæl efter Livets Vand.
 Ja, hør mig, Du levende Gud!
 O, hør din elendige Brud!
 Naar skal jeg for Øine Dig træde
 Og skue dit Ansigt med Glæde!

² Med modige Taarer, stride,
 Jeg mætter mig Nat og Dag,
 Min Herre, Du maa dog vide,
 Til Dig har jeg skudt min Sag!
 Hver Dag Man basuner det ud:
 Skiøn Jomfru! hvor er nu din Gud;
 Hvor er nu din Brudgom hin bolde,
 Som alle Ting haver i Volde?

³ Det være dog uforgiættet,
 Og give jeg maa det Røst,
 Hvad Du haver mig forjættet,
 Det være mit Hjertes Trøst!
 Ad Løn-Gange føres jeg skal,

Min Gud! til din Høielofts-Hald,
Som Bryllupper holdes i Vange,
Med Fryd og med festlige Sange!

4 |A:326 Hvi er da min Sjæl saa bange?

Hvi bruser mit Hjerte saa?
Hvad kan jeg dog meer forlange,
End Sandhed at stole paa?
Naar Han paa Almægtigheds Stol,
Naar Gud er mit Ansigtets Soel,
Hvor kan nogen Time jeg tvivle
Derpaa, at jeg evig skal smile?

5 O Gud! hvor saa mildt de trille,
De Bølger i *Jordans* Flod,
|GSV:297 Og saa paa dit Bjerg, det lille,
Hvor ofte jeg henrykt stod,
Der fryder dit Løfte mig vel,
Dog visner mit Hjerte i Kveld,
Naar Stor-Havets brusende Vover
Mig true og skylle mig over.

6 Naar Afgrund til Afgrund brøler,
Det er, som din Miskundhed,
Den godt jeg om Dagen føler,
Med Solen i Hav gik ned!
Om Natten da sukker din Brud:
O hør mig, Du levende Gud!
Omringet af Fienderne slemme,
Min Hjælper! hvor kan Du mig glemme!

7 O, saae Du, min Gud, da ikke,
Hvad Sjælen saa dybt nedslog:
Den Haanhed, jeg maatte drikke,
Hvergang kun et Suk jeg drog,
|A:327 At Fienden basuned det ud,
Og raabde: hvor er nu din Gud?
Lod Dage det raabe til Dage,
Saa Lemmerne maatte vel knage!

8 Dit Lys og din Sandhed ledte
Mig før til din Bolig hen,
O send mig dem nu, Tilbedte!
Min Gud og min Ungdoms Ven!
Da skal for dit Alter jeg staae,
Guld-Harpen saa gladelig slaee,

Med Tonerne klare og milde
Lovsyngte Dig aarle og silde!

- 9 Ja, Du paa dit høie Sæde
Ei glemmer din ringe Brud,
|GSV:298 Saa prise jeg skal med Glæde
Mit Ansigttes Soel, min Gud!
Saa stol da, min Sjæl, nu paa Ham!
Med Frygt gjør ei Frelseren Skam!
O, bruus ikke længer, mit Hjerte!
Hans Kiærlighed dulme din Smerte!

62

Af den 41de og 42de *Dauids-Psalme*.

No. 131. ⁶³

- 1 **|VU9:279**Foragter ei de ringe Dage!
Saa klang det over Tempel-Gruus,
Fra Herrens Mund, da Hænder svage
Arbeided paa det andet Huus,
|A:328 En Hytte kun at ligne ved
Kong Salomons i Herlighed!
- 2 Foragter ei de ringe Dage!
Her Intet skeer ved Kæmpe-Haand,
Her virkes ei med Bulder fage,
Men Alt i Stilhed af min Aand!
Saa siger Herren, stærk og bold,
Som ene Alting har i Vold!
- 3 Forskrækkes ei for Bjerge høie,
Som Kæmper selv maae studse ved!
Thi end for Sorobabels Øie
De synke skal til Sletten ned,
Og selv gjør Jeg til Grundvold reen
Den *gamle Hoved-Hjørnesteen!*
- 4 Foragter ei de ringe Dage!
I Vandrings-Mænd paa Kirke-Gruus!
Foragter ei de Hænder svage,
Som bygge op paa Herrens Huus!
|GSV:299 Foragter ei den Hytte lav,
Vi danne over Herrens Grav!

- 5 |VU9:280| Foragter ei de Midler ringe!
Her Intet skeer ved Kæmpe-Haand,
Her Intet lader sig fremtvinge,
I Stilhed virker her Guds Aand!
Her lavt er Alt og seent det gaaer,
Som Hjertet sidder, Hjertet slaaer!
- 6 |A:329| De høie Bjerge, som vor Hytte
End true stolt med Undergang,
Dem vil ei Aanden for os flytte,
Men jævne lig den grønne Vang,
Som Havets Bjerge tit vi saae
Sig jævne ud til Bølger blaa!
- 7 Alt som det dunkle Hjerte-Kammer,
Saa er vor Kirke-Hytte lav,
Dog Marmor skjønt, med lyse Flammer,
Til Kirke-Væg os Aanden gav,
Og, til en Grundvold fast og reen,
Den *gamle Hoved-Hjørnesteen!*
- 8 Og Lampen med de syv Guld-Arme,
Det er en herlig Kirke-Skat,
Den skiaenker baade Lys og Varme,
Den brænder baade Dag og Nat,
Sig bøier ned, med Fedme reen,
Til hver en Arm en Olje-Green!
- 9 Ja, som dem Aanden bød at svæve
For Seer-Øiet, Lampen nær,
Sig i vor lille Kirke hæve
Til Piller *tvende Olje-Træ'r,*
|GSV:300| De nære Lampen Nat og Dag,
Og Kronen er vort Kirke-Tag!
- 10 Det er de *Naade-Midler* tvende,
Hver Barne-Mund at nævne veed,
Hvis Dyder give sig tilkiende
|A:330|VU9:281| I *Tro og Haab og Kiærlighed,*
Og Lampen, Livets Lys i Svøb,
Det er Guds Kirkes Levnets-Løb!
- 11 Foragter ei de ringe Dage!
Det lykkes stal, som skrevet staaer:
Velsignes skal de Hænder svage,
Som lagde Grund med bange Kaar,

De sætte skal paa Taget Krands,
Og folde sig i Lampens Glands!

63

Efter Propheten *Sacharias* 4.

No. 132. ⁶⁴

¹ |VU9:281| Blomstre som en Rosen-Gaard

Skal de øde Vange,
Blomstre i et Gylden-Aar,
Under Fugle-Sange!
Mødes skal i Straale-Dands
Libanons og *Karmels* Glands,
Sarons Yndigheder!

² Prises skal fra Strand til Strand

Jordans øde Slette,
Hæders-Krandse trindt om Land
Skal til den Man flette,
For med Guddoms-Herlighed
Der den Høie daled ned,
Lod sig klart tilsyne.

³ |A:331| |GSV:301| Ryste meer ei noget Knæ!

Lad ei Hænder synke!
Skyde hvert udgaaet Træ!
Glatte sig hver Rynke!
|VU9:282| Reise sig det faldne Mod!
Rinde let uroligt Blod!
Frygt og Sorg forsvinde!

⁴ Herren kommer, Gud med os!

Troen paa Ham bier!
Byde vil Han Fienden Trods,
Som sit Folks Befrier,
Alt betales paa eet Bret:
Fienden skeer sin fulde Ret,
Folket times Naade!

⁵ Skiæres for den sorte Stær

Skal da Øine mange,
Døve Øren fjern og nær
Høre Fryde-Sange!

Som en Hind da springer Halt,
Stammer, som for maalløs gjaldt,
Løfter klart sin Stemme!

6 Saa i Herrens Helligdom

Esaias spaa'de,
Tiden randt og Dagen kom
Med Guds Lys og Naade,
Ja, med *Guds* og *David's Søn*,
Som gjør end i Lys og Løn
Paradis af Ørke!

7 |A:332| Vidtberømt da gjorde Han

Jordans øde Slette,
End til den vi trindt om Land
Hæders-Krandse flette:
|GSV:302| Der vor Gud, i Bad og Bøn,
Fandt sin elskelige *Søn*,
Favned Ham i *Aanden*!

8 Da tilgavns fik Blinde Syn,

Stumme Røst og Mæle,
|VU9:283| Springe, fare, kan som Lyn
Nu vanføre Sjæle,
Hvad engang paa Støv blev seet,
Tusindfold i Aand er skeet,
Skeer til Verdens Ende!

9 Ja, vor Frelser og vor Drot,

Jesus, den Eenbaarne,
Alting gjorde nyt og godt,
Selv hos Uomskaarne:
Aand Han blæser i vort Støv,
Lydhør bliver da hver Døv,
Stamihak en Taler!

10 Nys vel syndes Naadens Tid

Paa vor Jord udrundet,
Herrens Aand af Mandevind
Klarlig overvundet;
Trindt i Kirken, hvor Man saae,
Daglig gik en Mund i Staa,
Blev to Øren døde!

11 |A:333| Mode blev det, trindt paa Jord,

Herren at fornægte,

Og af alle *Jesu* Ord
Eet kun syndes ægte,
Eet kun lagt i *Sandheds* Mund,
Ordet: om en liden Stund
Seer Man mig ei længer!

12 | **GSV:303** Hurtig dog sig vendte Blad,
Slukket er nu Sorgen,
Det i hver en christen Stad
Aften blev og *Morgen*,
Medens vi, som tale end,
Troed, tvivled, traf igjen
Herrens Aand i Støvet!

13 | **VU9:284** Ære med vor høie Drot!
Med Hans Aand tillige!
Begge de gjør Alting godt
I vort Himme-Rige,
Døve, selv paa Gravsens Bredd,
Øren faae at høre med,
Stumme Læber sjunge!

14 Ja, det store "Hephata"
Atter kraftig lyder!
Daglig vort Halleluja
Stærkere udbryder!
Halte Been gjør sikke Trin!
Op sig lukker Sjæl og Sind
For Guds-Mundens Aande!

15 | **A:334** Høit bebude Gylden-Aar
Glade Nyaars-Sange!
Blomstre som en Rosen-Gaard
Skal de øde Vange!
Mødes skal i Straale-Dands
Libanons og *Karmels* Glands
Sarons Yndigheder!

Jesus seierrig opstod!

|GSV:304 Hver en Søndags Morgen-Røde
Bringer nu for Døden Bod,
Kalder underfuld tilbage
Alle Herrens Leve-Dage!

2 Tusindtunget Herrens Tale
Da gienfødes vidt om Land:
Vaagn nu op af Søvn og Dvale
Øre hvert, som høre kan!
Stander, Sjæle, op af Døde!
Hilser Paaske-Morgenrøde!

3 Hver en Søndag Døden gyser,
Mørket skælver under Jord,
For med Glands da *Christus lyser*,
Kæmpe-Røst har Livets Ord,
Seiersalig de bekrige
Dødens Drot og Mørkets Rige!

|A:335

No. 134.

1 |VU9:284 Denne er Dagen, som Herren har gjort!
Den skal Hans Tjenere fryde,
Op Han i Dag lukked Himmerigs Port,
Saa skal hver Søndag det lyde;
Thi i dens hellige Timer
Herlig af Graven opstod *Guds Ord*,
Naadig fra Himlen *Guds Aand* nedfoer!
Veed I nu, hvorfor det kimer?

2 |VU9:285 Frels da nu, Herre, giv Lykke og Held!
Værket i Dag er dit eget!
Lad Millioner Dig takke i Kveld,
For Du dem har vederkvæget!
Ja, lad dem prise med Glæde
|GSV:305 *Aanden*, som taler og trøster frit,
Folket velsigner i Navnet dit,
Viser, din Fred er tilstæde!

3 Herre, vor Gud, ja besøg os i Glands,
Hvor i din Kirke vi mødes!

Tungerne binde dig Krands over Krands,
Alt som vort Hjerte oplødes!
Høitiden voxer med Dagen!
Paaske og *Pindse* udsprang af *Juul*,
Saa lad og Glæden af Tro i Skjul
Spørge forgæves om Magen!

- 4 Ja, lad saa virke dit *Bad* og dit *Bord*,
Med de indviede Tunger,
At det kan høres, din Aand og dit Ord
|A:336 Er det, som taler og sjunger!
Lad os det føle og smage:
Aanden er bedre end Kiød og Blod,
Herren er liflig og iegod,
Christne har kronede Dage!

No. 135.

- 1 **|VU9:285** Den første Dag paa Jord
Hver Søndag er tilstæde!
Det første Herrens Ord:
Bliv Lys! til Gavn og Glæde,
Opfyldes end hver Gang,
I Prædiken og Sang,
|VU9:286 Paa Aande-Drættets Vinger,
Et Ord for Dagen bringer,
Fra dybe Dunkelhed,
Hvad før kun Aanden veed!
- 2 **|GSV:306** Gud-Faders Hjerte-Lag,
Som Aanden kun randsager,
Paa hver en Herrens Dag
Af Ordet Lys modtager,
Hvor høit det raabes ud:
Miskundelig er Gud,
Sin Søn Han os har givet,
I Sønnen Guddoms-Livet,
Saa vi, trods Synd og Død,
Skal finde Hvilen sød!
- 3 Støv-Hjertets Løndom stor,
Dets Nød i Mørkets Fængsel,
|A:337 Guds dybe Finger-Spor,
Dets underlige Længsel,

Dets Tro og Lue-Daab,
Dets igienfødte Haab,
Dets Smeltning ved Guds Naade,
Med hele Livets Gaade,
Det kommer for en Dag,
I lydt Mund-Harpeslag!

No. 136.

- 1 | **VU9:286**Søndag er vor Herres Dag,
Ei, som Daarer mene,
Fordi Salighedens Sag
Er den Dags alene,
Men for eet Vidunder stort
Er af To i Søndags gjort:
VU9:287 Bragt for Lyset Guddoms-Livet,
Sprængt af Ordet, Guddoms-Blivet,
Mørkets Mur og Dødens Port!
- 2 | Ja, i Søndags Himlens Gud
Talede og sagde:
GSV:307 Lys, hvor est du? spring herud!
Lys for Dagen lagde!
Sagde og til Engel reen:
Vælt du bort den store Steen,
Under Seigl i Blomster-Haven,
Over *Liv* og *Lys* i Graven,
Over Guddoms-Mandens Been!
- 3 | **A:338**Dog end meer, ei Nok med det,
Kronet blev først Værket,
Da af *Tre* Han gjorde *Eet*:
Søndags-Mindesmærket,
Rakde os sin Fader-Haand,
Udgiød over Støv sin Aand,
Sendte Jorden Tunger røde,
Af hvis Lue Hjerter gløde,
Skar sit Folk for Tunge-Baand!
- 4 | Syng det, Himmel! føl det, Jord!
Mal det, Alter-Flamme!
Tunger skabde sig *Guds Ord*,
Herberg med det Samme,
Paa den store *Pindse-Fest*,

Da Guds Aand blev Støvets Giæst,
Da til Verden kom den *Kirke*,
Som hos Gud kan Alt udvirke,
Med den *Hellig-Aand* til *Præst!*

5 Far nu brat til Himmels, Jord!
Syng i Sky din Psalme!
I dit Skiød er Livets Ord,
Evighedens Palme!
|VU9:288 Ja, *Guds Tunge* er paa Jord,
Og paa den Guds *Skaber-Ord!*
Lyset, Livet, Himmel-Freden,
Aanden, Ordet, Kiærligheden,
Gud, i Støvets Hytte boer!

6 **|GSV:308***Almind-Kirke!* bær da Blus!
Lad dit Spir forgyldte!
|A:339 Gud er med dig, Alt er Guds,
Jorden og dens Fylde!
Hver en Søndag trindt om Land
Han i dig gjør Viin af Vand,
Samler Alt i *Jesus-Navnet*,
Gjør til Eet hvad Han har favnet,
Skænker Kiærlighed Forstand!

7 Kunde Glimt af Herrens Dag
Patriarken fryde,
Hvad da Herrens Venne-Lag,
Som Ham selv kan nyde!
Hvad da Herrens egen Brud,
I hvis Huus gaaer ind og ud
Hver en Søndag Guddoms-Ordet,
Skjult i Bad og klart ved Bordet
Skænker Fællesskab med Gud!

8 Derfor vaie Konge-Flag
Høit fra alle Kirke-Taarne,
Paa vor store Høitids-Dag,
Mageløs, som den Eenbaarne!
Lyset paa sin Konge-Stol,
Herren, er dens gyldne Soel!
Hvor Propheten kom til Orde,
For “den Dag, som Herren gjorde”
Aand som Morgen-Hane goel!

9 Derfor paa vor Herres Dag

Menighedens Lov-Sang tone,
|A:340|VU9:289Som en Engle-Stemme svag,
Børne-Psalme for Guds Throne,
For vor Drot i Glands og Skjul,
Som for *Paaske*, saa for *Juul*,
|GSV:309Sidst og bedst for *Hellig-Aanden*,
Pindse-Giæst med Bod for Vaanden:
Livets Kraft og Lysets Fugl!

No. 137.

- 1 |VU9:289Jeg veed et lille Himmerig,
Det er saa nemt at finde,
Hvor *Tro* og *Daab* ei fuldelig
Gik Hjerterne af Minde!
- 2 Det findes under Hytte-Tag,
Som under Høie-Lofte,
Hvor Christne sig paa Herrens Dag
Forsamle tit og ofte!
- 3 Thi Han, om Hvem Guds Engle sang,
I Kraft er Selv tilstæde,
Guds Børne-Flok med liflig Klang
Der raaber høit af Glæde!
- 4 Der hører Man Guds eget Ord,
Men ei med Torden-Stemme,
En sagte Lyd, med Guddoms-Spor,
Vi gladelig fornemme!
- 5 Det er Gud-Faders Jule-Bud,
Til alle Smaa hernede,
|A:341Om Sønnen Hans, den lille Gud,
I Krybben at oplede!
- 6 |VU9:290Det bli'r vi aldrig kiede ad,
At høre og at føre,
Det *Bethlehem*, den *Davids Stad*,
Er himmelsk for vort Øre!
- 7 |GSV:310Det er de Christnes Føde-By,
Paa Grændsen af Guds Rige,
Thi der er født den *Adam ny*,

Som skal til Himlen stige!

- 8 Vi fandt Ham svøbt, i Krybbe lagt,
Foruden og forinden,
Og gjorde med den Lille Pagt
Mod Døden og mod Fienden!
- 9 Vi saa det nok, at Verden loe,
Men blev dog ei ret bange,
Thi rundt omkring vor Barne-Tro
Vi hørde Engle-Sange!
- 10 Og Han, som fødtes i en Stald,
Blev tidlig stærk i Aanden,
Tog til med Vext i Dage-Tal,
Blev vittig efterhaanden!
- 11 Har ei han fyldt sit *tolvte* Aar,
Forvindelig er Sorgen,
For hvad Han ei har fyldt i Gaar,
Det fylder Han i Morgen!
- 12 **A:342** Derfor det er vor store Lyst,
Hvor *efter Troen* tales,
Naar Herren ved sin Tjeners Røst
Lyslevende afmales!
- 13 Det himmelsk er at høre paa,
Hvordan Guds Søn i Støvet,
Som spæd engang i Krybbe laae,
Udførde Levnets-Løbet!
- 14 **VU9:291|GSV:311** Det himmelsk er at tænke paa,
At Han, som dyrt os købde,
Guddommelig vil vandre saa
I alle sine Døbte!
- 15 Det er slet intet Hjerne-Spind,
Det kan vi godt fornemme,
I *Daaben* finder *Troen blind*
En himmelsk Barne-Stemme!
- 16 Det "*Ordet*" er, Guds egen Søn,
I *Jesu* spæde Alder,
Og Hjertets "*Haab*" i Lys og Løn,
Sin *Gudsøn* Tro ham kalder!

- 17 Han kalder *Tro* sin Moder sød,
Hun kiender Ham paa Røsten,
Og føler dybt i Liv og Død,
Hans Ord er Himmel-Trøsten!
- 18 Ved hvert et Herrens Skridt paa Jord,
Han hvisker til sin Amme:
|A:343 Ja, Moder, naar jeg bliver stor,
Jeg gjøre vil det Samme!
- 19 Ved hver en Gierning, stor og god,
Den Lille det gientager,
Og sukker selv ved Korsets Fod
Kun over Syndens Plager!
- 20 Kun naar vor Frelser bryder ud:
Hvi vil mig Gud undfalde!
Han hvisker: lovet være Gud,
Det *een Gang* var for Alle!
- 21 **|GSV:312**Og naar det lyder: Han opstod,
Og Fængslet tog Han fangen,
Den Lille raaber: Moder god!
Istem nu Seiers-Sangen!
- 22 **|VU9:292**Den Barne-Stemme, himmelsk sød,
Det saligt er at høre,
Thi er ved Herrens Liv og Død
Og *Troen* lutter Øre!
- 23 Dermed og *Haabet* voxer bedst,
Men det er *Søndags* Klage,
Den tit er en *Marie-Fest*
Kun efter *Marthe-Dage!*

|A:344

No. 138.

- 1 **|VU9:292**Herrens Dag, paa Aandens Sprog,
Dommens er tillige,
Meget meer den Naadens dog
Er paa Jorderige,
Har af Domme-Dag hardtad

Kun hvad der gjør Hjertet glad:
Vækkelsen af Dødens Dvale,
Reisen op til Stjerne-Sale,
Borgerskab i Herrens Stad!

2 Alt som i en Sommer-Nat,
Efter Regn og Torden,
Blomsterne i Enge brat
Mylre op af Jorden,
Saa skal Christne, trods al Død,
Mylre op af Jordens Skiød,
Fugleviis i Skyen møde
Himlens rette Morgen-Røde,
Som Bælgmørket giennembrød!

3 |GSV:313| Saa hver Herrens Dag paa Jord,
Naar Basunen lyder,
|VU9:293| Findes og i Kirken Spor
Af dens Vække-Dyder:
Dødninger fra Hjerte-Grav,
Reist ved Troens Kiep og Stav,
Fjedres brat paa Tunger røde,
Flyve Herren glad imøde,
Smelte Sky til Tone-Hav!

|A:345

No. 139.

1 |VU9:293| *Lyset og Livet* er Tvillinger bolde,
Døden alene kan skille dem ad!
Lyset fra Oven og Livet i Trolde
Kun til hinanden bær dødeligt Had,
For de tilhøre to fiendtlige Riger,
Som i al Evighed Ingen forliger,
Himmel og Helved, og Sandhed og Løgn!

2 *Lyset og Livet*, som de er tilskue,
Mødes hver Morgen, naar Solen opstaaer,
Yndigst, naar høit under Himmelens Bue
Lærken sig svinger og Trillerne slaaer;
Rigtig hernelen, som *Glandsen* og *Varmen*,
Mødes de dog kun i Menneske-Barmen,
Og paa de glødende Tunger i Mund!

- 3 *Lyset og Livet*, som trøste i Vaanden,
Det er Guds Naades det levende Ord,
Det er guddommelig *Sønnen* og *Aanden*,
Hjerternes Midler og Trøster paa Jord,
Og hvad end Døden adskiller heneden,
De kun adskildtes *Lang-Fredag* forleden,
Kun da den Eenbaarne opgav sin Aand!
- 4 [|VU9:294|GSV:314](#)*Lyset og Livet* i Frelserens Kirke,
Som de gjør Eet i *Guds mundtlige Ord*,
Tidlig opstod, for end sildig at virke,
Og med de glødende Tunger nedfoer!
Begge forener, som Glandsen og Varmen,
[|A:346](#)*Faderens Aand* nu i Menneske-Barmen,
Og paa de glødende Tunger i Mund!
- 5 *Lyset og Livet*, hvor Tungerne gløde,
Fødsels-Dag holde hver Uge paa Jord,
Søndag det var, de opstod fra de Døde,
Søndag det var, de med Aanden nedfoer,
Søndag det var, da de sammen paa Jorden
Vandred fra Østen i Vest og til Norden,
Lys-Dag og Liv-Dag er Ingen som Den!
- 6 *Lyset og Livet*, som *Pennen* og *Munden*,
Tit vel adskilles paa Jorderig end,
Men kun hvor *Døden* regierer i Grunden,
Trofaste Venner adskiller kun *Den*,
Ellers fuldkonstig, til Kirke-Bedriften,
Aanden som *Eet* bruger *Røsten* og *Skriften*,
Bringer saa Livet for Lyset i Daad!
- 7 *Lyset og Livet*, i Frelserens Kirke,
Mødes hver Søndag, som *Tale* og *Sang!*
Saa skal i Aanden med Præst sammenvirke
Menighed frit, uden Knur eller Tvang:
Lyset skal tale, med Livet for Øie,
Livet i Sangen skal Lyset ophøie;
Begge skal ære den levende Gud!
- 8 *Lyset og Livet*, i Dagene søgne,
Synes adskildte, men er det dog ei,
Læse og skrive med *Livet* for Øine,
Det lære Præster paa *Bibelens Vei*;
[|A:347|VU9:295|GSV:315](#)Vandre i Lyset, og lysende virke,
Det lære Alle i Frelserens Kirke,

Kiærligheds Aand er de Levendes Lys!

- 9 *Lyset og Livet* vi glade velsigne,
Ydmyg tilbede *Guds Søn* og *Guds Aand*,
Som os vil lære *Gud-Fader* at ligne,
Knytte til Ham med *Fuldkommenheds* Baand,
Lære med Kys og Formaninger milde,
Hvad der er Glandsens og Kræfternes Kilde:
Evigheds-Lyset i Kiærligheds Dyb!

No. 140.

- 1 |VU9:295| Soel gaaer ned i Vester-Hav,
Kæmpende med Døden,
Staaer dog op foruden Stav,
Stærk i Morgen-Røden,
Som en Brudgom glad og varm,
Som en Helt med Kæmpe-Arm,
Straalekrandst med Hevn i Hu,
Dødens Skræk og Mørkets Gru!
- 2 Verdens Lys, vor Frelsermand,
Lukked Sole-Øiet,
Ødelagde Dødens Land,
Sidder, høit ophøiet,
Over alle Sole nu,
Dødens Skræk og Mørkets Gru,
Livets Fyrste, Lysets Væld,
Himlens Fryd og Jordens Held!
- 3 |A:348| Livets Ord om Lysets Drot,
Herren selv i Aanden,
Som i Kirken har sit Slot,
|VU9:296| |GSV:316| Mod sig Verdens-Haanden,
Synker tit i Vaaben-Brag,
Staaer dog op hver Herrens Dag,
Er, som Herren, og endnu
Dødens Skræk og Mørkets Gru!

No. 141.

- 1 |VU9:296| *Jesus, Moses* og *Elias*,

I Sky-Telten soleklar,
Talde høit om hvad Messias
Taalde og paa Korset bar,
Talde klart paa Thabors Høie
Om hvad dem kun stod for Øie:
Sorgen dyb og Kampen svar,
Seiren vis og Glæden klar,
Der var godt at være!

2 Saa i Kirken falder Løvet
Af det store Livets Træ,
Saa paa Jord forklares Støvet
I Sky-Støttens Ly og Læ,
Saa i Glands, ved Konge-Bordet,
Synker, stiger Himmel-Ordet,
Trøstes af vor Herre from
Kirken i sin Alderdom!
Der er godt at være!

3 |A:349| *Jesus, Moses og Elias*
Vandrer under grønne Lind,
Menigheden, som *Tobias*,
Blev i Alderdommen blind,
Saae ei paa de store Fester
Sine høie Himmel-Giæster!
Nys fra Øiet faldt dog Skiæl,
|VU9:297| |GSV:317| Alt vi see i Maane-Kveld:
Her er godt at være!

4 *Moses*, draget op af *Vandet*,
Han fik Syn paa Herrens *Ild*,
Grovt Ægypteren i Sandet,
Føer med Gud i Ørken vild,
Skulde Ham paa Bjerget giæste,
Som en syndig Mand sin Næste,
Under Skyggen af Guds Haand
Skimte Ham i Støvets Baand!
Det er godt at glemme!

5 Fast sig paa Hans Pande satte
Glands af hvad for Øine stod,
Aldrig blev de Øine matte,
Aldrig ham hans Kraft forlod!
Himmelsk sød i Svane-Sangen
Af Guds Røst var Efter-Klangen,
Mellem Skyer kun i Grav

Lagde han sin Vandrings-Stav!
Det er godt at gjemme!

- 6 Himmelfalden stod *Elias*
Mellem Afguds-Altne op,
|A:350 Stort Forbilled af Messias:
Daleren fra Stjerne-Top!
Vand og *Brød* ham Engle bragde,
Æd og drik, Guds Engel sagde,
Lang er Veien, du skal gaae,
Høi er Toppen, du skal naae!
Der er godt at være!
- 7 Frem han gik i Faste-Tiden,
Smagde Mad ei i sin Mund,
Til han stod paa Klippe-Siden,
|GSV:318 Moses-Bjerget, hellig Grund!
|VU9:298 Storm og Lyn-Ild, Luftens Helte,
Tordneren paa Flugten meldte,
Jorden skjælv, mens Himlens Fryd
Afbrudt klang med "sagte Lyd!"
Det var godt at høre!
- 8 Godt at høre, for Udøbte
End dog ingen Fader-Røst,
Hoved sit i Kappen svøbde
Han med Frygt i Barne-Bryst;
Kongens Vogn og Ridder-Skare
Dog med ham til Himmels fare,
Paa et Ord af Kongens Mund,
Skulde om en liden Stund!
Det er godt at gjemme!
- 9 *Jesus* dog er Hoved-Manden,
Gud og Mand i een Person!
Jesus Christus, ingen Anden,
Arilds-Kirkens Skyts-Patron,
|A:351*Ordet* kun kan daglig fare
Op og ned med Engle-Skare,
Som i Himmel, saa paa Jord,
Sidde ved sin Faders Bord!
Der er godt at være!
- 10 *Ordet* elsker, som sin Næste,
Hver som tro'r og bliver døbt,
Vil os og ved Bordet giæste,

I sin Faders Aande svøbt!
Aanden godt Ham kan beværte
Med et Suk fra Brudens Hjerte,
Træder og i Alles Sted
Guddomsdristig frem dermed!
Det er godt at høre!

11 | **GSV:319** *Jesus, Moses og Elias,*
De vil aldrig skilles ad,
VU9:299 Med Herolderne Messias
Rider ind i Zions Stad,
Peger paa dem for vort Øre,
Som *to Vidner*, vi skal høre,
Om hvor let Man sig fra Jord
Deilig svinger med *Guds Ord!*
Det er godt at høre!

12 Godt at høre for de Svøbte,
Sammenvugget med *Guds Ord*
For de Troende og Døbte,
Gæsterne ved Herrens Bord,
At, har Sind vi til at lide
Korsets Død ved Kongens Side,
A:352 Han os krone vil med
Samme Dag i Paradis!
Der er godt at være!

13 Død for Liv og Kors for Kronen,
Det er Herrens Røver-Kiøb,
Jord-Vei saa til Himmel-Thronen
Banet har Hans Levnets-Løb,
Og som Han, paa Himmel-Færden,
Er og vi i denne Verden:
Voxe, vandre vil *Guds Ord*
Hos os i sit eget Spor!
Det er godt at høre!

14 Lidelser kan ei behage,
Støv kun lider, hvad det maa;
Leve og see gode Dage
Det er dog vor Sjæls Attraa!
Skaalen er og efter Evne,
GSV:320 Lidt kun vilde *Jesus* levne,
Lidt af Helved lære maa
Himmerig at skønne paa!
Der er godt at være!

15 |VU9:300| Ingen kan til Himmels fare,
Uden hvo derfra nedfoer,
Og selv Himlens Engle-Skare
Vinge laaner af *Guds Ord*,
Men i *Badet* og ved *Bordet*
Vi blev Eet med *Guddoms-Ordet*,
Blev af Bruden hver en Lem
|A:353| Hende fører Kongen hjem!
Der er godt at være!

No. 142.⁶⁵

1 |VU9:300| Ved Sæden, som den falder,
Sig ligner selv Guds Ord,
Og Folke-Hjerter kalder
Det med al Føie Jord,
Beklager at det finder,
Hvor det sig lader strøe,
Saameget tit til Hinder,
At det omsonst maa døe!

2 Som Fugle-Neb det meie,
Og føre ind i Kro,
Hvad vel paa slagne Veie
Kan saaes men ei groe;
Saa Helved-Ravne rane
Hvad Gud i Hjerter saaer,
Hvor Ondskabs Rende-Bane
Som Alfarvei er haard!

3 |GSV:321| I Jord-Lag tyndt paa Stene
Vel Sæden spirer strax,
|VU9:301| Dog skal Man aldrig mene
Der voxer Korn i Ax,
Saa gaaer det tit med Grøde
|A:354| I Tro og Christendom,
Opdyrket men dog øde,
Afmægtig, tør og tom!

4 Naar Torne Kraften stjæle
Fra ellers frugtbar Jord,
Omsider reent de kvæle
Hvad Godt imellem groer,

Saa denne Verdens Lyster,
Det slemme Tjørne-Krat,
Har kvalt i mange Bryster
Hvad alt var kiernesat!

5 Trods Tjørne, Steen og Klipper,
Dog af den gode Jord
Opskyde Ax og Vipper,
Med Kierne fast og stor,
Trods hvad der er til Hinder,
Paa Kirkens Agre med,
Det gode Ord dog finder
Endnu sit gode Sted!

6 Ved Himlens Dugg og Væde,
Og Naade-Solens Kraft,
Da voxer op til Glæde
Guds Sæd med Hjerte-Saft,
Da bære Kirkens Vange
Selv midt paa Hede gold,
Ei immer lige mange
Men altid mange Fold!

65

Omarbejdelse af *Kingos* "O Herre Gud, din Lære, din Sæd, dit rene Ord."

|A:355|GSV:322

No. 143.⁶⁶

1 |VU9:302| I eder selv paaminde,
Som tugte med Guds Ord,
Da skal og Trøst I finde,
Som den i Himlen boer,
Da vil jer Aanden lære,
I Gud er til Behag,
Da skal I Kronen bære
Paa Salighedens Dag!

2 Ja, nøies med Guds Naade,
Taalmodige i Nød,
I Trængsel, Vee og Vaade,
I Baand og Slag og Stød,
I Arbeid, Flid og Møie,

Staaer altid som paa Vagt!
Til alskens Ondt at døie
Gav Christus eder Magt!

3 I aldrig Løn forlange!
Guds Kraft er eders Sold!
Og værer aldrig bange,
Naar I har Troens Skjold!
Et Haars-Breed ei I vige
Fra hvad for Gud er sandt!
Da kan og Trods I sige
Med Fynd til Løgn og Tant!

4 |A:356|Hvad Ære og Vanære
Man lægger eder paa,
I skal som Smaating bære,
Gud prøver eder saa!
Det uforskyldte Rygte,
Hvor fælt det lyde kan,
|GSV:323|Ei mere I skal frygte,
End Skygge-Spil i Vand!

5 |VU9:303|Om Løgnens Brænde-Mærke
Man vil paa eder slaae,
I kan dog lige stærke
I Sandheds Rustning staae!
I hugges og I stødes,
Men holder godt det ud,
Om end I daglig dødes,
I lever dog med Gud!

6 Har I just ei saa lige
Hver Time dagligt Brød,
I gjør dog Mange rige,
Og Gavnildhed er sød,
Og Aanden Jer vil lære,
For ingen Ting, omsonst,
I Sorgen glad at være;
Det er en Guddoms-Konst!

7 Vor Mester os hernede
Har laant sin Vandrings-Stav,
Ei lovet Fugle-Rede,
End sige Ræve-Grav;
|A:357|Men Svende! tør I bolde
Kun følge Herrens Spor,

Med Ham I Alt beholde
I Himmel og paa Jord!

66

Kingos "Ak, lader eder minde" efter 2 Cor. 6. omarbeidet.

No. 144.⁶⁷

- 1 |VU9:303| Herre Gud! hvor agtes ringe
Nu dit Kirke-Tjenerskab,
|GSV:324| Som ei meer din Røst og Vinge
Kald og Kraft og Ly dem gav,
Skjønndt Du selv dem har indsat
Til at vogte Himlens Skat,
|VU9:304| Og, dem ei til liden Ære,
Troe Husholdere at være!
- 2 Søde Jesus! Over-Hyrde!
Ræk dem dog din Høire-Haand!
Gjør dem let den tunge Byrde
Ved din Faders gode Aand,
Saa det klarlig findes maa,
I de store Ting og smaa,
At, trods Verdens vrang Domme,
Til Velsignelse de komme!
- 3 Omendskjønndt de ikke bære
Paa en ond Samvittighed,
Rene kan de ikke være,
Det med Fryd al Verden veed,
|A:358| Herre! Du, som Alting seer,
Kiender godt vort Støv og Leer,
Lad din Menighed dog lære
Dig i Tjenerne at ære!
- 4 Lad dem ei for hastig dømme
Mellem Veien smal og breed,
Laste her og hist berømme,
Før de vide ret Beskeed,
Bie heller paa den Dag,
Som skal klare Kirkens Sag,
Blotte Alt hvad Mørket dølger,
Lønne hver, som Lys han følger!

5 Dog, I, Herrens Kierte-Svende,
Viede til Troens Ord,
|GSV:325 Som end skal til Verdens Ende
Lyset holde ved Hans Bord!
Bryder jer kun lidet om
Ubesindig Folke-Dom!
I, som skal for Andre svare,
Værer frie paa egen Fare!

67

Ændring af *Kingos*, med samme Begyndelse, efter 1 Cor. 4.

No. 145.

- 1 **|VU9:305**Vingaards-Røgt og Ager-Dyrkning
Skaffe Mennesker paa Jord
Leve-Brød og Hjerte-Styrkning
Fremforalt paa Herrens Bord;
Thi hvor under Ordets Telte
Jord og Himmel sammensmelte,
Hvo paa *Ordet*, som det *lyder*,
|A:359 Herren tager, salig nyder
Nektar og Ambrosia!
- 2 *Hvede-Kornet* og *Vin-Ranken*
Selv sig kalder Herre min,
Saa med Flid Han fører Tanken
Hen til Bordets *Brød* og *Viin*,
Hvor det Himmelske i Aanden,
Og det Jordiske i Haanden,
Sammensmelte, Eet i Grunden,
Som i Ordet, saa i Munden,
Til vor *Sjæls* og *Legems* Tarv!
- 3 Hvede-Kagen, Drue-Saften,
Findes paa hver Konges Bord,
Men paa Herrens kun med Kraften,
Som er i Guds Aand og Ord!
Ikkun der, ved Kirke-Mødet,
Eviggiøres Leve-Brødet!
|GSV:326 Ikkun der har Drue-Saften
Himmel-Smag og Guddoms-Kraften,
Virker salig Hjertens-Fryd!

No. 146.

- 1 | **VU9:306** En Sæde-Mand gik ud at saae,
Og strøede rundt med begge Hænder,
For overalt det skulde naae,
Imellem begge Ager-Ender!

- 2 | Der faldt Endeel paa Alfar-Vei,
Hvor ingen Sæd kan fæste Rødder,
A:360 Hvad Luftens Fugle raned ei,
Det traadtes under Heste-Fødder!

- 3 | Der faldt Endeel i Jord-Lag tyndt,
Som Solen alt i Blad forbrændte,
Saa Vexten, pludselig begyndt,
Med Visning hovedkulds sig endte!

- 4 | Der faldt Endeel i Tjørne-Krat,
Kom op, men havde Kaar fuldtrange,
Thi i sin Vext blev Straa forsæt,
Og Axene blev hardtad svange!

- 5 | Men Resten faldt i Venne-Vold,
I Muld-Jord god, den favnedybe,
Den Ypperste gav hundred Fold,
Den Voveste gav ti og tyve!

- 6 | Den samme Skæbne og Guds Ord
Har under alle Himmel-Egne,
Saamange Slags, som der er Jord,
Er der og Hjerter allevegne!

- 7 | **GSV:327** Hvor Hjertet er som Alfarvei,
Saa steenhaardt og saa ligegyldigt,
Der *Troen* sig indfinder ei,
Men Ordet er deri uskyldigt.

- 8 | **VU9:307** Hvor Hjertet vel som Vox er blødt,
Men dog til Verden solgt i Grunden,
Naar Verden truer, flux er dødt
Det *Haab*, der leved kun i Munden!

- 9 | **A:361** Hvor Hjertet vel er halvveis godt,
Men deelt foroven og forneden,

Der tornekrone's Ærens Drot,
Thi halte kan ei *Kiærligheden!*

10 Hvor Hjertets Lyst er *Liv* og *Fred*,
Som Perlen, der for Alt maa kjøbes,
I Tro og Haab og Kiærlighed
Det Maal opnaaes, hvortil der løbes!

11 Med Grad-Forskiel i Herlighed,
Vor Faders Huus har Sale mange,
Men overalt er *Liv* og *Fred*,
Og evigsøde Fryde-Sange!